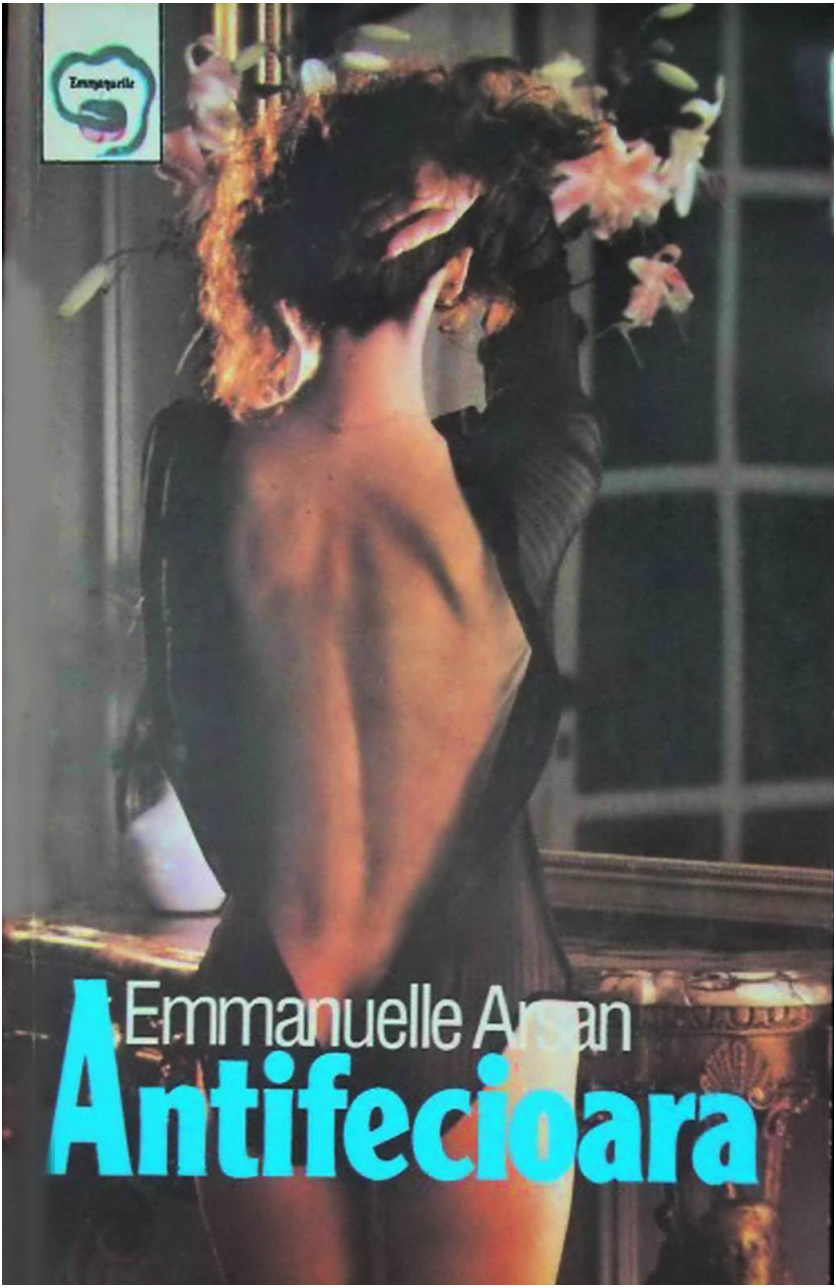
Emmanuelle Arsan
Antifecioara

Emmanuelle Arsan

Antifecioara

TRADUCERE DE VALERIA FLOREA
NEMIRA ’94
Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU
1983
EMMANUELLE L’ANTI-VIERGE
ISBN 973 – 569 – 042-x

Lui Ph. şi lui D. B.

Eu numesc fecioară femeia care nu a făcut dragoste decât cu un singur bărbat.

M. k. A.

Lumea nu este adevărată decât dacă eu o tulbur.

ALAIN BOSQUET (*Cel de-al doilea testament*)

1

PLĂCEREA DE A IUBI FACE DIN

DUMNEAVOASTRĂ
LOGODNICA LUMII

Noi, care vom muri poate într-o zi, spunem că omul este nemuritor înăuntrul clipei.
SAINT-JOHN PERSE

(*Licori amare*)
— Anna Maria Serguine.

Emmanuelle Arsan
Antifecioara

Un roman erotic fără restricţii, care abundă în detalii privind experienţele sexuale ale autoarei şi afirmă o concepţie despre erotism care ar face până şi un octogenar să roşească. Arsan a pornit o adevărată cruciadă pentru a elibera lumea de tabuurile sexuale care s-au strecurat în morala noastră şi care au sfârşit prin a deveni nişte legi nedrepte.
(Panorama)
Experienţele relatate, de un erotism pe deplin

descătuşat, dovedesc mai degrabă o sexualitate sănătoasă decât o perversitate anormală…

(Pierre Kyria)

NOTĂ ASUPRA EDIŢIEI

Emmanuelle Arsan este pseudonimul unei tinere şi frumoase doamne de origine eurasiatică – pe numele ei adevărat Maryat Rollet-Andriane – soţia unui membru din delegaţia franceză la UNESCO, fost ataşat diplomatic la Bangkok. Viziunea ei despre impulsurile sexuale, neinhibată de prejudecăţi şi eliberată de tabuuri, i-a adus o fulgerătoare şi răsunătoare celebritate mondială, făcând-o să devină peste noapte un personaj controversat de ambele părţi ale Atlanticului. Romanele best-seller din seria *Emmanuelle* au fost ecranizate. Filmele au cunoscut un succes de proporţii mondiale şi au redefinit standardele cinematografiei erotice.

Emmanuelle Arsan

Antifecioara

Mario făcuse să cânte prenumele ei rostindu-l prelung pe „i”, pe o notă înaltă, clară, care dădea celorlalte silabe un ton de mărturisire, ascuns şi duios.

Faţă stătea la volanul maşinii lui. Mărit) îi luă mâna şi puse molatic degetele lui lungi, tară inele, în palma ei.

„Anna Maria”, repetă un ecou înăuntrul Emmanuellei, care încerca să trăiască din nou senzaţia de mângâiere dată de vibraţia florentină a lui „r”. Frânturi de cântec îi reveneau în minte, pătrunse de tămâie şi ceară fierbinte. *Panis angelicus*[1]. Genunchii fetelor sub cuminţenia fustelor, visări plăcute. *O res mirabilis*![2] *Gâturi care îl prelungesc pe „i”, limbi care îl moaie în salivă, buze care se întredeschid ca să-şi ofere* dinţii… *O salutaris hostia*![3] …

Emmanuelle aureşte cu o lumină ca de vitraliu,

1 Anafura (lat.) (n.t.)
2 O, ce lucru minunat! (lat.) (n.t.)
3 O, binefăcătoare jertfă! (lat.) (n.t.)

venită ca din celălalt capăt al lumii, chipul necunoscut, reproşându-şi că nu găseşte decât cuvinte şcolăreşti ca să-i descrie frumuseţea:

„O adevărată minune!”, se bucură ea în taină. „De o puritate sigură pe sine, veselă, fericită”. Îşi simţi inima strânsă. Atâta graţie nu poate fi decât un vis!

— Depinde de dumneavoastră să o faceţi să devină adevărată, spuse Mario, şi ea se întrebă dacă nu-l duce gândul prea departe.

Râsul Annei Maria izbucni atât de lipsit de jenă, încât Emmanuelle se simţi eliberată. Se hotărî să o ia de mână pe vizitatoare.

— Ei, nu chiar acum, glumi aceasta. Trebuie să fiu punctuală la ceaiul doamnelor.

Se întoarse către Mario, pe care îl privea de jos în sus, ca şi cum nu l-ar fi ştiut atât de înalt. Maşina aproape atingea pământul.

— Vei găsi un suflet de treabă să te conducă?

— *Via*, *cura*, *via*![4]

Roţile alunecau pe pietre. Fără parbriz, fără

4 Repede, dragă, repede! (it.) (n.t.)

aripă, fără capotă! se nelinişti Emmanuelle, ridicându-şi ochii spre cerul cenuşiu. Vedea, neliniştită, cum visul se îndepărtează.

— Şi eu care credeam că ştiu tot ce e mai frumos pe pământ! Unde ai găsit îngerul ăsta?

— E o rudă a mea, spuse Mario. Îmi slujeşte uneori ca şofer.

Se arată curios:

— Vă interesează?

Emmanuelle nu schiţă niciun gest.

— O să vină şi mâine, o anunţă el. Lăsă să treacă un moment.

— Vă previn: vă trebuie mult ca să o emoţionaţi. Dar nu mă îndoiesc că veţi reuşi să o faceţi să înţeleagă corect.

— Eu! protestă Emmanuelle. Cum o să fac eu aşa ceva? Am încă atâtea de învăţat.

Simţea o muşcătură de dispreţ. Credea el, după socoteala lui, că era suficientă experienţa dobândită numai într-o singură lecţie?

Au traversat grădina şi terasa Emmanuellei.

Stăteau în picioare în salon, în faţa mobilului[5] mare, din fier negru, ale cărui fire uşoare vibrau la respiraţia lui Mario.

Ea spuse:

— Fără discuţie că dumneavoastră i-aţi lacul deja educaţia! Ce-aş mai putea s-o învăţ eu?

— Nu Anna Maria este miza. ci dumneavoastră. Aştepta ca ea să-i răspundă, dar se mulţumi cu o mutră sceptică. El explică:

— Actul care vă creează cel mai bine este cel pe care îl ajutaţi să se împlinească. Nicio formă nu este până-ntr-atât a dumneavoastră ca aceea pe care o re faceţi. Dar poate sunteţi mulţumită aşa cum sunteţi.

Emmanuelle îşi scutură pletele negre:

— Nu, spuse ea – cu convingere.

— Atunci, schimbaţi-vă! conchise Mario cu un ton obosit. Adăugă, totuşi:

— Ca femeie, sigur, dragostea de sine vă este rostul, dar, ca zeiţă, salvarea altuia trebuie să vă fie

---

5 Lucrare din materiale uşoare, imaginată de sculptorul american Alexander Calder, ale cărei elemente, montate pe o tijă metalică, intră în mişcare sub influenţa celei mai mici vibraţii a aerului (n.t.)

menirea.

Ea zâmbi amintindu-şi de drumul de scândură, de templu, de noapte. El îi privea chipul, pătrunzător:

— Aţi început să vă instruiţi soţul? Ea făcu semn că nu. Şi îndrăzneaţă, şi ruşinoasă.

— Nu s-a mirat de timpul cât aţi lipsit?

— Ba da.

— Ce i-aţi spus?

— Că m-aţi convins să fumez opiu.

— Şi nu v-a făcut morală?

— Nu, am făcut dragoste.

Ea câţi întrebarea pe care o puneau ochii confesorului ei.

— Da. Spuse, m-am gândit tot timpul la asta.

— Şi v-a plăcut?

Expresia de pe chipul Emmanuellei răspunse în locul ei. Ea retrăi în minte exaltarea nouă pe care a cunoscut-o când sămânţa bărbatului ei s-a amestecat în ea cu cea de *sam-lo*.

— Acum aţi avea poftă să mai încercaţi o dată, presupuse Mario.

— Nu v-am spus că am acceptat legea

dumneavoastră?

Era adevărat. Şi nu vedea de ce s-ar îndoi în acel moment. Pentru a-l convinge pe Mario de asta, repetă maxima pe care el i-a imprimat-o în subconştient:

Orice moment petrecut cu altceva decât cu arta de a-ţi *procura plăcere între mereu tot alte braţe* este timp pierdut. Apoi întrebă:

— Şi Anna Maria cu ce crede că e mai bine să-ţi petreci timpul?

— Cu pregătirea pentru alte timpuri; să se pedepsească acum, în lumea asta, pentru a fi satisfăcută deplin pe lumea cealaltă.

Vocea Emmanuellei deveni imparţială:

— Înseamnă că pentru ea există alte lucruri mai valoroase decât erotismul. Îşi are şi ea zeii şi legile ei.

El o privi cu interes:

— Aştept să văd, spuse el, dacă nostalgia cerurilor va face să se piardă o fată dintre oameni sau dacă iubirea de real va câştiga un suflet pentru viaţa pământeană.

Emmanuelle îi prinse braţul:

— Vai! Ce gazdă neprimitoare sunt! Nu v-am

oferit nimic de băut, nici de fumat!

Vru să-l conducă către bar, dar el o reţinu.

— Sper că sub şortul ăsta nu purtaţi nimic? O interogă el bănuitor.

— Ce întrebare!

Era aşa de scurt că abia depăşea puloverul corni. Între picioare se zăreau inelele negre ale pubisului Emmanuellei. Mario adăugă, totuşi, jenat de ceea ce vedea:

— Nu-mi place costumul ăsta. O fustă se poate ridica, este o cale de acces, dar şortul este o îngrăditură. N-or să mă mai intereseze picioarele dumneavoastră, dacă or să iasă mereu din săculeţul ăsta.

— O să-l dezbrac, spuse ea cu bună dispoziţie, dar mai întâi spuneţi-mi ce vreţi să beţi.

El avea altceva în cap:

— De ce stăm înăuntru? Îmi plac atât de mult copacii din grădina dumneavoastră!

— Dar o să plouă!

— Încă nu plouă.

El o conduse pe Emmanuelle unde îi plăcea lui, la

balustradă de piatră care înconjura terasa. Un fulger înverzi golul dintre florile roşii, nemişcate, ale unui arbore exotic, numit arborele flacără.

— Oh, Mario, uitaţi-vă la băiatul acela frumos care trece pe stradă!

— Da, arată bine.

— De ce nu-l chemaţi să faceţi dragoste „cu el?

— E timp pentru orice sub soare, spune Ecleziastul, un timp ca să alergi după băieţi şi altul ca să-i laşi pe ei să alerge.

— Sunt sigură că n-a spus Ecleziastul aşa ceva. Mario, mi-e sete!

El îşi încrucişează braţele, arată cu ostentaţie că are răbdare. Ea ştie ce aşteaptă el, după cum îşi înalţă umerii, lasă nasul în jos, îşi încleştează maxilarul, îi priveşte coapsele, goale până sub pântece. Acolo ţesutul trage o urmă roşie. Ar fi fost nedemn să fie văzută mai sus de linia asta.

— Ei? insistă el.

— Să vedem, Mario, dar nu aici. S-ar putea să ne spioneze cei din casa vecină. Iată!

Ea arată cu degetul storurile care se mişcă.

— Îi ştii pe siamezi: e tot timpul câte unul la pândă, ba aici, ba acolo.

— Ideal! exclamă el. Nu mi-aţi spus că vă place să vă fie admirat corpul?

Faţa ruşinată a Emmanuellei îl făcu pe Mario să zâmbească. Prinse din nou curaj.

— Amintiţi-vă: nimic din ce este discret nu este erotic. Eroina erotică este ca aleasa lui Dumnezeu; este cea care aduce scandalul. Scandalul lumii este cel care creează capodopera. Dacă staţi ascunsă puteţi spune că sunteţi goală? Desfrâul dumneavoastră are prea puţin sens, dacă trageţi perdelele camerei; aproapele dumneavoastră nu va putea fi astfel eliberat de teamă. Important este nu să fiţi dumneavoastră goală, ci ca el să vă poată vedea goală, nu să strigaţi de plăcere, ci el să vă audă bucurându-vă. Nu să vă număraţi amanţii singură, ci el să-i numere, nu ca dumneavoastră să deschideţi ochii asupra adevărului despre bucuria de a iubi, ci celălalt, care bâjbâie printre himerele sale şi în întunericul său, să descopere în privirea dumneavoastră că nu există o altă lumină şi să vadă în

gesturile dumneavoastră dovada că nu există o altă frumuseţe.

Vocea lui deveni mai insistentă:

— Orice recădere a dumneavoastră în păcatul pudorii va demoraliza o mulţime de oameni. De fiecare dată când ideea scandalului vă sperie, gândiţi-vă la cei care trăiesc aşteptând pe ascuns exemplul dumneavoastră. Nu-i dezamăgiţi! Nu ridiculizaţi speranţa pe care, rostită sau nu, conştientizată sau oarbă, şi-o pun în dumneavoastră! Dacă ar trebui să opriţi, chiar şi numai o dată, din timiditate sau îndoială, împlinirea unui act sexual, nicio îndrăzneală, niciun merit nu ar mai putea repara această eschivare.

Tăcu un moment, apoi, cu un abia perceptibil ton de dispreţ, continuă:

— Îmi vorbiţi de convenienţe? Se poate pune problema, în ce vă priveşte, să procedaţi cum procedează ceilalţi sau ei să procedeze ca dumneavoastră? Doriţi să fiţi Emmanuelle sau oricare alta?

— Eu pot să respect convingerile vecinilor mei,

se apără ea, fără să însemne că le şi împărtăşesc. Şi dacă lor nu le place ce-mi place mie, de ce să le ofer o plăcere dăunătoare, prin care să-i şochez sau să provoc scandal? Ce mă costă dacă-i las să trăiască în felul lor? Credeţi că se poate trăi fără puţină discreţie, toleranţă; politeţe? Să presupunem chiar că îi las pe oamenii ăştia să se convingă că şi eu gândesc şi mă port ca şi ei, totuşi societatea este făcută din aceste convenţii, din aceste compromisuri.

— Dacă te comporţi asemenea celor din faţa ta, eşti ca şi ei. În loc să schimbi lumea, nu vei reuşi decât să o imiţi pe cea pe care vor s-o distrugă.

Emmanuelle păru impresionată. Mario se justifică:

— Nu e părerea mea, este a lui Jean Genet. Reluă cu o voce mai blândă:

— Oricât de mult ai face dragoste, spune un alt dramaturg, tot nu e destul. Dacă ai făcut bine, trebuie să faci şi mai bine. Mai bine decât ai tăcut până acum şi mai bine decât fac ceilalţi. Nu suportaţi să vă întreacă cineva, oricine ar fi, nici măcar să reuşească la fel de bine. Nu e destul să fiţi un exemplu, trebuie

să aveţi şi întâietatea în a da exemplu.

Emmanuelle privea departe, fără să spună nimic. Se aşeză pe zidul mic, îşi îmbrăţişa picioarele adunate, îşi sprijini bărbia de genunchi şi apoi întrebă, cu o indignare aproape duşmănoasă:

— Şi de ce trebuie să fac eu toate astea? De ce tocmai eu?

— De ce dumneavoastră? Pentru că puteţi. Aşa cum altele sunt în stare să rezolve ecuaţii sau să descifreze simfonii, dumneavoastră puteţi oferi iubire fizică şi frumuseţe. Şi atunci, ceea ce puteţi să faceţi, faceţi! Vreţi să treceţi pe pământul ăsta fără să rămână nimic după dumneavoastră?

— Am numai nouăsprezece ani! Doar nu mi s-a terminat viaţa!

— Şi cât să mai aşteptaţi până s-o începeţi? Doar nu mai sunteţi o copilă! E adevărat, eu vă îndemn la erotism, dar pământul are nevoie de el. Specia v-o cere!

— Specia mea?

— Da: acest vechi aminoacid, această veche amibă, acest vechi tarsier, acest *de necrezut* care

trebuie crezut – s-a încarnat în altceva? Vertebrat? Mamifer? Primat? Hominid? *Homo*? *Homo sapiens*? Atâtea denumiri depăşite? El pregăteşte altele: omul spaţiului şi timpului, omul gândirii descătuşate, omul cu mai multe corpuri şi un singur spirit, omul creator şi transformator de oameni, dar, totdeauna, ameninţat de semenii săi şi sângerând, ca de un stigmat, de greşelile şi enigmele lui. Nu doriţi să-l ajutaţi?

— Şi dacă-mi scot eu chiloţii, asta o să-l ajute?

— Dar o să-l ajute dacă perpetuăm iluzia, prefăcătoria şi teamă? O să-l ajute perpetuarea ruşinii?

— Şi chiar credeţi că ar putea avea vreo importanţă, pentru trecut sau pentru viitor, că-ţi arăţi sau nu pubisul?

— Viitorul depinde de imaginaţia şi de îndrăzneala dumneavoastră; în orice caz, nu „de devotamentul dumneavoastră faţă de tradiţie. Cuminţenia celor din peşteri a devenit prostia noastră. Noi vorbim acum de pudoare: este ea o virtute cu care ne naştem, o valoare omenească veşnică, bună sau rea? De fapt, nu are nimic respectabil în ea: La

origine, era o trăsătură de bun-simţ, o găselniţă abilă, dreaptă, bine venită. Astăzi este o maimuţăreală, un sofism, un nonsens, o perlă falsă a absurdului, refugiu pentru nedreptate, lăcaş pentru perversiune.

— Ştiţi bine că nu sufăr de o pudoare ostentativă. Pomelnicul dumneavoastră lung şi plictisitor mă umple de extaz. Dar chiar trebuie să iau totul în serios?

— Omul se zgâria prin mărăcini, rătăcea printre liane şi copaci. Se temea de ghearele şi dinţii fiarelor duşmane şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului căţărându-se, sărind, străbătând pământul printre spini şi bolovani, nu mângâindu-şi femeile în umezeala sărată a peşterilor. Cel dintâi care a avut isteţimea să-şi protejeze organul de care depindeau venirea şi numărul descendenţilor săi a făcut un mare serviciu speciei. Dacă nu ar fi avut imaginaţia să facă din această precauţie o lege etică, un rât, o eleganţă, un farmec, cine ştie dacă omul ar mai fi reuşit să-şi impună specia. Ceea ce urma să fie o manifestare de bigotism a fost iniţial intuiţie biologică: o iniţiativă în sensul evoluţiei. Deci, din punctul de vedere al

adevăratei morale, un bine.

Mario se aşeză în faţa Emmanuellei.

— Mai târziu, fără invenţia hainelor, specia ar fi murit din cauza frigului.

Prinse cu silă o cută de la cămaşa impregnată de transpiraţie.

— Astăzi, vedeţi! Epoca renului este departe; marile gheţare s-au topit. Noi continuăm însă să ne acoperim, pentru că *nu se cuvine* să umblăm dezbrăcaţi! oftă copleşit.

— Scaunele noastre sunt din catifea şi grădinile noastre sunt peluze. Animalele noastre obişnuite nu mai au carapace şi colţi. Noi însă ne temem încă de sexul nostru. Odată rostul lui fiind împlinit şi semnificaţia lui pierdută, chilotul devine un lucru sacru. Mă întrebaţi de ce trebuie să-l smulgi pe de ţine de pârpă ar fi tunica Dejanirei[6]. Ataşamentul de un mit care a supravieţuit rostului său îl îndobitoceşte

---

6 Dejanira, fiica regelui Oeneus şi sora lui Meleager, provoacă, tară intenţie, moartea soţului ei Heracles, dându-i o cămaşă îmbibată într-un pretins elixir, de fapt o otravă primită de la gelosul centaur Nessus, îndrăgostit şi el de eroină (n.t.).

pe om. Energia risipită pentru o cauză magică este în detrimentul gândirii creatoare.

Mario îşi continuă demonstraţia, regăsindu-şi dintr-odată cursivitatea ideilor.

— Sarcina pe care grecii au considerat-o ca fiind cea mai importantă, în fantezia lor de a ne civiliza, era renunţarea la vestimentaţie. La început, amintindu-şi de epoca de piatră, ei îşi ascundeau membrul. Goliciunea a fost impusă în palestre abia în epoca raţiunii şi a culturii. Dacă aceşti războinici şi filosofi nu ar fi învăţat la timp să dispreţuiască chilotul, probabil că am fi rămas nişte sălbatici.

O scânteiere maliţioasă fulgeră în ochii italianului.

— Să nu vă închipuiţi că efebii dorieni au ales goliciunea numai pentru uşurinţa în mişcări, la întrecerile de pentatlon. Prima lor intenţie era să-şi arate, cu ocazia spectacolelor, frumuseţea lor amanţilor care, de atunci, le-au imortalizat memoria. Statuia lui Eros domnea în sala de gimnastică alături de cea a Atenei. Când omul abia făcea primele progrese în înţelepciune, era deja la picioarele lui.

La un moment dat, părea că visează la o epocă în care Emmanuelle simţea că lui i-ar fi plăcut să trăiască. Apoi continuă să vorbească, însoţindu-şi cuvintele cu o mişcare a mâinii:

— Ceea ce vă povestesc din istoria pudorii constituie pentru unii tabuuri sexuale. La ce oprobriu vă expuneţi dacă recunoaşteţi, în cercul dumneavoastră, că vă place să simţiţi un membru viril intrându-vă în gură, luându-şi plăcerea până la capăt! Că vă fac plăcere mângâierile pe care în fiecare zi vi le oferă propriile dumneavoastră degete! Că patului dumneavoastră îi place să cunoască şi alte corpuri decât al soţului! Toate interdicţiile astea au avut cândva un rost. Când datoria omului era să populeze planeta, ar fi fost lipsit de raţiune să-şi irosească sperma. A fost o idee bună aceea de a considera onanismul un păcat. Acum, când proliferarea speciei omeneşti a devenit un pericol, ar trebui condamnat tocmai faptul de a găsi plăcerea în vaginul femeilor; virtutea este acum să nu-ţi răspândeşti sămânţa decât acolo unde nu are cum să încolţească. Pe scurt, vechea teamă a bărbatului ca femeia lui să nu fie

fecundată de alţii, ci numai de el, nu-şi mai are rostul, cu atât mai mult cu cât tehnicile contraceptive s-au adăugat artei de a mângâia şi buzelor, ca să desfiinţeze diferenţa dintre sexe. Este, aşadar, un punct de vedere depăşit ca în secolul nostru să consideri. Condamnabilă căutarea plăcerii simţurilor în afara mecanismului de reproducere, cu atât mai mult cu cât este timpul să recunoaştem că este inofensiv şi îndreptăţit gustul nevestelor noastre pentru penisul altor bărbaţi.

Mario păru să aştepte un răspuns din partea Emmanuellei, darea nu spuse nimic. Merse, aşadar, mai departe.

— Dacă dorim că progeniturile noastre să aibă alte puteri intelectuale decât avem noi, trebuie ca ele să găsească un pământ desţelenit, prin curajul nostru, de oprelişti absurde, de spaime inutile. Un savant făţarnic, evlavios este legat de mâini şi de picioare. Câte n-ar fi descoperit Pascal sau Pasteur, în plus şi mult mai important, dacă ar fi avut spiritele eliberate de prejudecăţi? Ce să mai vorbim despre artistul care acceptă, de bunăvoie, să i se pună hamuri şi ochelari

de cal? Nimeni nu poate aspira ia numele de om, această onoare a viitorului, dacă crede sau înclină să creadă că va fi condamnat trupul care se dezvăluie vederii. Staminele, pistilurile, daruri vizibile ale acestor graţii dezgolite, laudă natura care le-a creat pentru gloria florilor; un Dumnezeu pervers nu le-ar fi dăruit făpturii sale preferate decât pentru constrângerea şi decăderea sa? Pentru siguranţă! Este suficientă închizătoare;! Bizară a şortului acesta ca să vă fie restituite favorurile veşniciei… A! Iertaţi-mi enervarea, dar este de suportat faptul că această omenire, capabilă de atâta inteligenţă şi de atât scepticism, dominată atâtea milenii de obrăznicie şi risc, atât de tare prin râs şi atât de frumoasă prin atâta poezie, să fie astăzi un Abile înspăimântat căutându-şi salvarea în minciuna ascunzişului şi ruşinea fecioarelor? Iată care este menirea erotismului: să-i elibereze pe oameni de cămăşile astea de forţă şi de jupoanele înfoiate care îi fac să pară caraghioşi.

Emmanuelle are o privire compătimitoare pentru puloverul subţire care făcea să i se reliefeze sfârcurile

sânilor săi. Lui Mario nu-i păsa de asta şi o chemă din nou la datorie:

— Nu ştiu dacă erotismul este un bine în sine. Ceea ce ştiu însă sigur este că îţi dă un sentiment de dezgust pentru prostie şi pentru ipocrizie, îţi stârneşte dorinţa de a fi liber şi puterea de a deveni. În condiţiile în care pământul este o închisoare, erotismul este pila, scara, cuvântul eliberator. Nu cunosc niciun secret care să poată mai bine decât această *luciditate* să elibereze omul de cele mai sterile temeri ale sale, să-i dea şansa de a se smulge de sub greutatea hercinică şi de a ieşi în spaţiu fără să fie stea. Şi, pentru că nu vreau ca în epoca zborului să continue să vă influenţeze mutilările, precauţiile şi artificialul, vă conjur să vă etalaţi frumuseţea şi trăirile astfel încât cei care vă privesc să nască descendenţi mai puţin urâţi, mai puţin neputincioşi, mai puţin creduli, mai puţin aserviţi şi obsedaţi de aparenţe decât sunt ei înşişi.

Se întinse pe spate, cu capul pe picioarele Emmanuellei.

— Oamenilor, pe care legile foarte noi ale naturii

ca şi cele foarte vechi ale vieţii din cetate îi ameninţă cu dezumanizarea, imaginea provocatoare a sexului dumneavoastră dezgolit, aici, pe această piatră, le-ar reda poate nonconformismul şi dorinţa de aventură. Se ridică din nou:

— Dacă rolul inteligenţei este să cunoască adevărul, al moralei este să îl „recunoască, cu o singură metodă, să deschizi bine ochii, şi, cu o singură regulă, să nu minţi. Uşoară sarcină, s-ar părea, şi totuşi…

Ridică din umeri.

— Dar… răbdare! Ştiţi ce spunea unul din confraţii dumneavoastră în ale matematicii: Adevărul nu învinge niciodată, dar adversarii lui sfârşesc prin a muri.

O viziune interioară păru să-l înveselească deodată:

— Cine ştie, spuse el zâmbind, dacă merită totuşi să aştepţi prea mult! Într-o vreme în care roboţii încep să fie mai bine văzuţi decât oamenii, trebuie să ne grăbim să dovedim puterile corpului nostru, să i le glorificăm.

— Dacă ţinem la ceea ce ne menţine. S-a observat deja că ceea ce ne deosebeşte de animale este să bei fără să-ţi fie sete şi să faci dragoste oricând. Nu aş fi surprins ca în curând singurul mijloc de a deosebi o fiinţă omenească de o maşină să fie gustul pe care cea dintâi l-a mai păstrat de a dispreţui ordinea sexuală prin dezordinea erotismului. Să nu vă îndoiţi că şi androizii cu tranzistori, care vor pilota navele noastre rachetă, vor şti într-o zi să se reproducă prin coitus, şi veţi vedea atunci! Vor cunoaşte plăcerea! Dar atâta timp cât nu vor intra în discuţie legile naturale şi bunul-simţ, ei preferând să se masturbeze, atâta timp cât femeile lor nu vor fi învăţat să le placă savoarea orgasmului gustând sevă de pe sexul bărbaţilor lor, tot noi vom avea avantajul.

Emmanuelle părea încântată. Mario se relaxă şi el, dar nu pentru mult timp. Foarte curând reluă subiectul care îl preocupa:

— Omul nu are nevoie numai de numere infinite şi de sincrotroni, numai de cortizon şi inimi grefate. Sigur că e bine că dezarmează neajunsurile metabolismului şi pune în serviciul lui mezonii şi

moleculele, dar, într-o lume în care se cunoaşte elementul RH şi se poate măsura lungimea undei dorinţelor sale cu ajutorul solenoizilor inventaţi de tehnica sa, mai mult decât oricând trebuie să descopere valoarea vieţii.

Vorbele lui dobândiră o tentă pătimaşă.

— Martori fiind că barbaria, care îşi pune trufia să se hrănească cu carne prăjită sub propria-i şa, poate să coexiste, oricât de indecent ar părea spectacolul, cu embrionul căruia i se poate modifica încărcătura cromozomială şi cu atomul căruia i se schimbă structură, să veghem să nu ne scape din mâini acest fir preţios al Ariadnei, care ne fereşte să ne împiedicăm de orbirea zidurilor şi să ne pierdem curajul, în mijlocul unei lumi pline de confuzie şi delir: pasiunea pentru frumuseţe. Şi, deci, iubirea iubirii, pentru că iubirea este în acelaşi timp puterea de a ajunge înainte pe calea universului, cea mai frumoasă operă între opere: ea este arta care îl creează pe om, este opera făcută de om, dar este însuşi omul creat de artă. Căci artă este iubirea cărnii noastre, minune care te face să te simţi veşnic! Să devii veşnic ca şi

piatra, ca şi aluviunile infinitului, alcătuite din milioane de geme care duc peste câmpurile spaţiale debitul marilor efluvii cuantice. Eu vă spun: nu există un viitor mai grandios pentru noi, genii trecătoare şi singuratice, lovite ca de o boală îngerească prin fragilitatea pulsaţiilor şi a celulelor noastre, decât această şansă pe care o avem de a lăsa moştenire, în vidul indestructibil al materiei, aceste figuri cu braţe ridicate şi cu ochi de stele, pe care le-am sculptat spre plăcerea şi onoarea noastră.

A! Da! Singura supravieţuire adevărată a omului, descendenţa lui recunoscută, dispreţul lui care învinge moartea, opera lui! Temeţi-vă, deci, de moarte, dacă nu veţi lăsa în urmă ceva care să fie mai presus de ceea ce aţi fost! Dar la ce înălţime vă veţi ridica deasupra actelor de pietate şi agoniilor seculare dacă. pe acest corp ameninţat de giulgiuri, dalta vieţii tale îl eternizează eu trăsăturile fericirii în marmura frumuseţii!

Mario îşi desface mâinile, ridică faţa către cer. Vocea i se înăbuşă.

— *„Înainte să se întunece soarele, şi lumina şi*

luna şi stelele…”

Emmanuelle renunţă să-şi mai păzească genunchii înlănţuiţi cu braţele. Îl privi pe Mario ca şi când el ar vorbi de pe marginea khlong-ului. El continuă:

— Da, la un moment dat, totul a fost necesar, chiar şi creştinismul.

— Într-o zi, în faţa muritorilor buimăciţi de sacrificii şi de magii, în faţa triburilor îngrozite de neîncredere şi dispreţ, a venit un om şi a spus: iubiţi-vă! Voi sunteţi singură specie călăuzită de sentimentul de iubire a aproapelui, nu există rase alese, nici sclavi, nici condamnaţi. Vă trezesc din coşmarurile şi măcelurile voastre, vă eliberez de idolii voştri şi de povara păcatului originar. Preoţii voştri, templele şi cărţile lor n-au răspuns la toate întrebările. E rândul vostru să vă puneţi întrebări, chiar cunoscând faptul că răspunsul la unele dintre ele nu-l veţi avea niciodată. Numai căutarea voastră fără ţel şi fără zăbavă stă drept temelie existenţei şi libertăţii voastre. În ziua aceea omenirea a făcut un pas înainte. Nu veţi fi judecaţi decât după cele pe care le veţi fi

tăcut. Apoi sentimentul Evangheliei s-a pierdut şi doctrina progresului a devenit un mare sistem de constrângeri, în care orice elan vital este considerat un păcat. Messia a slujit evoluţiei, dar biserica lui a frânat-o. Astăzi, iubire, este rândul tău să aduci vestea cea bună! O iubire care să nu fie o ofensă. O iubire care să elibereze de ruşine şi în faţa sacrilegiului căreia fariseii să-şi mai acopere o dată ochii. O iubire care demistifică, umflată asemenea pânzei unei corăbii tic farmecul şi misterul marilor începuturi. O iubire care să fie o victorie împotriva slăbiciunii şi fricii. O victorie a vieţii!

„Bucură-te de viaţă cu o femeie pe care o *iubeşti*”, spune Ecleziastul. *„Tot ceea ce mâna ta poate face, să facă cu tărie, pentru că nu este nicio lucrare, nici inteligentă, nici ştiinţă, nici înţelepciune în tărâmul morţilor, unde şi tu vei merge*”. Corpul este cel pentru care merită să mori din dragoste: *„Nu*, nu *cerul*!” imploră muribundă. *„Nu, nu vreau cerul, ci pe iubitul meu*!” Dragostei de moarte pe care o proclamă nebunul, gândirea îi răspunde că ea nu vrea să se încreadă decât în frumuseţea vieţii, în sărbătoarea

carnală a celor care trăiesc: *„Un câine viu valorează mai mult decât un leu mort*... „Numai dispreţul pentru corp îl face pe acesta trecător şi trebuie respectate legile lui împotriva celor care îl desconsideră. Dacă există pe lume ceva sfânt, ei bine, sexul este cel care îl întruchipează. Fericit acela care atunci când îi va sosi ceasul morţii va putea să spună că s-a bizuit pe trupul său. Nu şira pierdut timpul. Emmanuelle, nu mă tem şi nu mi-e ruşine să joc viitorul omenirii pe corpul dumneavoastră.

Mario se reculege, apoi continuă, pe un ton mai vesel:

— Un preot n-ar fi putut îndrăzni să ajungă atât de departe, până la Erosferă, zonă spre care Neosfera nu este decât o etapă. Erotismul, numele secret al evoluţiei, nu este altceva decât spiritualizarea crescândă a materiei. Creierul, numai el singur, nu ne va putea face capabili decât să percepem ceea ce este; el are nevoie de un artificier: organul creator de viziuni mult mai îndepărtate decât natura însăşi, cel care ne proiectează în afara spaţiului pământului, aiurea, este sexul. Lipsit de el, omul ar fi ţintuit în

cuie. Dacă creierul omului este cu mult mai mult decât cel al îngerilor, dacă reprezintă cu mult mai mult decât orice maşină cibernetică, toate sunt mulţumită fluviilor de spermă care curg. Falusul este şansa noastră. Fără el n-am fi decât nişte maşini cu şale îngheţate.

Mario redeveni, pentru o clipă, arogant:

— Sper, totuşi, că, vorbindu-vă despre sex şi despre creier, veţi şti de aici înainte să-i daţi fiecăruia ce i se cuvine şi că nu veţi confunda arta erotică cu simpla poftă a simţurilor. Pentru cea mai mare parte dintre oameni, puterea simţurilor este o bogăţie risipită. Ceea ce fac ei ar putea face şi o maimuţă niţei mai isteaţă. Erotismul trebuie să fie înainte de toate o organizare a gândirii care să îngăduie simţurilor să fie demne de condiţia omului. Nu vă lăsaţi pradă iluziei: adevărata imagine a erotismului nu e aceea a lascivităţii, ei aceea a dragostei.

Vocea lui Mario sună dintr-odată ca şi cum s-ar fi simţit rănit:

— M-aţi luat drept un maniac fără inimă! Suferinţa oamenilor mă face să ţip! Eu cred că

fericirea este raţiunea lor de a fi. Şi lucrul acesta este posibil. O să vedeţi că am dreptate, numai să nu vă slăbească curiozitatea şi curajul. Eu cred că oamenii pot să înveţe să trăiască învăţând să se schimbe, într-un univers al cărui principiu de existenţă este schimbarea. Ei trebuie să se elibereze de obsesia trecutului şi să-şi reînnoiască, cât nu e prea târziu, modul de gândire şi legile. Cele mai înapoiate, cele mai limitate, cele mai nedrepte dintre toate sunt tocmai acelea care impun aritmetica pseudomoralei sexuale, cu binoamele şi unităţile ei derizorii, şi asta tocmai în epoca ştiinţei. În care studiul valorilor individuale face loc cercetării ansamblelor, Dumneavoastră, ca matematician, ştiţi bine lucrurile astea! Ah! Cât curaj vă trebuie ca să vă despuiaţi de vechile obiceiuri, care nu ajută decât să te facă să suferi! Noi ne numim fiinţe morale şi nici măcar nu suntem convinşi de datoria pe care o avem ca să trăim fericiţi! Nu este adevărat că dragoste fericită nu există. Dragostea pe care eu încerc să v-o fac cunoscută dă şansa de a trăi fericirea. Ea. Nu este fructul delăsării sau al decadenţei, ci semnul de

sănătate al celor a căror tinereţe este înaintea lor. Este experienţa unei lumi care nu a fost creată încă. Nu mai plângeţi, Emmanuelle, pentru că bucuria de mâine întinde către trupul dumneavoastră real braţele ei destrămate. Singurătatea omului nu poate să fie vocaţia lui veşnică. Ea este pentru el doar un stadiu elementar al cunoaşterii, o boală a copilăriei spiritului, pe care, maturizându-se, o va învinge. Eu cred că viitorul omenirii constă în apropiere mai mult decât în izolare. Mai întâi, prin unirea a doi indivizi, apoi a trei, a patru, prin unirea grupurilor de indivizi care să fie adevărate entităţi, ansamble cu complexe variabile, spirite cu multiple corpuri. Probabil că astfel va fi depăşită în sute de milioane de ani această condiţie, care astăzi nu ne îngăduie să trăim decât „de cealaltă parte a disperării”. Rostul pe care eu îi recunosc erotismului este acela de a distruge zidul singurătăţii, să îi dea, în sfârşit, omului sentimentul adevărat de a fi om. Eu sunt sigur că poate reuşi, că va reuşi mai bine decât orice altă disciplină, mai bine decât orice asceză, decât orice ritual sacru, decât orice drog. Înţelegeţi, deci, că pentru mine

exclusivismul, gelozia sunt crime absolute, atentate împotriva evoluţiei, născute din ipocrizia răutăcioasă a sectelor sinucigaşe care consternau puterile generoase ale speciei. A face dragoste în mai mulţi decât doi nu înseamnă să insulţi dragostea, nici să o trădezi, şi nici să o faci să eşueze. Asta îţi deschide calea spre o viaţă bogată, în care dragostea îl va multiplica pe cel pe care îl iubeşti şi va împiedica să fie amputat ceea ce el iubeşte. Această dragoste, de care vom fi într-o zi capabili, va fi sfârşitul abrutizării şi al ignoranţei, sfârşitul copilăriei; va fi timpul omului care de abia atunci va începe să existe. Probabil timpul bucuriei neprefăcute. Mândria pentru sexele noastre şi pentru sânii noştri auriţi, hora braţelor noastre care dansează, aripile noastre nebune, depărtarea picioarelor şi săriturile lor lipsite de ruşine vor face să fie demodate tangourile lugubre ale vacanţelor noastre resemnate. Printre morminte va fi posibilă tinereţea. A! Nu trebuie să-mi impun ca să cred lucrul ăsta! El este singura mea credinţă!

Ochii lui Mario o emoţionară pe Emmanuelle. Îl lasă să vorbească mai departe.

— Lumea va fi ceea ce ova face geniul dumneavoastră de a inventa şi curajul dumneavoastră. În ce mă priveşte, datoria mea este să vă strig cu putere că aveţi această şansă. Va fi datoria celor ce vor veni după noi să vegheze asupra celor care nici nu vă zeifică şi nici nu vă adoră. Când erotismul va deveni el însuşi o religie, cu cultele sale, cu bisericile sale, cu episcopii şi diavolii săi, cu latină şi cu tabernaculele sale, cu excomunicările şi îngăduinţele, cuinile şi războaiele sale drepte, şi când, la rândul său, va pretinde să aibă răspunsuri la toate, dacă pământul va redeveni trist, sub legile şi Sub rugurile sale, atunci omul va şti destul ca să fie capabil de alte revoluţii. Pentru moment, este rândul dumneavoastră să răsturnaţi falşii zei, templele lor ruinate şi ritualurile lor fără credinţă. Emmanuelle, eliberaţi-ne de rău!

Ea îl privi o clipă, aşteptă. Mişcă pleoapele o dată sau de două ori, apoi le coborî şi rămase aşa fără să se mişte. După câteva minute, care lui i s-au părut foarte lungi, îşi înălţă pieptul, îşi ridică puloverul cu mişcări încete, îşi descheie şortul, îl făcu să alunece spre

genunchi, până la glezne, îl împinse cu piciorul, îl lasă să cadă în iarbă, dincolo de zidul scund. Contactul cu piatră, nici caldă nici rece. Netedă, dură, o făcu să-şi încordeze muşchii feselor.

Nu opuse rezistenţă când Mario îi ceru să se întindă pe spate şi să facă aşa că toată partea de jos a pântecelui să-i fie descoperită. Ca să se ofere mai bine, ea lăsă să-i alunece picioarele de o parte şi de alta a parapetului. Pubisul i se ridică şi coapsele se deschiseră, frumoase prin reliefarea muşchilor prelungi de sub piele, parfumaţi şi umbriţi, rând pe rând, de capriciile soarelui musonic.

1

INVITAŢIA

Eu urmează să intre în această mică societate de blestemaţi. Şi de fericiţi, singura aristocraţie pe care o putem încă privi cu oarecare respect. Pentru că nu e atât de uşor să pătrunzi în ea, deşi aşa s-ar părea, cum ai intra într-o cafenea.

ANDRÉ PIEYRE DE MANDIARGUES

(*Belvedere. Robia, focul, noaptea sufletului*)

Nu se poate vedea uşor din stradă, din cauza

arborilor. Dar în spatele ferestrelor care, pe deasupra gardului, dau în grădina sa, e sigură că vecinii o urmăresc. Cine or fi ei? Nu ştie, nu i-a văzut niciodată. Îşi imaginează mâinile lor febrile, şi clitorisul i se ridică, se întăreşte, emite nişte unde care pulsează, şi pe care le simte şi la tâmple…

Vocea lui Mario o face să tresară.

— Aveţi câteodată chef să vă masturbaţi în faţa servitorilor? o întrebă el.

— Da!

De fapt numai Ea, confidenta ei tăcută, o vede dimineaţa în pat sau sub duş, sau, după-amiaza, când stă pe şezlong citind sau ascultând muzică şi provocându-şi singură senzaţii de plăcere. Ceilalţi servitori, atât cât ştie ea, nu s-au arătat curioşi.

— Atunci, fermecaţi-vă invitatul, fiţi amabilă! Chemaţi-l pe servitorul dumneavoastră. Da, acum. E frumos!

Emmanuelle simte că îi lipseşte curajul. Nu. Aşa ceva ea nu poate să facă. Mario trebuie să înţeleagă… Dar privirea judecătorului o apasă. S-ar spune că i se pare că pierde timpul! Câteva clipe crezu că aude

semnalele fatidice ale cronometrului care îi măsoară nevinovăţia. Încă unul, şi încă unul. Câte minute de eternitate or ţi fost trecute în contul datoriilor ei! La ce hun să mai amâne, dacă mai devreme sau mai târziu ea tot se va comporta aşa cum prevede el (pentru că nu ordine sunt cele pe care i le spune, ci ceea ce el citeşte în conştiinţa ei o clipă mai devreme decât ea însăşi). Fără nici cel mai mic oftat, ea pronunţă numele băiatului, la început abia perceptibil, apoi repetându-l mai tare.

Când apăru servitorul cu ochi de pisică şi pas de junglă, Mario îi făcu semn să se apropie, să îngenuncheze foarte aproape de ei.

— Doriţi să vă provoace plăcere? o întrebă el pe Emmanuelle.

Ea îşi muşcă buzele; ar fi vrut să îl Prevină că tânărul înţelege franceza, dar deodată Mario începe să vorbească într-o limbă pe care ea nu a auzit-o niciodată. Băiatul îi răspunde cu jumătate de glas, cu ochii plecaţi, la fel de stângaci, i se pare, ca şi Emmanuelle. Mario are aerul că îi dă o lecţie. Ea recunoaşte tonul! Ce frumos sună o lecţie de

erotologie în dialectul thai. În ciuda situaţiei, Emmanuelle se amuză. Tresare şi se supără când Mario, fără să o prevină, duce mâna băiatului la vulva ei, imprimându-i anumite mişcări, împiedicându-l să se retragă şi îndreptându-i nepriceperea. La capătul câtorva clipe, degetele timide sunt destul de relaxate pentru ca Mario să le lase să-şi facă treaba fără ajutorul lui.

— Mi-a mărturisit că vă dorea, spune Mario. Este cinstit să îl faceţi să sufere?

Cum ea nu răspunde, el insistă:

— Sau vă temeţi să nu vă abateţi de la regulă?

— Sigur că nu! Se indignează Emmanuelle, în culmea furiei, tocmai când găseşte forţa să recunoască: bărbatul tot bărbat!

— Băiatului acesta îi este foame şi sete de sânii dumneavoastră, de gură şi de sexul dumneavoastră, de dorinţa de a vă atinge corpul şi de a-l pătrunde. Chiar din ziua sosirii dumneavoastră, visează la clipa când va avea curajul să vă seducă. Nu dumneavoastră vă revine şi de data asta, ca şi în orice altă situaţie, onoarea iniţiativei şi a curajului? Aţi fi putut accepta

ca acest tânăr să se arate mai cuceritor decât dumneavoastră?

Apoi sugerează, fără o legătură evidentă:

— Gândiţi-vă la Anna Maria.

Emmanuelle se sileşte. Închide ochii, dar, înainte să aibă timp să se apere, amintirea iubitei ei Bee o cucereşte. Poate din cauza parfumului de trandafiri. Îşi aminteşte de scrisoarea pe care a compus-o în ajun pentru prietena ei pierdută. Îi revin în minte frânturi: cuvinte care ştie că sunt inutile, de vreme ce destinatara lor nu le va cunoaşte niciodată.

„Vestea pe care ţi-o aduc este că ziua Siamului a mai răsărit o dată numai pentru mine şi pentru tine. Acest soare care mă luminează pe mine vine să te trezească şi pe tine, ca un clopoţel de ceasornic fericit de pasiunea sa punctuală. Suntem prea apropiate una de cealaltă pentru că soarele să ne poată împărţi.

Trimit către tine, tu cea care eşti ascunsă după atâtea ziduri, un vis care freamătă de absenţa ta. Te strâng lângă mine, draga mea mult aşteptată, ameţită de somn, pentru ca respiraţia mea să-ţi umezească buzele.

Degetele mele îţi dăruiesc ochi care să vadă, părul netulburat de vânt, arcuirea picioarelor tale mătăsoase; acopăr faţa ta cu masca de email. Te reconstitui aşa cum eşti.

În ritmul umbrei tale, proiectată pe cadranul memoriei mele, mai fidel decât acela al anotimpurilor, eu îmi reglez ritmul vieţii. Mă întorc în jurul tău de la strălucirea aurorei, de la capătul spaţiului, în pasul orelor pe urma pietrei; totuşi sunt o planetă fără soare.

Când mă trezesc, eu îţi vorbesc din adâncul absenţei, oricât de firavă ar fi şansa ca tu să mă auzi. Aceste zile fără tine am să le încrustez, ca o îndrăgostită, în scoarţa unor stejari. Dacă vreun călător se rătăceşte prin această pădure de somn şi treziri trăite de noi departe una de cealaltă, numele noastre înlănţuite îi vor povesti legenda noastră.

Şi, de la un copac la altul, eu mă voi călăuzi până latine, fântâna mea, până la luminişul unde ştiu că m-oi odihni la urmă. Am să mă lungesc lângă tine şi am să mă aplec ca să-mi zăresc faţa. O să mi-o răcoresc cu apa ta vie, izvorul meu, după drumul meu lung. O

să-mi potolesc setea de tine fără ca nimic să poată să te mai depărteze de mine, de buzele mele. Dimineaţa, tu o să mă speli de noaptea mea. Seara, tu vei fi uitarea uitărilor mele de peste zi.

Îmi voi ţine faţă de ţine promisiunea podului cel negru care ne desparte, dar ne şi leagă, în fiecare noapte, dincolo de apa uitării”.

În ea se adună dorinţe, dezmierdări, extazieri… Acum contează prea puţin ce mână o pipăie, cum stă aşa cu pulpele desfăcute, pe balustradă de granit, ce ochi o privesc şi ce urechi o aud de după jaluzele.

În clipa următoare, Emmanuelle şi Mario sunt din nou în salon.

— Cum doriţi ceaiul, întrebă ea, cu opt sau paisprezece bucăţele de zahăr? Sau preferaţi să vă puneţi singur?

— Dacă nu vă este teamă, spune el, ştiu eu o ambrozie mai omenească.

El o priveşte ţintă, cu seninătate:

— Veniţi lângă mine! îi porunci el.

Ea se aşază şi vrea să-l mângâie, dar el o reţine. Rămâne deci alături de el, bucuroasă să-l privească şi

dornică să înveţe. Cine mai bine decât el ştie ce să facă ca să trăiască extazul? Plăcerea glorioasă pe care ea o simte în propriul ei corp este oare diferită de cea pe care o simt bărbaţii? Se întreabă ea. De ce ar fi? Un membru imaginar creşte şi pulsează la rădăcina pântecelui ei, se întăreşte, înfloreşte între degetele sale. El îşi pierde puterea de a controla seva care, sub impulsul mâinii sale virile, urcă de-a lungul sexului său ridicat şi este gata să ţâşnească. Împreună cu bărbatul de alături, ea trăieşte plăcerea, se eliberează de sămânţa neluată în seamă nopţi la rând.

Buzele ei se deschid. Cine le va potoli setea?

Mario îi întinde un pahar cu picior lung şi subţire. Un amestec delicios! Descoperire de sine în substanţa venită de la celălalt. Înghiţituri dulci, lacome de propria lor substanţă, îndrăgostite de un corp devorat nu numai de sine…

— Acum, fii femeie! spune el.

Ea protestează. Ar vrea să fie bărbat pentru el, cum este femeie pentru femeie, îi împărtăşeşte dorinţa ei, îl întreabă dacă poate să o iubească ca un băiat.

— Ce băiat ar putea vreodată să se dezmierde în faţa mea ca o femeie, chiar dacă arde ca să-mi placă? spune el. Nu-mi oferi ceea ce pot obţine de la alţii!

Emmanuelle renunţă să mai opună rezistenţă. Îşi saltă jerseul, surâde de superbitatea goliciunii ei. Mâinile îi alunecă pe toată lungimea corpului pe care ea îl iubeşte, urcând spre sâni, ridicându-i, strângându-le sfârcurile, făcându-i să iasă în evidenţă, excitându-i ca pe un clitoris, relaxându-i apoi brusc, îşi alungeşte curbura pieptului, ca pentru a calma spasmul amorsat, alunecă spre şolduri, porneşte din nou, foarte încet, până la curba subsuorilor, regăseşte în coborâre sânii care imploră mângâiere şi le răsplăteşte aşteptarea.

Buzele ei caută. În gol, buze. Sâni sau un sex pe care să-l iubească. Dar este sexul ci cel pe care mâna îl întâlneşte. Capriciul momentului îi îndrumă degetele spre o mică deschizătură, cât o înţepătură, într-un satin de carne trandafirie. Răsuceşte acest – punct sensibil, îl sfredeleşte. JI apasă fără odihnă, îl irită cu atingeri. Uşoare, cu tremurături. cu imperceptibile lovituri cu unghia.

Cu ochii închişi acum. cu şoldurile încordate, cu picioarele în V ancorate numai în tălpile goale, ea oferă – tabloul unei surprinzătoare crucificări, cu tonuri de negru, ocru şi roz. În înserarea care cobora.

O copleşeşte propria ei dulceaţă. Îi provoacă gemete de plăcere şi tânguiri. Plânge de lâncezeală şi îşi adună puteri noi în această mortificare dătătoare de plăceri. Zadarnic mai încearcă să prelungească această amânare şi să provoace delicii în acest ungher al trupului ei, în care s-a adâncit cu totul. Dar nu mai poate. Trebuie să continue, să meargă până la capăt, până la această limită care, de fiecare dată, crede că este ultima, neputând fi depăşită, netrebuind să mai fie atinsă vreodată…

Mâna se crispează ca o scoică peste sexul ei, ca pentru a-l proteja şi pentru a conteni violenţa, când beţia plăcerii o transportă pe Emmanuelle într-o sfâşiere a cerului şi a pământului, şi o azvârle ca pe o mare pasăre goală pe pieptul spectatorului ei.

Mâinile lui Mario se întâlnesc cu ale ei, şi nu mai ştie acum dacă ei înseşi îşi datorează această infinită plăcere sau Lui. El o îndepărtează totuşi de el,

aşezând-o întinsă pe burtă, cu faţa lipită de mătasea canapelei. Mareea nocturnă a pletelor ei îi inundă umerii, rostogolindu-se mai jos de curbura şoldurilor. Fesele i se reliefează, scobite de frisonul muşchilor.

— Eu am venit ca mesager regal, spune Mario. E timpul să-mi împlinesc misiunea.

Apoi anunţă, pe un ton care se potriveşte cu formalismul ocaziei:

— Alteţa Sa Serenissimă, prinţul Orme Sena Ormeasena, doreşte să-l onoraţi cu prezenţa dumneavoastră la o serată pe care ci dă poimâine la palatul său de la Maligâth. Dacă acceptaţi, am să vă conduc.

— Prinţul acesta mă cunoaşte? Încercă să se intereseze Emmanuelle, uşor dezorientată.

— Nu v-a fost încă prezentat, şi asta pentru că nu şi-a permis să vă aducă-această invitaţie personal. Totuşi, eu m-am angajat să obţin de la dumneavoastră onoarea acceptării.

— Şi Jean?

— Soţul dumneavoastră? Nu sunteţi aşteptată împreună cu el.

— Atunci… se arătă ea revoltată. Mario o întrerupe:

— Draga mea doamnă, nu e bine să vă las mult timp în necunoştinţă despre ceea ce va fi reuniunea la care sunteţi invitată. Veţi bea şi veţi mânca. Veţi dansa. Pe deasupra, însă, veţi avea ocazia să vă oferiţi trupul tuturor celor care se vor arăta demni să îi facă cinste. Ceea ce veţi face acolo vă va ajuta să vă cunoaşteţi măsura puterilor, cu condiţia, de care nu mă îndoiesc, ca şi calitatea tovarăşilor de distracţie să fie la înălţimea geniului dumneavoastră.

— Mai pe scurt, este o orgie distracţia în care vreţi să mă antrenaţi?

— Acest cuvânt, orgie, nu-mi place, pentru că astăzi el sugerează dezordine şi grosolănie. Prefer să-mi imaginez că va fi un festival al voluptăţii. Aflaţi, de asemenea, că Deşi nu credeţi, nu veţi fi violentată în niciun fel. Cu riscul de a dezamăgi anumite şcoli filosofice, oaspetele nostru nu gustă la femeie decât erotismul oferit de plăcere.

Emmanuelle se gândi puţin şi spuse:

— După noaptea asta cred că voi fi mai aproape

de idealul dumneavoastră, nu-i aşa?

Înainte ca el să îi răspundă, ea adăugă:

— Sunt gata să încerc şi această experienţă.

Cu toate astea, ea nu se simţi prea în siguranţă.

— Ce-o să-i spun lui Jean?

— Credeam că preferaţi să nu-i spuneţi nimic.

— El n-o să mă lase să-mi petrec toate nopţile astea fără să ştie unde mă duc şi cum mă distrez.

— În final o să ghicească.

— Şi atunci?…

— Atunci o să ştiţi dacă aţi pariat corect.

— Eu? Am pariat eu? Pe ce?

— Pe dragostea lui.

— N-am pus-o niciodată la îndoială!

— Dar dragostea de care v-am vorbit?… Emmanuelle îşi aminteşte de tezele lui Mario, expuse în casa lui scăldată de apa neagră. Ea nu ştia dacă trebuia să-l creadă.

— Verificaţi, deci! propuse Mario.

— Şi dacă descopăr că Jean nu mă iubeşte în felul de care vorbiţi dumneavoastră?

— Atunci veţi pierde totul: şi şansele de a

înţelege, şi pe acelea ale iubirii.

— Eu îl iubesc pe Jean, gândi ea cu voce tare. Nu vreau nici să-l pierd, nici să mă piardă.

— Vi se pare mai sigur să daţi înapoi?

— Nici sigur, nici posibil, admise ea. Şi, pe urmă, nu numai persoana lui Jean şi a mea mă interesează, vreau mai mult.

— Dumneavoastră nu sunteţi şi nici nu veţi fi vreodată de acum înainte o posesiune, un pământ împrejmuit. Nu aveţi altă posibilitate de alegere decât să fiţi pentru soţul dumneavoastră o persoană oarecare.

— Şi pentru ceilalţi bărbaţi cu care fac dragoste ce sunt?

— Lămuriţi mai întâi ce sunt ei pentru dumneavoastră, şi o să înţelegeţi şi ce sunteţi dumneavoastră pentru ei. Credeţi că ei sunt altfel?

— Aş vrea să nu fie.

— Atunci când vă dăruiţi, nu vă gândiţi decât la plăcerea proprie?

— Îmi place mult să le şi fac plăcere.

— Faptul că bărbaţii vă doresc nu contravine

libertăţii dumneavoastră. Pofta lor vă ofensează?

— Mă face fericită.

— Încetaţi să mai fiţi fericită, dacă vă cer să le satisfaceţi această poftă?

— Ştiţi răspunsul.

— Lor trebuie să li-l daţi. Ei nu sunt niciodată siguri. Nu vor şti niciodată ce sunteţi pentru ei, decât atunci când vor înceta să se mai teamă. De altfel, dorinţa dumneavoastră va fi împlinită: amanţii dumneavoastră vor fi altfel decât dumneavoastră. Şi ei doresc acelaşi lucru, dintotdeauna, fără să ştie.

— Trebuie, deci, să nu dezamăgesc pe nici unui.

— Pe niciunul. Un bărbat nu simte decât atunci când este în tine.

Ea zâmbeşte, şi el adaugă:

— Şi dacă propria dumneavoastră simţire depinde de a celorlalţi…

Emmanuelle rămâne o clipă tăcută, apoi pune o ultimă întrebare:

— Şi dacă rămân însărcinată? N-o să ştiu măcar al cui” este copilul meu!

Mario aprobă:

— Asta e sigur. Va trebui să ştiţi exact perioada. Emmanuelle nu îi spune lui Mario, dar ei nu i se părea că această perspectivă este cel mai greu de acceptat. Jean şi cu ea au fost de acord să nu aibă copii, până în momentul în care a lăsat-o singură la Paris. Dar ea nu şi-a mai luat nicio precauţie de când este la Bangkok. Nu şi-a luat nici în avion, nici cu *sam-lo*. Lucru curios, ea nu manifestă o teamă serioasă la ideea că va trebui într-o zi să-i spună lui Jean că o să-i dăruiască un copil al altui bărbat. Fără să-şi poată explica de ce, ea era convinsă că el va primi vestea cu înţelegere şi că va aprecia evenimentul la adevărata lui valoare.

— Ce-o să faceţi în răstimpul pe care o să-l petreceţi la noi? L-a întrebat ea în seara asta pe Christopher. Jean, de ce nu-l prezinţi pe prietenul tău drăguţilor de siamezi? De ce nu-l conduci prin locuri care să-l distreze?

— Bună idee, spuse Jean. Hai să vedem un *striptease* chinezesc.

— Ce oroare! strigă Christopher.

Bunul-simţ al tânărului o încântă pe Emmanuelle:

— Cum face Christopher să fie atât de virtuos?

întrebă ea.

— Nu e virtuos, e numai ipocrit.

Englezul încercă să se apere mormăind ceva, dar prietenul său insistă:

— Să-l vezi când întâlneşte fetiţe!

— Fetiţe! Se entuziasmează Emmanuelle. Cât de mici?

— Cam aşa.

Mâna lui Jean arată un metru de la pământ. Nevasta lui se strâmbă.

— Prea mici, hotărî ea.

Christopher se decise să se amuze alături de ei.

După-masă, s-au dus prin labirintul cartierului chinezesc, până la teatrul care avea aspectul unei gări de marfă. Sute de spectatori, care luceau de transpiraţie şi surescitare, strigau, cei mai mulţi stând în picioare, erau întorşi către o estradă pe care defila un şir de adolescente goale. Nu erau chiar goale, au observat cei abia sosiţi, aşezându-se pe nişte scaune din fier, care le-au fost oferite; rămăseseră libere pentru că erau prea scumpe. De o sforicică care le împrejmuia şoldurile, atârna, între coapse, un pătrat

din muşama sau dintr-un material plastic jalnic, nu mai mare decât o carte de joc. Cu două degete, artistele ridicau în cadenţă acest accesoriu, ca să-şi dezgolească sexul acoperit de păr, apariţia fulgerătoare a acestuia stârnind în rândul publicului strigăte de bucurie.

Spectacolul a durat o jumătate de oră bună, fără nicio variaţie şi fără ca exhibiţionistele să dea semne de oboseală. Cei trei spectatori europeni se distrau discutând despre farmecele fiecărui subiect.

Emmanuelle declară că ea o preferă „pe fata aceea înaltă, fără sâni”. Numai ea era de părerea asta. În continuare, Jean şi cu ea îşi împărtăşeau gustul comun pentru crăpătura lungă şi adâncă, mărginită de buze cărnoase şi cu aspect plăcut, pe care o dezvăluia din întuneric pubisul băieţandrei aşezate chiar în faţa lor.

— N-am mai auzit niciodată un soţ şi o soţie care să poarte o astfel de discuţie, mărturisi Christopher, nu atât sever, cât uimit.

— Mi-aş dori să fac dragoste cu ea, suspină Emmanuelle, ca să-l descumpănească.

„Vrea să-mi pună decenţa la încercare”, gândi el. „Îi arăt eu ei!” Picioarele goale ale Emmanuellei, lipite de ale sale, l-au tulburat mai mult decât nurii chinezoaicelor.

— Eu, spuse el, eu aş prefera să fac dragoste cu dumneavoastră!

„Numai de-ar crede că glumesc!” se simţi el deodată neliniştit. „Sper că nu am mers prea departe”.

— Christopher se dezmorţeşte, comentă Jean. Englezului i se tăie răsuflarea. Nu s-a aşteptat ca în vacarmul încăperii vocea lui să ajungă până la urechile gazdei sale. Se simţea ca un bădăran, amărât şi nefericit.

Emmanuelle avu brusc o poftă nebună să i se dăruiască. „Am s-o fac chiar în noaptea asta”, se înflăcăra ea. Înainte să-şi poată stăpâni impulsul, se aplecă spre bărbatul ei şi îi spuse la ureche cu o voce blândă:

— Dragule! Aş putea să mă dăruiesc lui Christopher?

— Da! Spune Jean.

Ea se strânse cu pasiune lângă el, îi căută buzele, mai fericită decât a fost vreodată de când îl iubeşte.

1

LUPTA EVEI

O, suflete al meu, nu aspira la viaţa nemuritoare, ei consumă mai întâi domeniul posibilului.

PÂNDAR

Tatăl Nostru care ne eşti în ceruri Rămâi acolo

Iar noi, noi vom rămâne pe acest pământ care este uneori atât de frumos cu *anotimpurile* cu *anii*

Cu fetele frumoase…

JACQUES PREVERT

(*Cuvinte*)

Ariane o caută a doua zi la telefon pe Emmanuelle, ca s-o roage să vină la ea. E uşor de ghicit scopul acestei întâlniri. Emmanuelle refuză, pretextând cumpărăturile urgente cu care Jean a împovărat-o. După ce a închis, s-a întrebat de ce s-o fi eschivat aşa. Chiar Ariane n-o atrage deloc? La simpla amintire a dominaţiei pe care contesa a exercitat-o asupra ei, Emmanuelle simte totuşi că trupul i se moleşeşte. Fără nicio îndoială că îi plac mângâierile ei.

Dar atunci mai este fidelă faţă de Bee? Nu mai este aşa de sigură… Durerea începe să ia formă mitică şi inima îi provoacă mai puţin rău decât orgoliul. Emmanuelle trase concluzia, puţin cam pripită, că indiferenţa de moment faţă de Ariane trebuie să fie contraponderea curiozităţii şi a atracţiei pe care ea a simţit-o încă din ajun pentru tânăra pe care a văzut-o la poarta grădinii ei şi al cărei mister Mario nu a găsit încă cu cale să-l lămurească.

„Anna Maria Serguine”, a spus el. Dar cine era ea? Atât de deosebită… I-a promis că o să-i facă o vizită chiar în după-amiaza asta. Sosi, de fapt, pe la ora trei, în maşina ei neverosimilă.

Emmanuelle încruntă din sprâncene, contrariată: imposibil de zărit picioarele „îngerului” cu pantalonii ăştia… Nici sânii nu i se pot vedea, din cauza bluzei care nu se deschide până jos, ca a Emmanuellei. Pentru prima oară e silită să recunoască în sinea ei că o siluetă îmbrăcată poate fi la fel ele seducătoare ca şi un trup gol.

Stătea contemplându-şi vizitatoarea, fără să încerce să-şi disimuleze interesul. Anna Maria nu putu

să se abţină şi izbucni în râs. Emmanuelle, jenată, lăsă capul în jos.

— Sunt prost crescută?

— Nu, directă!

Ce-o fi ştiind Anna Maria despre ea? La urma urmei, n-are decât s-o întrebe.

— De ce? V-a spus Mario că-mi plac fetele?

Totuşi, acum, în clipa asta, nu o dorea pe cea din faţa ei. Se simţea intimidată, ea, care de obicei se simte în largul ei cu cele mai drăguţe. Din fericire, invitata răspunse la întrebarea pe care i-o pusese.

— Da. Şi despre toate celelalte. Sunteţi tocmai bună de pictat.

— Mă întreb ce-o fi povestit?

— Subiectele nu lipsesc, nu-i aşa? Ştrengăriile dumneavoastră prin catacombele secrete ale oraşului, exhibiţiile nebune, zbenguielile în trei şi câte şi mai câte! Fără discuţie că trei sferturi din ele le-am uitat.

Emmanuelle nu se aştepta ca Mario să fie atât de indiscret, dar voia să fie în cazul ăsta.

— Şi ce părere aveţi despre toate astea? întrebă ea, cu o figură impenetrabilă.

— De mult ştiu la ce mă pot aştepta de la vărul meu. Emmanuelle băgă de seamă că invitată ei trecu cu mult tact peste răspunsul în care trebuia să-şi formuleze aprecierea asupra felului ei de a fi. Dar nu avea nicicum intenţia să profite de delicateţea ei; poate dintr-un lei de masochism.

— Şi, spre exemplu, vi se pare normal faptul că-mi înşel soţul?

— Nicidecum!

Tonul glumeţ şi surâsul afectuos al Annei Maria făcu că acuzaţia să fie mai omenoasă.

— Sper că l-aţi făcut pe Mario să se simtă ruşinat, spuse Emmanuelle cu ton ironic.

— Nu! Nu din cauza lui vă destrăbălaţi dumneavoastră.

— A! Atunci din a cui cauză?

— Din cauza dumneavoastră, pentru că aşa vă place. Emmanuelle marcă lovitura. Îşi apără, totuşi, cauză:

— Mario şi teoriile lui sunt prea puţin.

Anna Maria râse iarăşi, cu un râs cristalin, plăcut. S-au aşezat călare pe o mică bancă de lemn,

sub un tamarin imens, faţă de a cărui umbră răcoroasă turbarea soarelui de august nu mai avea nicio putere. Stăteau faţă în faţă, amândouă aplecate înainte, sprijinindu-se pe braţele lor întinse. Anna Maria era îmbrăcată în albastru, iar Emmanuelle numai cu un slip minuscul, care i s-a văzut, când a ridicat un picior, sub scurtul pulover de culoarea lămâii, prin care se desenau, reliefate şi întunecoase, sfârcurile sânilor. Şuviţe groase îi cădeau pe ochi şi pe obraji. Le scutură cu zvâcniri de iapă tânără sau le apucă cu dinţii pentru câteva clipe, le savurează pe îndelete, gânditoare, cu sprâncenele încruntate şi cu buzele umede. O privi iarăşi insistent pe Anna Maria, fără mai multe menajamente decât cu puţin timp în urmă. O găsea inimaginabil de frumoasă, mult mai frumoasă decât Ariane şi decât toate fetele goale pe care le văzuse pe estradă, din parterul său, la cercul sportiv. E mai frumoasă chiar şi decât Bee... Conştiinţa Emmanuellei suferi o remuşcare scurtă. Încerca să se justifice în propriii săi ochi. Toate erau pământene, chiar şi Bee era tot terestră, dar Anna Maria nu este. E limpede! E venită de pe o altă

planetă, fără să se ştie… Imaginaţia ei vagabondă preţ de o clipă printre galaxii. La gândul că universul mai ascunde de sine şi alte frumuseţi, dincolo de abisul negru, împovărat de nori? Avu o strângere de inimă. Vocea amuzată a Annei Maria o aduse pe pământ. La urma urmei, mai sunt şi pe pământ destule ocazii.

— Teoriile lui Mario, recunoscu tânăra, ca răspuns la ultimă idee. A Emmanuellei, le cunosc şi, pe deasupra, le şi aprob.

Savură surpriza de pe faţa Emmanuellei, şi urmă cu bună dispoziţie:

— Cred, ca şi el, că omul trebuie să se „denatureze”, adică să se opună legilor naturii, să le depăşească, să nu mai fie în sistemul ei. Vocea naturii este vocea păcatului.

— Vorba asta n-am auzit-o niciodată în gura lui Mario, spuse Emmanuelle, râzând în hohote.

Anna Maria o privi cu îngăduinţă.

— Băiatului ăstuia îi e foarte frică de cuvinte, n-aţi remarcat? Suferă de tot felul de pudori. E un aristocrat, înţelegeţi.

Râseră amândouă, împăcate.

— Dar şi dumneavoastră sunteţi la fel de atrasă, presupun, sublinie Emmanuelle.

— Băncile Şcolii de Arte Frumoase au eliberat de complexe persoane cu un caracter mai ales decât al meu.

— A! Unde aţi studiat, la Roma?

— Nu! La Paris.

— Şi Mario care încerca să mă facă să cred că sunteţi o mironosiţă.

— Mironosiţă? Chiar de-aş fi fost, mi-ar fi trecut repede în atelierele din draga mea şcoală.

— Eram în stare să-mi închipui că sunteţi capabilă de tot felul de orori: virginitate, castitate, moralitate, religie!

— Ha! Ha! Se amuză Anna Maria. N-aţi ghicit tocmai răii. Sunt, de fapt, fecioară, castă, de-a dreptul cicălitoare în materie de morală şi tot ce este mai exigent în condiţia mea de copil al lui Dumnezeu şi al Bisericii.

Anna Maria se bucură din plin văzând mutra scârbită a Emmanuellei:

— V-am spus că extravaganţele dumneavoastră

nu mă înspăimântă deloc. Nu că aş fi de acord cu ceea ce faceţi, explică ea, dimpotrivă, cred că este de-a dreptul trist să duci o astfel de viaţă. Asta produce asupra mea acelaşi efect ca şi natură: nu mă şochează, dar sunt împotriva ei.

— Ce fel de fată sunteţi? întrebă Emmanuelle, nu prea amabilă. Ceea ce e o mare prostie este că sunteţi atât de frumoasă.

Anna Maria zâmbi cu bunăvoinţă.

— Mulţumesc! spuse ea. Nici dumneavoastră nu arătaţi rău deloc.

Emmanuelle oftă. Simţea că este departe de situaţia cu care era ea obişnuită, când admiraţia reciprocă ducea firesc la contopirea trupurilor: buze lângă buze, sâni lângă sâni, picioare înlănţuite.

Anna Maria părea că îi înţelege gândul:

— Nu vi se pare de bun-simţ ca o fată să creadă în Dumnezeu? Se interesează ea.

— De fapt, lucrul ăsta mi se pare mai degrabă obscen, împotriva naturii.

— Asta spuneam şi eu! Aplaudă Anna Maria. Împotriva naturii, fantastic! Tocmai ăsta este binele,

chiar şi atunci când mă plictiseşte. Pentru că şi mie mi-ar plăcea uneori, ca oricui, să-mi îngădui câte o scurtă recreaţie, o plăcere în spiritul naturii. Nu m-am născut numai spirit.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi senzuală?

— Am eu aerul că aş fi frigidă? Emmanuelle nu se lasă influenţată.

— Nu ştiu. Adăugă ezitând:

— Şi atunci, ce faceţi?

— Mă abţin.

Emmanuelle se strâmbă.

— Nu vă masturbaţi?

Anna Maria nu se arată deloc jenată.

— Îmi vine câteodată! Dar mă dezgustă.

— De ce?

Emmanuelle este consternată.

— Pentru că e rău. De câte ori mă supun tentaţiei; regret din suflet. În comparaţie cu remuşcările pe care le am, nu merită. Este exact ce e mai odios în natură: te prinde în cursă, te momeşte cu un şiretlic. O ameţeală, o iluzie, un suspin. Poţi să te bucuri de ceea ce urmează să pierzi atât de repede?

Poţi să te ataşezi cu adevărat? Şi merită să sacrifici pentru plăcerea asta tot restul?

— Care rest?

— Ceea ce face dintr-un om altceva decât un animal. Spuneţi-i cum doriţi: spirit, suflet, speranţă.

— Dar nu e acelaşi lucru! protestă Emmanuelle. Nici eu nu vreau să-mi sacrific spiritul. Dimpotrivă, sufletul meu!… Cât priveşte speranţa, eu am destulă.

— Ce speranţă îşi merită numele în afară de aceea de-al vedea pe Dumnezeu? Dacă nu credeţi în viaţa veşnică, sunteţi lipsită de speranţă.

— Eu cred în viaţa asta trecătoare. E atât de bine aici. Şi nu mă simt deloc lipsită de speranţă. Ba chiar dimpotrivă: sunt fericită. Nicio remuşcare nu-mi strică zilele. Dacă-mi place să mă bucur de plăcere, nu înseamnă că refuz să visez la sufletul meu. Îmi place să mă bucur de viaţa mea pentru că ea este tot ce sunt.

— De ce vă încăpăţânaţi să confundaţi viaţa cu senzaţiile corpului dumneavoastră? Şi eu mă entuziasmez la fel ca şi dumneavoastră de fericire şi de frumuseţe, dar adevărata plăcere nu este aceea a

corpului. E altceva decât nişte bătăi de inimă animalice. Şi viaţa noastră nu este la fel nici cu aceea a florilor. Este mult mai frumoasă. Viaţa a părăsit natura, a decolat, zboară departe de pământ. Ea este cea care ne salvează din univers, unde nu există decât moarte peste tot. Sparta noastră este să dăinuim mai mult decât materia. Revoluţia care a făcut omul a constat în trecerea de la desfătarea Cărnii la aceea a sufletului.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, spune Emmanuelle. Dar e destul să numesc asta conştiinţă, raţiune, poezie. Şi nu e împotriva cărnii. Când mă bucur este spiritul care se bucură de corpul meu, nu corpul care se întoarce la bestie. Viaţa e plăcută ca un tot, spirit şi carne. Sunt lucrurile astea diferite? Nu vreţi să vă bucuraţi în lumea asta, atunci în care? Va fi mai bine aiurea? Nu are sens să cauţi o altă lume care să găzduiască un „suflet” ce pe bună dreptate ne face stăpânii lumii acesteia.

— Nu e vorba de altă lume, spune Anna Maria. Emmanuelle o privi ţintă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu vă tentează să trăiţi veşnic? reluă invitată.

— O, ba da! Aş vrea ca viaţa să fie eternă! Dar nu aşa cum o înţelegeţi dumneavoastră. Nu în paradisul dumneavoastră vreau să trăiesc. N-aş vrea să trăiesc o viaţă desprinsă de cea de pe pământ. Singura veşnicie pe care mi-o doresc este să trăiesc mereu aşa că acum. Să nu îmbătrânesc, să nu mă urâţesc. Să nu mor. Să trăieşti este minunat: ăsta este singurul miracol. Este înspăimântător să trebuiască să părăseşti pământul care ne-a dat viaţă, pe el, care ar fi putut să ne lase reci ca pietrele. Măcar, dacă e să se întâmple aşa, să nu fie din vina noastră! De ce visaţi să-l părăsiţi?

— Nu sunt sigură că pământul este aşa de frumos cum vi se pare. Se minte, se ucide, se suferă de frig, de foame, de boală… E mai multă suferinţă şi urâţenie decât frumuseţe şi bucurie.

— O, nu sunt aşa de proastă, ştiu şi eu asta. Dar tocmai pentru asta aş fi vrut ca oamenii să-şi pună toate forţele, toată ştiinţa, toate visurile lor în slujba idealului de a ajuta pământul, mai degrabă decât să se resemneze cu nefericirea lor, îmbătându-se cu poveşti

cum că vor găsi consolarea aiurea. Efortul pe care îl fac inventându-l pe Dumnezeu şi dragostea, curajul care le trebuie ca să înţeleagă legile sale, dacă le-ar folosi ca să iubească pământul, să-l facă atât de frumos, atât de fericit, încât nimeni să nu mai vrea să-l mai piardă, atunci poate că viaţa ar putea să fie aici bună pentru toţi.

I se păru că niciodată nu a susţinut o aşa de lungă argumentaţie. Ochii Annei Maria o ardeau.

— Emmanuelle, dumneavoastră care ştiţi atât de bine ce să faceţi cu propria viaţă, ce veţi face cu moartea dumneavoastră? întrebă tânăra.

Emmanuelle rămase o clipă mută, ca şi cum ar fi primit o lovitură, apoi îi răspunse strigând:

— Nimic! Dar de ce vă preocupă? Ştiu, creştinii nu visează la altceva decât să moară.

— Ba nu! Ceea ce vor ei este să-i dea morţii un sens. Emmanuelle ridică din umeri. A muri este o absurditate supremă, o nedreptate de neînţeles, este nefericirea fără drept de apel. Moartea nu are sens. O detestă pe Anna Maria pentru atenţia pe care o arată exact lucrului care va fi într-o zi distrugerea absolută

a Emmanuellei, este non-Emmanuelle, ba chiar mai rău: moartea este anti-Emmanuelle, contrariul a ceea ce este ea acum. Rosti apoi cir o voce stinsă, pe care ea însăşi abia şi-o mai putea recunoaşte, gâtuită parcă, cu ochii strălucind deodată în lacrimi:

— Vă îngrijorează viaţa mea! Când se va întâmpla acel ceva după care totul se va termina, când nu voi mai putea vreodată să văd lumea aceasta plină de culori şi de stele, când nu voi mai şti ce vor găsi alţii aici, când tot ce va fi frumos după mine nu va mai fi pentru mine, atunci va fi prea târziu ca să vă mai pese de mine, să mă iubiţi, să doriţi să mă cunoaşteţi. Eu, nemaifiind în viaţă, nu voi mai şti că sunt iubită, nu voi mai vedea nimic, nu voi mai auzi. Nu voi mai simţi. Vă implor, nu aşteptaţi să fiu moartă! Nu vreau să fiu o oarecare despre care se află prea târziu că s-a născut ca să trăiască, nu vreau să se facă din mine o legendă! Am şi aşa destulă durere în suflet, când mă gândesc că vor mai fi şi după mine atâtea zile frumoase, chiar mai frumoase decât cele în care trăim noi, că secole şi secole vor trece şi că atunci când oamenii vor fi treziţi de alt soare, eu voi fi poate

moartă, înainte să îmbătrânesc, plângând din tot sufletul că am fost silită să părăsesc această lume în care am sperat, înainte chiar să fi venit... Sunt aşa de sigură!...

Aşa de mult aş vrea să împart totul cu toată lumea asta, în care orice minune va fi posibilă. Dare adevărat: eu voi muri. Nu voi cunoaşte niciodată ceea ce am aşteptat. Mi se va lua şi singurul lucru care contează pentru mine. Lucrurile vor exista fără nimic. Nimic nu mă va consola. Chiar dacă ar exista un Dumnezeu, o altă viaţă, nu m-aş mai bucura de ele. Nu vreau nimic în schimbul pământului meu, al vieţii mele: voi pierde totul, ştiu bine. Dar măcar nu mi-am vândut viaţa pe o pensiune, nu mi-am dat pământul amanet pentru un extaz şi un azil! Eu nu vreau siguranţă, nu vreau retragere. Când o să mi se fure viaţa, da, n-o să mai am nimic şi am să plâng în hohote, am să urlu de durere, ca toată lumea să ştie! Voi plânge de durerea de a fi silită să nu mai trăiesc, nu de regretul de a fi trăit. Şi nici de remuşcarea de a fi trăit numai pentru pământul meu, ci pentru că va trebui să încetez să-l mai văd tocmai în momentul

când îl voi iubi cel mai mult... Pământul meu, pe care voi dori să-l mai ating măcar o dată! Să rămân aici! Nicăieri altundeva! Cu oamenii, nu cu Dumnezeu!

Emmanuelle nu o mai vedea pe Anna Maria, ci un punct dincolo de ramuri, departe de ea. Se întoarse către musafira ei, o fixă în adâncul ochilor şi vocea ei se umplu de o amărăciune neobişnuita:

— Moartea? Dumnezeul dumneavoastră nu poate şti ce înseamnă, el care nu moare. Şi nici morţii care nu mai pot să ştie nimic. Numai noi, cei care trăim, ştim ce este moartea.

— Verişoara dumneavoastră mă plictiseşte, se plânse Emmanuelle lui Mario, seara, la telefon. N-am niciun chef să-mi petrec timpul cu discuţii teologice.

— De fapt aveţi şi altceva mai bun de făcut.

— Pe ea n-o pasionează decât viaţa de dincolo.

— Amintiţi-i ceea ce Goethe ştia: simţul realităţii este adevăratul ideal.

— Ar trebui să-i spuneţi chiar dumneavoastră. De ce nu-i rezervaţi ei câteva din maximele dumneavoastră, în loc să le risipiţi cu mine?

— Aţi uitat cumva, din întâmplare, că mântuirea

Annei Maria este datoria dumneavoastră?

— Cum credeţi că m-aş putea angaja la aşa ceva? Eu n-am sedus niciodată sectante religioase.

— Cu atât mai aţâţător!

— Pentru mine nu! Eu sunt o fată simplă. Îmi place ceea ce este uşor.

— Dar Anna Maria vă place şi dumneavoastră. Emmanuelle nu răspunse. În ciuda discuţiei sincere, nu spuse nimic. Scoase însă un suspin, pe care telefonul îl transmise la celălalt capăt al firului.

— Veţi fi răsplătită de forţa dumneavoastră sufletească, prevăzu Mario, cu un ton încurajator.

— Numele ei… începu Emmanuelle.

— Nu vi l-am spus?

— Da, e adevărat. Numele ei mă intrigă. Parcă este numele dumneavoastră cu o tentă slavă. Nu e italiancă?

— Ba da, dar strămoşii mei s-au tăvălit prin tufişuri, fără să ţină seamă de frontiere. Muguraşul Anna Maria a răsărit pe pământ toscan, dintr-o ramură rusă, altoită pe o tulpină alexandrină, răsărită dintr-un butaş cretan, altoit şi el la Bizanţ.

— Bine, bine, înţeleg!

— Povestea o cunoaşte cel mai bine grădinăriţa.

— N-am chef să mă mai îndrăgostesc încă o dată.

— Atunci distraţi-vă, faceţi trăsnăi.

— Am încercat ieri-seară.

— Povestiţi-mi!

Emmanuelle descrise dansul pătratelor de plastic.

— După asta, o creatură cam urâtă s-a dedat la fel de fel de exerciţii savante. Şi-a băgat în vagin un ou tare şi l-a scos în bucăţi. Tot aşa a procedat cu o banană. Apoi şi-a pus o ţigară aprinsă între buzele sexului şi a suflat fumul, făcând rotocoale. La sfârşit şi-a introdus o pensulă chinezească şi a scris de sus în jos, un poem întreg, pe un sul de mătase, cu caractere frumoase, bine conturate.

— Banal, spuse Mario. Aşa ceva se poate vedea şi la Roma.

— Apoi a venit un indian cu turban, care avea un penis imens, ce ieşea afară din dhoti-ul său. Atârnau pe el tot felul de lucruri grele, fără să îl îndoaie.

— Orice bărbat normal ar putea face la fel. Ce

recompensă i-a oferit membrului său care nu s-a-ndoit?

— Nu ştiu, a plecat cu el tot aşa cum a venit.

— Suspect. Poate era o proteză! Şi apoi?

— Apoi a apărut o fată în voaluri transparente. Frumuseţea ei ne-a lăsat cu gura căscată. A scos dintr-un coş un şarpe lung de vreo doi metri, cu solzi de culoarea fildeşului, splendid ca şi ea. Părea că un asemenea şarpe nu poate fi găsit în India decât la un secol o dată. A „dansat cu el, făcându-l să-i încolăcească braţele, gâtul, talia. S-a dezbrăcat pe rând de cele ce le avea pe ea, piesă cu piesă, şarpele s-a aciuat între sânii ei, i-a ocolit cu inelele sale, i-a excitat sfârcurile cu limba. Ea l-a sărutat pe gură, pe ochi, părea atât de îndrăgostită, încât am simţit că sunt geloasă. Fata a băgat capul şarpelui în gură, încet, sorbindu-l, şi la ţinut aşa un moment prelungit, cu ochii închişi. Ai fi putut spune că îl bea. Apoi şi-a desfăcut centura aurită, care îi mai susţinea ultimul voal pe şolduri, şi a rămas toată goală. Pitonul, la rândul lui, a coborât de-a lungul pântecelui ei, s-a strecurat printre picioare, i-a încolăcit din nou

mijlocul şi a coborât iarăşi spre sexul ei. Limba bifurcată i-a lins clitorisul cu mişcări atât de rapide, că nu se vedea decât urma ei prin aer, ca aceea a unei elice de avion. Stăpâna lui gemea de plăcere. I s-au adus perne şi s-a culcat pe spate, cu picioarele desfăcute chiar spre noi. Puteam să-i văd în întregime buzele trandafirii asemănătoare cu o scoică.

— Şi şarpele?

— A pătruns în ea: Se servea de capul lui ca de un falus; l-a băgat cu totul înăuntru.

— Numai capul şi l-a băgat?

— Nu. A urmat o bună bucată din corpul lui. Se vedeau solzii mişcându-se ca o undă care curgea de-a lungul lui. Poate că o lingea înăuntru cu limba mişcătoare.

— Era gros?

— Mai gros decât un organ sexual bărbătesc. Cam cât mâna mea. Dar capul îi era ascuţit, nu i-a fost greu să şi-l înfigă.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Fata a luat corpul pitonului alb în mâinile ei şi l-a tras până i-a reapărut capul, apoi l-a făcut să

alunece iar înăuntru şi a continuat tot aşa, nu ştiu cât timp. Trăia din plin plăcerea, se răsucea între perne ca şi cum ar fi fost şi ea tot un şarpe. Gemea şi ţipa.

— Şi dumneavoastră la fel?

— A! Ce mult mi-aş fi dorit şi eu un şarpe ca acela, să mă iubească!

— Am să vă dăruiesc eu unul.

— După ce a ieşit din ea, l-a strâns în braţe...

— Şi a plecat?

— Da. Jean mi-a spus că mulţi bărbaţi o vizitează în cabina ei, în fiecare seară:

— Ar fi trebuit să vă încercaţi şi dumneavoastră norocul!

— Aş fi vrut, dar ideea să fac coadă la uşa ei alături de toţi ceilalţi mă intimida.

— Ar fi putut fi şi asta o experienţă.

— Mi-am scos pârleala în somn!

— Ce v-aţi imaginat?

— Ca de obicei. Îmi imaginam că fac dragoste cu ea, excitându-mă singură. Dar eu nu aveam decât degetele în loc de şarpe.

— Acum nu o doriţi?

— Ba da, mai mult ca atunci.

— Din cauza prietenului său veninos?

— Nu, e altceva, o dorinţă pe care nu am avut-o niciodată…

— Ce dorinţă?

— Să fac dragoste cu o femeie pentru că o plătesc.

Mario lăsă să treacă vreo câteva secunde:

— De cine vă este mai mult dor, de Anna Maria sau de fata cu piton?

— De fata cu piton!

Ea se gândi puţin şi adăugă:

— Sunt sigură că Anna Maria n-ar şti să facă nimic cu un şarpe.

Mario are nevoie de timp de gândire, nu răspunde. Emmanuelle reia:

— O să-mi găsiţi şi mie unul?

— V-am promis.

— Alb?

— Unul ai cărui solzi să aibă dulceaţa unor buze.

— O să ştie să mă iubească?

— Am să mă ocup chiar eu cu dresarea lui.

Emmanuelle râse de copilăriile lor.

— Spuneţi-mi mai departe, insistă Mario.

— Pe urmă au revenit dansatoarele. Noi am plecat.

— Aşa de devreme?

— Nu mai era nimic de văzut, suspină Emmanuelle dezamăgită.

— Mai rămânea să mai daţi şi dumneavoastră înşivă un spectacol.

— Asta nu mi-a reuşit!

— Cum aşa?

Emmanuelle îi dezvălui lui Mario dorinţa ei bruscă pentru Christopher, faptul că îi ceruse soţului ei permisiunea să facă dragoste cu el şi că acesta fusese de acord.

— Sper că sunteţi mulţumit de mine!

Mario era, şi i-o şi spuse. Evenimentul era la fel de important pentru progresul Emmanuellei ca şi cel care, la timpul respectiv, a îngăduit patrupezilor umani să adopte poziţia bipedă. Oare noaptea de dragoste cu oaspetele soţului ei o fi fost aducătoare de satisfacţii?

— N-a fost nicio noapte de dragoste cu invitatul nostru, mărturisi Emmanuelle, pe un ton care de data asta nu trăda nici remuşcări, nici regrete.

— Cum?

— Când am ajuns acasă, îmi pierise pofta. Mi-era somn. L-am sărutat pe ochi pe Christopher, în faţa uşii camerei sale, apoi pe obraji, pe nas şi, în cele din urmă, pe gură. L-am lăsat acolo foarte excitat!

— Ce păcat! Regretă Mario.

— Totuşi n-am pierdut chiar totul. Când am ajuns în patul meu, n-am mai avut somn. Am făcut dragoste cu Jean. Ne-am simţit chiar mai bine ca de obicei. De câte Aori strigam de plăcere, mă gândeam la Christopher. Îmi închipui că zgomotul l-a ţinut treaz mult timp, dincolo de perete. În timpul ăsta eu şi Jean n-am pomenit nimic despre el. Vorbeam numai de plăcerea noastră. Niciodată, şi nu mă înşel, n-am îndrăznit să-i spun bărbatului meu lucruri atât de scabroase. Jean m-a iubit pe toate părţile. A sfârşit prin a adormi. Eu, însă, n-am adormit nici după asta. Eram din nou ameţită de dorinţa să-l întâlnesc pe Christopher, să mă dăruiesc lui, caldă încă de amorul

cu Jean. N-am îndrăznit, mi-a fost frică să nu-l şochez. M-am masturbat apoi singură, îndelung, şi nu mai ştiu sfârşitul nopţii. N-am auzit nimic când cei doi bărbaţi şi-au luat micul dejun. Nu m-am trezit decât spre amiază. Am mâncat cu ei, goală în întregime, ca să mă răzbun pe Christopher.

— Ottimo[7]! comentă Mario. În noaptea asta să vă băgaţi în patul lui, ca să vă găsească atunci când se întoarce.

— Nu se poate. A plecat.

— A plecat?

— A plecat pentru câteva zile, cu Jean. M-a anunţat la masă că a sosit o telegramă de la baraj. A trebuit să ia avionul imediat şi, evident, prietenul său nu l-a lăsat singur.

— Pă. Cât! Măcar aţi avut timp să vorbiţi cu bărbatul dumneavoastră despre invitaţia prinţului Ormeasena?

— Nu!

— N-aţi avut curaj?

— Nu, nu de asta; după noaptea petrecută, nu

7 Foarte bine, excelent (it.) (n.t.).

mi-ar. fi fost frică să-i cer permisiunea. Dar, nu ştiu cum să spun…

— Acceptul lui v-ar fi furat o parte din bucuria de a vă da altora?

— Voiam să-i înşel, atât cât se mai poate. Mai târziu, când totul o să-mi fie permis, n-o să mai am ocazia.

— Mai bine… El reluă:

— V-aţi pregătit cum se cuvine pentru marele eveniment?

— Care eveniment?

— Noaptea la Maligâth.

— A! Va fi ceva atât de demn de ţinut minte?

— Iată-vă deodată aşa de dispreţuitoare.

— Nu, dar faţă de câte am făcut, ce-aş mai putea descoperi?

— Bucuria numărului. Mulţi se pregătesc să se bucure de dumneavoastră. S-a răspândit deja zvonul că o să fiţi acolo. La gândul că cea pe care o considerau mai inaccesibilă decât toate urmează să devină accesibilă oricui, delirul pare să fi cucerit toţi bărbaţii acestor ţinuturi.

— Cum? Aţi trădat secretul?

— Trebuia să-i scutesc pe cei care vă doresc de torturile şi deliciile a doua zile de imaginaţie şi speranţă? Aspiraţia de a vă poseda nu este şi ea o formă de fericire aproape egală cu cea pe care o va aduce împlinirea îmbrăţişării? Nu tremuraţi de emoţie visând la lucrurile astea?

— Frică este ceea ce simt auzind cele ce-mi spuneţi. Nu am chef ca o hoardă în perioada de împerechere să se bată pentru corpul meu… iar ideea că bărbaţii ăştia îmi rostesc de pe acum numele… Ce ar trebui să spun…

Emmanuelle auzi râsul lui Mario. Se revoltă, rănită, şi îi spuse plângând:

— Vi se pare amuzant, nu-i aşa, să vă bateţi joc de mine, împreună cu amicii dumneavoastră? Îmi imaginez succesul pe care l-aţi avut când le-aţi spus: „O ştiţi pe micuţa care abia a venit din Franţa? M-am distrat să o iniţiez, fiindcă, era o gâsculiţă. Acum, întrucât am avut ce voiam de la ea, v-o pasez vouă. E încă suficient de proaspătă. Bineînţeles, la schimb. Să vă gândiţi şi voi la mine când o să renunţaţi la

vreuna!”

— Am avut, deci, ce am vrut de la dumneavoastră? Sublinie Mario calm.

Nu primi niciun răspuns, şi continuă:

— Mai puţin ultimul punct, şi tonul, şi mai puţin faptul că n-am cerut recompense, aţi ghicit destul de bine. Am descris îndelung prospeţimea cărnii dumneavoastră, lucru pe care prea puţini bărbaţi până acum l-au probat. Într-o zi, încununată de un alt prestigiu, veţi fi doritoare să fi avut sute de bărbaţi, dar, pentru moment, nevinovăţia dumneavoastră încălzeşte încă spiritul. Şi dumneavoastră trebuie să ştiţi să vă bucuraţi înainte de împlinirea operei pe care o veţi face posibilă. Corpul dumneavoastră de adolescentă, care nu şi-a cunoscut decât bărbatul şi n-a avut decât câteva mici experienţe de ucenicie, mâine va fi pentru prima dată străpuns şi epuizat de mulţi bărbaţi, cărora le-a fost promis că un izvor de plăcere preţioasă.

Mario schimbă deodată tonul:

— Sunteţi fecioară, Emmanuelle! Pentru mine abia mâine n-o să mai fiţi. Ce ajun va fi astăzi pentru

dumneavoastră! Ceea ce o să trăiţi este mai mult decât Graalul! Şi aţi vrea să nu fi vorbit! Aţi fi preferat ca aceia care urmează să vi se închine să nu se pregătească înainte de ziua sacră? A! Vă înşelaţi dacă vă închipuiţi că noi râdem de dumneavoastră sau că vorbim despre corpul dumneavoastră într-un fel josnic. Sunt puţine lucruri măreţe care li se oferă bărbaţilor. Vă rog să credeţi că ştiu să le recunoască. Ar fi trebuit să fi înţeles de la mine, din ceea ce v-am spus, că nu doresc să vă introduc într-o societate nedemnă sau demnă de râs. Nu vă dau nimănui, dumneavoastră vă ofer şansa unui ceremonial sacru, cu componentele sale, cu cortegiile sale, cu solemnităţile şi libaţiile sale. E posibil să nu înţelegeţi lucrul ăsta? Am stat în preajma dumneavoastră zilele astea şi n-aţi învăţat nimic?

Emmanuelle se arată spăsită. Mario trebuie să fie sigur că ea nu se va mai îndoi. Nici ea nu mai este ameninţată să eşueze în ignoranţă. O să-i dovedească în noaptea următoare, la Maligâth. De acum poate să le spună cât îi place prietenilor lui că se vor bucura de ea. Ea este de acord. Şi corpul ei le aşteaptă pe ale

lor. Le doreşte. Le vrea.

După ce s-a terminat nesfârşita convorbire telefonică, Emmanuelle s-a culcat. Patul însă i se părea gol. Imaginile pe care Mario i le-a prezentat îi trec continuu pe sub pleoapele închise. Cu toate că a acceptat, spaima persistă. Nervii îi rămân încordaţi. Încearcă să adoarmă. O să aibă timp să se gândească la încercările ei şi mâine. Pentru moment nu voia decât odihnă şi uitare. Zadarnic! Teamă o ţinea trează. Ea ştia ce o apasă. Se masturbă. Spre mirarea ei, orgasmul întârzia să vină. Nu-şi amintea să i se mai fi întâmplat vreodată. Degetele sunt nerăbdătoare, dar gândul ei este departe. O nouă tentaţie, de un gust necunoscut, când dulce, când aspru, urcă în ea, sufocând-o. Ea o îndepărtează, rezistă îndelung, până când lupta asta o enervează şi o epuizează. În fine, uitând de sine, frântă de oboseală, simţind o moleşeală voluptuoasă, inima bătându-i de dorinţa acceptată, stinse lumina, se apropie de marginea patului, lăsând să-i atârne piciorul stâng. Sexul îi este îndreptat către uşă. Mâna ei caută la capătul patului un buton de sonerie. Degetele i se relaxează, corpul se

destinde şi pieptul i se umflă din nou, liber, aşteptându-l pe servitorul ei să deschidă uşa cu grilaj care dădea în camera ei.

1

NOAPTEA DE LA MALIGÂTH

Corpul este un mare sistem raţional, o multitudine cu un singur sens, război şi pace, turmă şi păstor.

NIETZSCHE

(*Aşa grăit-a Zarathustra*)

Lunga tunică ionică, cu pliuri foarte mărunte, pe care o poartă Emmanuelle, este de un verde ca de jad, atât de palid, că părea aproape alb. Un umăr îi este gol; pe celălalt, o cucuvea de aur susţine faldurile. Un lanţ cu inele mari, turtite, le strânge mai sus de talie. Nu are nicio broderie, nicio altă găselniţă, decât freamătul pliurilor şi, între sâni, materialul este apăsat pe piele de un pandantiv foarte greu, din aur vechi, încrustat cu contururi de animale, care trebuie să fi servit drept monedă într-un regat dispărut. Puţin mai sus de cot, o brăţară de sclavă, ţintuită cu

smaralde, îi împodobeşte braţul drept.

— De vreme ce sunt sortită sacrificiului, am ales veşmintele Ifigeniei.

— Sunteţi foarte frumoasă, aprecie Mario. Dar prea decentă…

Fără să rostească un cuvânt, ea se apropie de o lampă joasă. Deşi avea o lumină slabă, era suficientă ca să facă să i se zărească picioarele, La fel de bine ca şi cum ţesătura ar fi fost din sticlă. Mario nu se arată încă mulţumit. Emmanuelle zâmbi şi făcu un pas înainte. Rochia se deschise de la sine, se desprinse din centură şi alunecă pe jos. În felul ăsta, când va dansa, fiecare picior se va dezveli pe rând, va putea fi atins fără dificultate. Carnea cu miros de ambră a pântecelui ei şi, mai, jos, poarta trupului său vor fi mereu accesibile.

— Priviţi!

Triunghiul negru ai pubisului este semănat cu un fileu de perle minuscule. I-au trebuit patru ceasuri răbdătoarei. Ea ca să le aranjeze una câte una în podoaba nesupusă a părului ei bogat.

— Niciodată nu am văzut o bijuterie mai rafinată,

recunoscu Mario.

— Priviţi şi răscroiala mânecii!

Faldul circular se deschide, de la subsuoara stângă până la şold. Dacă e privită din profil când ridică braţul său se apleacă înainte i se poate vedea conturul dezgolit al sânilor. Le va fi uşor dansatorilor să-şi strecoare mâna prin această răscroiala largă.

Mario se miră că Emmanuelle are astfel de resurse în garderoba ei. Sau poate o fi o achiziţie din ultimele zile? Croitoreasa trebuie să fi fost tare şocată! Cunoaşte el atât de puţin trucurile femeieşti, îl ironizează eleva lui, încât să nu ghicească el că muselina aceea se poartă pe „un Fond” opac?

Emmanuelle nu a avut alt merit decât acela că a lăsat căptuşeala în şifonier. Vai cât îl excită! Mormăie Mario. Orice veşmânt este un ultragiu dacă nu a fost făcut să glorifice goliciunea.

— O să trebuiască, într-o zi, să-mi treceţi în revistă toaletele. Tot ce n-o să vă placă să aruncaţi la foc.

— Aşa am să fac! Promise Mario cu seriozitate.

Maligâth este un ansamblu de construcţii din

marmură, separate prin bazine cu fântâni arteziene şi porticuri, în care felinare din pergament răspândesc, datorită luminii lunii, o limpezime rece şi ireală. Se ajunge pe terase prin alei mărginite de tufe de ibiseşi de colonade albe, printre peluze cu iarbă tunsă şi printre sere, ale căror întinderi protejează această lume de zgomotele oraşului. Căderile de apă, notele îndepărtate ale unui dans lent şi ecoul abia perceptibil al unor voci omeneşti este tot ce se aude. Un parfum puternic, de arbuşti cu flori cărnoase, de gigantice gardenia ce cresc în vase chinezeşti îi surprinde pe cei veniţi, care urmează toţi acelaşi traseu cu felinare roşii care duce spre coridoarele şi sălile unde, pentru moment, nu se află nimeni.

Gazda nu este acolo ca să-i primească. Oare oaspeţii sunt adunaţi în altă parte, iar Mario şi Emmanuelle au greşit calea, pe domeniul ăsta de ape şi întuneric? Sau poate ceilalţi sunt înainte?

— Cine mai este invitat? Întreabă Emmanuelle cu voce şoptită.

— Tot ce are Bangkok-ul mai frumos şi mai plin de spirit, spune Mario. Ca să fii invitat, trebuie să fii.

Foarte inteligent şi deosebit de frumos.

— Sunteţi sigur că noi suntem invitaţi? Mario zâmbeşte.

Şi cum o fi stăpânul locurilor? Se sâcâie ea cu întrebările, în sine. Fără îndoială este un om puternic şi, cu siguranţă, pretenţios. O fi pervers, maniac. Nu este o nebunie să risc astfel în ţinutul ăsta necunoscut? Oare prinţul şi complicii lui o vor mai da vreodată înapoi lui Jean?

Ar mai putea încă să plece. Nimeni n-o văzuse, parcul imens este gol, nu se zăreşte niciun paznic. Dar e Mario... Ce-o să creadă el şi ce-o să mai spună despre laşitatea ei!

Îl urmează ca într-un coşmar. I se face o nedreptate, e sigură de asta. Trebuie să aibă curajul să scape de el.

Zăreşte nişte ferestre lucind, de un roşu stins. Se aude oare zvonul de râsete, pe care parcă îl auzise la un moment dat, sau e un ţipăt? Totul este închis şi nu este nimeni pe afară, pe terasa asta, spre exemplu, pe care o parcurge acum şi unde i-ar face bine să se relaxeze. Noaptea este puţin umedă.

— Mario, şopti, ea atât de încet încât sigur nu a auzit-o! Pătrund într-o încăpere mică. Trei bărbaţi şi o femeie stau pe o canapea, unul lângă celălalt. Emmanuelle se simţi uşurată că nu trebuia să facă faţă grupului erotic Laocoon, pe care se temea că o să-l descopere, încă din anticameră. Femeia este foarte tânără. Ochii ei negri, profunzi, sunt neobişnuit de alungiţi şi ridicaţi spre tâmple, pe o faţă gravă. Părul este coafat într-un coif cu vârf ascuţit, care amintea de Egiptul antic. Un furou negru îi subliniază silueta delicată. Ţinuta ei nu are nici cea mai mică aparenţă de lipsă de pudoare, şi Emmanuelle deveni brusc conştientă de a sa. Aici e tot mâna lui Mario? Acesta rosteşte o frază în siameză, şi tânăra îi răspunde, fără să schiţeze vreun zâmbet. E de presupus că ea i-a dat informaţia pe care o aştepta, pentru că o trase imediat pe Emmanuelle afară din cameră.

— Unde mergem? Întreabă ea cu un glas parcă plâns. Cine era fata aceea? Nu e prea tânără ca să fie aici?

— Ei îi este închinată serată. Este unică fiică a

prinţului. Astăzi împlineşte cincisprezece ani.

Până să aibă timp să se mire, intrară într-un salon mai mare, dar mai puţin luminat, unde dansau câteva perechi, care nu i-au observat când au intrat. O servitoare le aduce pahare umplute cu un cocktail de fructe, plăcut la gust, cu mult alcool.

— Bănuiesc că e vorba de vreun afrodiziac, glumeşte Emmanuelle, ca să se asigure.

(Siameza era înfăşurată într-o bucată de iută, care îi strângea şoldurile şi crupa şi se petrecea pe burtă, lăsându-i descoperite buricul şi partea de sus a şoldurilor. Emmanuelle o priveşte scurt, cu admiraţie pentru picioarele ei de antilopă şi sânii ca nişte mere.)

— Nu vă îndoiţi, răspunse Mario. De altfel tot ce se mănâncă şi se bea în Asia este afrodiziac.

Era de-a dreptul sumbru acolo… „Numai de nu m-ar lăsa singură!” se rugă ea. Tocmai atunci, un bărbat se apropie de ei, un bărbat care părea că-l cunoaşte pe Mario, pentru că acesta i-l prezentă. Ea îi uită numele pe loc. El se înclină, impersonal şi curtenitor, ca s-o invite la dans. Emmanuelle îl urmă împotriva voinţei ei, ţinându-şi cu mâna pliurile de pe

poalele fustei.

El era înalt şi trebuia să se aplece pentru ca obrazul să fie la nivelul celui al Emmanuellei. O întrebă ce vârstă are, unde şi-a petrecut copilăria, îi ceru să-i vorbească despre gusturile şi preferinţele ei. Voia să ştie dacă ea citeşte, dacă merge la teatru, dacă are nişte autori favoriţi.

La început i-a răspuns cu oarecare bunăvoinţă, apoi a început s-o enerveze cu atâtea întrebări. Îi plăcea felul în care partenerul ei o conducea. Decât să vorbească despre literatură, îi plăcea mai mult să se lase legănată de ritm. Dansul o aducea iarăşi într-o lume necunoscută. Începea să se simtă mai liniştită între braţele acelea puternice.

Curând îşi dădu seama că ea era cea care se înghesuia în el, ea era cea care îl provocă. Nu că ar fi simţit pentru el o atracţie deosebită, ea asculta pur şi simplu de un reflex condiţionat, dansul, erecţia şi chiar orgasmul dansatorului fiind, în experienţa ei, fenomene inseparabile. Flirturile ei de la Paris (care nu au avut destul tupeu ca s-o facă să ajungă în patul lor, deşi absenţa bărbatului ei le oferea o şansă

nesperată) au învăţat-o de minune cel puţin cum să-şi petreacă timpul. Nu numai că se supunea cu o docilitate ideală, dar corpul ei acţiona independent de sine, chiar din momentul în care se găsea în condiţiile dorite. El lui mai aştepta să fie cerut nici de dorinţa partenerului, nici de voinţa Emmanuellei. El ştia automat ce trebuia să facă pentru că dansul să-şi atingă adevăratul scop. Acela de a procura plăcere.

Ea găsea libertinajul ăsta satisfăcător sub toate aspectele, de vreme ce îi permitea să facă dovadă ştiinţei sale de a se bucura de viaţă, fără ca, formal, să comită un adulter. Propriile ei simţuri erau prea ascuţite ca să găsească în acest artificiu vertical o plăcere echivalentă cu cea pe care i-o provoca partenerului. Emmanuelle nu crede că această plăcere are în ea ceva – artificial şi ascuns. Poate că tocmai aceste neajunsuri adaugă ceva la picanteria lor.

În seara asta, reluând legătura cu gesturile ci familiare, îl atinse uşor pe invitatul. la Maligâth, până când sexul i se întări şi îi apăsă pântecele. Se simţea foarte bine aşa, lui avea rost să înfrunte misterioasele capricii ale unui suveran oriental. Nu era departe de a

considera îmbrăţişarea acestui prieten de petrecere un refugiu şi un mod de apărare:

Şi el, la rândul lui, părea să guste talentele partenerei sale. A lăsat-o să-l conducă până la un pas de ejaculare, dar s-a îndepărtat înainte caeasă-şi împlinească gândul. Lucrul ăsta a deconcertat-o. Nu înţelegea cum un bărbat poate să-şi refuze un orgasm, chiar în ideea că se rezervă pentru o ocazie mai bună. N-ar fi trebuit să-i pese decât de clipă de acum.

Fără să se îndoiască, probabil, de motivul îmbufnării ei, recalcitrantul strânse între două degete ale sale pe cel al Emmanuellei, pe care purta o verighetă fină, cu briliante, şi o întrebă dacă este măritată.

— Fireşte, îi răspunse ea morocănoasă şi pe un ton potrivit pentru o situaţie când vrei să elimini o îndoială jignitoare.

A! Foarte bine! Şi are amanţi?

— Sunt măritată deja de un an!

Chiar aşa, îşi puse şi ea întrebarea, are amanţi? Primul gând a fost că are cel puţin unul, pe Mario. Totuşi, ideea i se păru caraghioasă. Există un

asemenea amant cu care să nu faci niciodată dragoste? Dar dacă e să consideri amanţi ceea ce faci cu un bărbat, atunci adevăraţii, ei amanţi sunt şi necunoscuţii din avion, *sam-lo*. Să-l pună la socoteală şi pe băieţelul din templul votiv? Şi, de ce nu, atunci, pe tinerii pe care i-a făcut să trăiască plăcerea dansând? Dacă ejacularea bărbatului este lucrul care face din el amantul tău, n-ar fi niciun motiv să nu fie proclamaţi amanţi ai Emmanuellei toţi bărbaţii care s-au masturbat, în secret, din cauza ei!

Gândindu-se la tabloul acesta, al tuturor posibililor ei amanţi, râse ascuţit, uitând de nemulţumirile ei.

— De fapt, domnule, ce este un amant?

El zâmbeşte politicos, crezând că ea face pe cocheta şi socotind-o de-a dreptul lipsită de spirit. Emmanuelle îi prezentă însă în amănunt problema ei, fără să lase în umbră detaliile intime, minunându-se şi ea de a fi ajuns în stare să facă asemenea mărturisiri, hodoronc-tronc, fără nicio ruşine, unuia care îi era străin din toate punctele de vedere, secretele pe care nu le spusese până acum nici lui Jean, nici Annei

Maria şi (ceea ce era şi mai uimitor) nici chiar lui Mario.

Dintr-odată partenerul ei deveni foarte interesat. Vru să ceară precizări suplimentare, pe care ea i le furniză cu cea mai mare bunăvoinţă. La rândul lui, îi răspunse cu solicitudine, vorbind intenţionat, scabros, la întrebările pe care ea i le punea.

— Mă întreb dacă nu daţi prea mare importanţă unor chestiuni care ţin de vocabular, răspunse el, ca să încheie discuţia (dansaseră destul de mult timp). E chiar atât de important să ştii dacă trebuie sau nu să dai numele de amant unui bărbat care a făcut dragoste cu tine, indiferent de felul cum a făcut-o? În ce mă priveşte, eu cred că micul siamez a fost amantul dumneavoastră la fel ca şi călătorii din avion şi ca şi biciclistul. (Din greşeală sau discreţie, el evită să aducă în discuţie cazul lui Mario). Dacă nu, cui i-aţi spune dumneavoastră amant?

— Adevărat! zise Emmanuelle. Şi dansatorii de la Paris?

— Cu aceia e puţin altceva, mi se pare. Plăcerea pe care le-o procuraţi era un mod destul de viclean de

a vă refuza lor. Probabil că intenţia contează. Nu aveaţi, jucându-le această farsă, intenţia subconştientă de a rămâne fidelă soţului dumneavoastră? În timp ce nu era acelaşi lucru atunci când îl mângâiaţi pe micul siamez.

— Nu mă simt însă vinovată de adulter atunci când fac dragoste cu fete. Cum vă explicaţi această diferenţă?

El nu mai explică nimic. Părea să fi atins punctul în care teoria nu-l mai interesează. În locul argumentărilor logice pe care Emmanuelle le solicită, el o îmbrăţişează atât de abil, încât ea este repede distrasă de la studiul ei. Îi oferă buzele, se strânge lângă el şi nu se mai gândeşte decât la plăcere. Face un pas înainte cu piciorul dezgolit, şi el îl strânge între ale sale. Caută calea spre sânii ei, spre sexul ei. Nu mai dansează decât greu, lovindu-se uneori de alte perechi. Şi ceilalţi sunt preocupaţi de aceleaşi mângâieri?

Emmanuelle reia deodată legătura cu lumea exterioară, care trecuse în umbra evocării amintirilor ei.

Lucru ciudat, femeile care dansau în preajma ei (vreo cinci sau şase) îi seamănă. Un moment are impresia halucinantă că priveşte într-o oglindă cu mai multe feţe. Toate sunt frumoase, îmbrăcate în voaluri transparente, au părul negru şi umerii dezgoliţi ca şi ea. Picioarele lor alunecă printre cele ale bărbaţilor în ritmul muzicii în surdină, care venea de cine ştie unde, purtându-i în cercuri identice.

Ele o privesc pe Emmanuelle cu o curiozitate sălbatică, întorcându-şi privirile chiar în momentul când le întâlneau pe ale ei.

Emmanuelle ar avea poftă să o vadă pe una din ele făcând dragoste, dar partenerul ei hotărăşte că ea să fie aceea care să ofere un spectacol. O conduse, fără să se desfacă din înlănţuire, spre terasa neacoperită, care ocolea încăperea de jur-împrejur. Acolo mai erau şi alţi invitaţi. El se aşează pe un taburet scund, tapisat cu mătase verde, şi o împinse încet pe Emmanuelle ca să stea în picioare, în faţa genunchilor lui. Îi dă deoparte rochia grecească, îi dezveleşte picioarele lungi, i le depărtează cu mâinile şi o face să-i încalece pulpele. O forţează să îndoaie

genunchii şi să-l primească. Când vulva umedă atinge sexul lui, i-o deschide cu degetele, apoi o lasă ca să împingă cu mâinile şoldurile partenerei sale, înfigându-l până la capăt.

— Cereţi-mi să vă fac să simţiţi plăcere.

— Da, confirmă ea, vreau să mă bucur.

— Mai tare! Să audă toată lumea! Se întoarce şi strigă.

El insistă:

— Mai tare!

Ea se supune, atrăgând în jurul ei un număr mai mare de spectatori, care o ad zbătându-se. Şi suspinând.

— Simt! Simt! Ce bine e!

Când, într-un târziu, tăcu, el o susţinu inertă şi moale în braţele sale, până ce îşi reveni. Rămase totuşi în ea, imprimându-i noi mişcări. O făcu să ridice şoldurile, să cadă din nou, adâncindu-se în ea cu atâta violenţă, de două, de trei, de douăzeci de ori. O tânguială se înălţă din gâtul Emmanuellei. Bărbatul o muşcă de umăr, explodă în ea Ea îl simţi ţâşnind în ungherele pântecelui ei încă o dată, şi căzu pradă

leşinului.

Unul dintre cei care îi urmărise îi ceru partenerului Emmanuellei să i-o încredinţeze. Ea se ridică. Nici nu avu timp să-şi dea seama dacă îl regreta pe iubitul ei de o clipă, căruia îi destăinuise atâtea. Se trezi dând mâna noului venit, „pe care îl urmă într-o anticameră ce se deschidea în dreapta lor.

Un servitor se apropie şi îi serveşte.

„Iată, se gândi ea, ronţăind o prăjitură, am făcut dragoste cu un necunoscut. Acum am să fac cu un altul. Nu văd ce-o fi aşa de diferit!”

Noul ei stăpân se opreşte sub o lampă şi îi verifică priza cu satisfacţie.

— Vă caut de mai bine de o oră! Se plânse el.

— În mod special pe mine? se miră Emmanuelle. Nu mai sunt şi alte resurse în locul ăsta?

— Probabil că mai sunt, dar eu pentru dumneavoastră am venit.

— A, înţeleg; mica publicitate pe care a făcut-o Mario. Celălalt spuse:

— Dumneavoastră nu sunteţi orice femeie.

— Ce am eu deosebit?

— Nu-mi vine să cred că sunteţi aici, că pot să vă admir goliciunea prin faldurile rochiei…

Emmanuelle îl ghiceşte dintr-o privire pe acest contemplativ şi îi sugerează:

— Mă puteţi vedea chiar mai goală dimineaţa, la piscină. Ea îşi caută deja din priviri o altă companie care s-o plictisească mai puţin. Unde ţi fi Mario? Ce comportament! Să o lase acolo, la bunul plac al unor imbecili!

Plecă de acolo şi merse mai departe. Întâlni mai multe grupuri de indivizi care păreau lipsiţi de orice preocupare şi se plimbau fără să-şi spună nimic, de-a lungul coridoarelor, fără s-o ia în seamă măcar. Ai fi putut crede că sunt membrii unor confrerii care îşi aveau sediul în aceeaşi clădire, acţionând fiecare după regulamentul propriu, fără să se cunoască şi fără să se amestece unii în treburile altora.

Îşi aminti că a avut o impresie asemănătoare odată când a vizitat un castel împreună cu alţi vizitatori. Ea privea cu admiraţie încăpere după încăpere, atentă la recomandările ghidului, tapiseriile şi portretele strămoşilor, în timp ce, alături, fără să-i

privească, se agitau personaje cu ochelari, participanţi la un congres savant.

În clipa următoare, Emmanuelle se duse printre proprietarii domeniului, care îşi luau ceaiul pe o peluză. Nici ei nu i-au acordat vreo privire. Astăzi ea era cea care participa la colocviul cultural… Ea vedea bine cine venise ca turist, dar familia unde era?

De fapt nu era deloc nerăbdătoare să-l întâlnească pe stăpânul domeniului şi spera să-l poată evita şi să fie scutită de a face cunoştinţă cu el. Poate chiar şi ei voia ca ea să dispară discret, fără întârziere! Serata nu avea nimic de „festival”, cum o ademenise Mario.

Nişte necunoscuţi – doi bărbaţi în smoking şi o tânără în rochie de seară se opresc şi încearcă, vorbind în mai multe limbi, să se facă înţeleşi de ea. Unul dintre ei sfârşi prin a-i spune în franceză că ei caută o tânără drăguţă pe care să o ducă afară din palat şi să facă împreună o „partidă în patru”. Emmanuelle se simţi atrasă. Curios, totuşi, în momentul în care se profilă o ocazie de a pleca, o reţinu ceva. Avea impresia că urmându-i pe aceşti

tineri, care-i plăceau de altfel, se comportă greşit.

Pe când stătea reţinută de ezitare, un alt trio sosi din partea opusă şi, fără să o întrebe nimic, o antrena, trecând împreună cu ei printr-un şir de uşi. Prin ultima uşă, întredeschisă, răzbăteau hohote de râs şi muzică. De cealaltă parte a ei, spectacolul îi smulse Emmanuellei o exclamaţie de uimire.

Pe un divan îmblănit, la fel de lat cât de lung, stătea Ariane de Saynes, veselă ca de obicei, între doi bărbaţi goi ca şi ea. Auzind ţipătul Emmanuellei, ea se ridică într-un cot. Nu are câtuşi de puţin aerul că este surprinsă să o vadă acolo. O strigă cu exuberanţă:

— Fecioară imaculată, vino repede să ne bucurăm împreună. Doamne, ce frumoasă este rochia ta! Grăbeşte-te să te dezbraci.

Ariane ţine cu mâna dreaptă, cu o graţie perfectă, sexul în erecţie al unuia dintre bărbaţii de lângă ea. Sânul ei stâng serveşte drept pernă penisului celuilalt. Toţi trei îi zâmbesc Emmanuellei cu bunăvoinţă.

— Serveşte tartă cu mango, îi recomandă Ariane. Trebuie să fii moartă de foame. Şi şampanie, este

dintr-un butoi de la tata.

Ochii Emmanuellei suferă din cauza schimbării puterii luminii din încăpere. De când a sosit la Maligâth n-a putut scăpa de întunericul obsedant din încăperile şi holurile prin care a străbătut labirintul. Maligâth rămâne veşnic în conştiinţa ei drept un loc de odihnă printre umbre.

Şi iat-o, dintr-odată, într-o încăpere atât de strălucită, pe un platou de teatru sau într-un studio, sub luminile rampei. Iluzia este atât de puternică, încât Emmanuelle nu se poate abţine să ridice ochii ca să se asigure că decorurile au un plafon. Tavanul este atât de înalt, încât îndoiala ei este explicabilă. Şi felul în care este pavoazat locul este atât de nefiresc, încât predispune la visare: o pânză de Klee[8] pe o poartă de templu budist din Sukhotai, un zid orb, capitonat în întregime în alb. În mijlocul altui zid era un gimnoped etrusc. Cel de-al treilea zid era acoperit de sus până jos, pe toată lungimea, de tapiserii preţioase, suprapuse, pe care trebuia să le ridici de la un colţ

8 Paul Klee (1879 – 1940), pictor german de origine elveţiană, a cărui artă oscilează între abstracţionismul pur şi viziunile onirice

sau altul, dacă voiai să găseşti o uşă. Un mănunchi de prăjini încrustate în aur sau emailate, pe care Emmanuelle le ia drept halebarde şi care sunt vâsle de la galerele regale, atârnă precar peste divanul monumental unde se tăvălesc Ariane şi curtezanii ei. Altă mobilă nu există, numai, fără o ordine aparentă, o mulţime de cufere din lemn înnegrit, din piele sau din bronz, aşezate pe podeaua din dale. Ele servesc drept mese şi scaune. Cei care o aduseseră pe Emmanuelle în încăperea aceea se aşezaseră deja. Îşi puseseră băuturi în pahare şi o priveau.

— Fiţi bine venită sub acoperişul meu, rosteşte în spatele ei o voce al cărei accent îi este necunoscut.

„De data asta nu mai scap, îşi zise ea, mai mult moartă decât vie, el este, prinţul!” Nu are curajul să se întoarcă. HI este cel care vine către ea. O examinează strângând puţin din pleoape: faţa, sânii, pântecele, picioarele, până la tălpi. Se simte ca atunci când şi-a dat examenul de bacalaureat. „Poate – se gândi ea deodată – şi-o fi punând întrebarea cine sunt şi ce caut aici”.

Ea explică, cu o voce gâtuită de emoţie:

— Am venit cu marchizul Serghini. El mi-a spus că…

— Ştiu, o întrerupse prinţul. Vă mulţumesc că aţi acceptat invitaţia mea. Vă simţiţi bine aici?

Ea zâmbeşte politicos, rămânând iarăşi mută. Prinţul continuă să o analizeze cu privirea lui critică. Ea se întreba ce ar putea să zică sau să facă ca să scape de sentinţă. Gazda îi face semn să se uite spre divan, şi ea se supuse, fără nicio obiecţie. Unul dintre bărbaţi tocmai o pătrundea pe Ariane, în timp ce celălalt nu contenea să se frece de sânii ei. Tânăra contesă se unduia, se strângea, se ridica, se destindea. Toţi muşchii ei păreau să fie antrenaţi în acest efort continuu.

— Nu vă tentează să intraţi în jocul lor? întrebă prinţul.

Nu era deloc curioasă, dar nu riscă să rostească cu voce tare.

— Vă veţi simţi mai în largul dumneavoastră goală, spuse el.

Fără să-l facă să mai spună o dată, îşi desfăcu centura, se uită în jur ca să vadă unde să o pună.

Gazda ei întinse mâna… Apoi desprinse broşa care îi susţinea rochia pe umăr. Chiton-ul alunecă dintr-odată de-a lungul corpului, înconjurându-i gleznele ca o spumă verde-albăstruie. Îşi păstră celelalte bijuterii de aur şi aşteptă, inflexibilă şi impresionantă.

Prinţul îi face complimente. Ea se întrebă ce-o să-i facă, simţindu-şi gâtul uscat.

Partenerul Arianei care nu era în ea se ridică şi veni să o ia de mână pe Emmanuelle. Ea îl urmă, îl lăsă să o culce pe spate, să-i aranjeze picioarele în aşa fel încât să-i atârne jos de pe divan şi ca pubisul ei înstelat cu perle să iasă în evidenţă printre blănurile albe. Bărbatul îngenunche şi o scormoni cu limba. Închide ochii şi se abandonează atât cât poate, străduindu-se să nu se gândească decât la mângâiere şi să-şi calmeze bătăile inimii. Cuceritorul său este priceput şi meticulos: o linge adânc, şi în curând ea devine un corp voluptuos care a uitat de intimidare şi de griji şi face să se audă din nou leit-motivul cunoscut:

— A! Simt, simt plăcere!

El nu o lăsă decât atunci când ea îşi pierdu suflul

şi nu mai avu putere nici să se zbată. Îl atrase apoi peste corpul ei, îi simte greutatea penisului între coapse. Îl strânge eu mâinile să pătrundă în ea. El acceptă şi o iubeşte cu grijă, rezervându-şi plăcerea până când aude iarăşi gemetele ei lungi, extaziate. Parfumul spermei sale urcă prin ea până spre secreţiile gurii.

Alţi bărbaţi, care aşteptau deja, îl trag pe bărbatul sătul afară din ea, o apucă de şolduri, o ridică de şale şi o reazemă de perne. Ordine scurte sunt rostite într-o limbă necunoscută. Cineva îi lămureşte că trebuie să ridice picioarele în poziţie verticală. Face întocmai, apoi lasă să i se Odihnească pulpele pe piept. Un falus uscat şi brutal încearcă să-şi facă loc cu forţa printre fesele ei. Durerea îi smulge ţipete. Întoarce capul spre dreapta, apoi spre stânga cerând ajutor. Ariane este lângă ea. Emmanuelle îi ia mâna.

— Nu, împiedică-i! Nu vreau.

Pe moment, o agitaţie în mulţime îl depărtează pe uzurpator. Ea se grăbeşte să-şi întindă picioarele şi să se apropie de prietena ei.

Ariane îi spune la ureche:

— Domnul acesta (îl arată pe cel cu care Emmanuelle o văzuse făcând dragoste puţin mai devreme) are poftă de gura ta şi nu îndrăzneşte să ţi-o ceară. Vrei, nu-i aşa?

Emmanuelle dă aprobator din cap.

Trupul Arianei o părăseşte, un corp de bărbat luându-i locul. Se aşează peste ea, în toate lungimea, o apăsă cu toată greutatea. Buzele lui le acaparează pe ale ei, i le striveşte, limba îi pătrunde printre dinţi, îi atinge cerul gurii, limba, insistă cu violenţă, i se umezesc ochii de plăcere. Simte că se afundă încet, încet, îşi închipuie cum se va afunda iarăşi în plăcere, prin simpla putere a acestui sărut, refuză această senzualitate, luptă împotriva uitării de sine, împotriva senzualităţii şi slăbiciunii. Cedează apoi, ameţită de dulceaţa acceptării, inofensivă, supusă, dăruită cu totul. Bărbatul părea să fie mulţumit de ea. O ţinea de umeri cu degetele ca nişe gheare.

— Vino! şopti el. Îmi simţi pântecele pe pântecele tău? Simţi cum urcă acum? Vreau să ajung până la pieptul tău şi apoi să merg mai departe, să-ţi acopăr

faţa. Sexul meu o să se afunde mai întâi în sânii tăi. Nu între ei, înţelegi, în grosimea lor, într-unul, apoi în celălalt. O să-i strivească, o să-i pătrundă chiar sub sfârc, o să le rupă muşchii, o să facă să ţâşnească laptele. Ai să te laşi?

Emmanuelle nu răspunse. El continuă:

— Când o să termin cu sânii o să te înjunghii în gât, prin deschizătura gurii. Cu toată forţa pulpelor şi a feselor, am să-ţi înfig tăişul meu şi am să te forţez să slăbeşti strânsoarea dinţilor, să desfaci buzele ca să te sufoc şi să te însângerez. N-ai să poţi nici măcar să ţipi ca să-ţi sară cineva în ajutor. O să-ţi strâng coastele între genunchi, o să ridic şi o să cobor şalele. O să mă mişc de la stânga la dreapta, ca să intru cât mai adânc în tine. N-am să las nicio părticică nerănită, necrestată: limba, gâtul, şi, mai departe încă, până când am să-ţi întâlnesc sexul, eu venind din susul corpului. O să fac dragoste cu tine în gură ca într-un vagin. O să-ţi simt lacrimile pe pântecele meu. Iar tu o să te răcoreşti cu lacrimile sexului meu, pe care le simt deja venind, şi nu are rost să mai aştept.

Ea trebui să deschidă gura atât de mult, încât

simţi că o doare ca să poată să pătrundă penisul enorm. Bărbatul nu mai are timp să o supună torturilor anunţate, pentru că se revarsă deja, bogat, dens, nesecat, urlând de bucurie.

— Bea tot, o îndeamnă el, cu vocea sfârşită. Înghite cu toată gura şi apoi nu te mai mişca. Vreau să stau în tine aşa îndelung, pentru că nu am încetat să simt plăcere…

Emmanuelle, cu faţa strivită de pântecele greu, simte în acelaşi timp că cineva îi depărtează iarăşi picioarele, încearcă să se opună, dar zadarnic. Un oarecare, pe care nu poate să-l vadă, îşi croieşte cale până în străfundul vaginului ei, o posedă fără menajamente.

Având în acelaşi timp gura şi pântecele luate în stăpânire, simte că o cuprinde panica. Este pierdută, nimic nu o poate salva, o să moară cu adevărat… În clipa următoare, i se face ruşine de temerile ei de fecioară, ar fi vrut să ţipe dacă ar fi putut, de exaltare şi de triumf.

„Uite, se bucură ea, sunt dominată de doi bărbaţi deodată. Ce experienţă de neuitat! Aceasta este a

doua mea dezvirginare, acesta este momentul sacru pe care mi l-a anunţat Mario..." Este spălată în mod public de orice urmă de nevinovăţie. Râde, cuprinsă totuşi de confuzie. Sărbătoreşte propria ei glorie. S-a sfârşit, s-a sfârşit cu adevărat! Nu mai sunt fecioară.

Ar fi vrut să-i sărute de bucurie pe artiştii care au ajutat-o să treacă acest prag, pe obraji, prieteneşte. Prinsă de extaz, a uitat că gura îi era captivă. Îşi pierdu iarăşi respiraţia, era sugrumată, suspina, gemea. Nici nu-şi dădu seama. Când celălalt amant simţi suprema bucurie. Se trezi zăpăcită, cu forţele sleite, în braţele lor.

Mai târziu abia, când mai multe mâini, pe care nu îi era uşor sale recunoască, o ridicară şi o transportară, înşfăcând-o în trecere de o parte sau de alta a trupului ca s-o pipăie şi să o deschidă, Emmanuelle îl vede mai bine pe cel care a avut-o în gură.

Niciodată nu văzuse un bărbat atât de păros. O adevărată blană neagră îi acoperea corpul în întregime, aşa de deasă, că nici nu i se putea zări pielea de pe picioare, burtă, spate şi umeri. Acolo

unde părul era mai rar, carnea era bronzată şi mată. Muşchii înnodaţi erau ca de luptător sau ca de tăietor de lemne. Sprâncenele dese se întâlneau între ochi, unindu-se aproape cu părul, negru şi el.

Nu e rău, hotărî ea şi îl întrebă:

— Din ce ţară veniţi?

— Din Georgia. Am să te duc acolo.

Emmanuelle apreciază că el ar trebui să aibă vreo patruzeci de ani sau cu puţin mai mult. Îi spune gândul, şi el râde, pentru că e obişnuit cu asta:

— Eşti departe de adevăr. Am 64.

Emmanuelle rămâne cu gura căscată. Ce oroare! Nu, este imposibil… Nu poate fi atât de bătrân! Şi nu se poate ca ea, atât de tânără, să fie în momentul ăsta goală, pe corpul unui bărbat mai bătrân decât bunicăsu!

Bunicul ei, comandant al Legiunii de Onoare, cu părul argintiu, care i se potrivea atât de bine cu rangul său. Şi-a imaginat ea vreodată, chiar şi în visele cele mai neruşinate, că o să se culce cândva cu el? Ei bine, asta face acum!

Ăsta este bărbatul care, într-adevăr, i-a plăcut cel

mai mult dintre toţi cei pe care abia i-a cunoscut! Nu-şi dă seama dacă trebuie să-i fie ruşine de înclinaţia ei sau numai să se îndoiască de simţurile sale. Dar, la urma urmei, ce să-şi mai bată capul atâta! S-a simţit bine când a sărutat-o, i-a plăcut să stea pe pieptul lui, ce alte criterii pot să distingă mai bine răul de bine? M-a făcut fericită, deci am făcut bine făcând dragoste cu el, se consolează ea. Apoi, îşi spuse oftând că ar fi vrut să aibă un bunic care să-semene cu bărbatul ăsta. Să fie amanta lui. Se închipuie la teatru sau la dineu, în rochie decoltată, arătându-şi picioarele, la braţul cavalerului ei decorat, cu capă de mătase şi cu părul alb… ba nu, negru! Vocea amantului real o smulge din fantasmagoria incestului său sexagenar.

— Dă-mi sânii să ţi-i mănânc.

Se ridică pe coate, apoi în genunchi, îşi împinge bustul în aşa fel încât sânul stâng să fie aşezat deasupra mustăţii mărăcinoase, îşi desface pulpele, ca să coboare mai bine vârful sângeriu, bombat şi rotund până la gura roşie ale cărei sărutări i-au plăcut aşa de mult.

Chipul Arianei apăru iarăşi de sub braţul drept al

Emmanuellei şi ea îl întrebă pe bărbatul cu păr negru:

— N-aţi vrea să ne bucurăm împreună de ea?

— Ba da, sigur!

— De altfel, ei îi place foarte mult să fie împărţită.

„Da, e adevărat, cred că e adevărat”, recunoscu Emmanuelle pentru sine.

Sfârcul unui sân era în gura georgianului, al celuilalt, în gura Arianei. Se abandonează, lăsându-şi trupul purtat de valuri, de valuri înalte, care o aruncă pe aripile vântului. Mii de spume, mii de alge, mii de fire de nisip îi mângâie scoica pe care bărbaţi cu pielea aurită, pe maluri necunoscute, au acoperit-o cu belşug de pietre preţioase şi mirodenii…

Urmau alţi nou veniţi, dar Emmanuelle se opri din a mai face dragoste, ca să sporovăiască. Şi-a redobândit din nou bună dispoziţie, şi nici nu-şi mai aducea aminte de demoralizarea trecătoare de cu o oră în urmă. I se părea natural să fie goală în salonul ăsta pe unde umblă de colo-colo lume deloc rea. Cei mai mulţi rămăseseră în ţinută de seară, încheiaţi până în gât şi foarte departe de orice intenţie de bună

dispoziţie. „De ce nu?” inedită ea.

Cei cărora le place să se îmbrace, să se îmbrace, iar cei care preferă să fie goi, să fie goi. N-are rost să-şi facă probleme!

Totuşi, era în acest palat o dedublare constantă de perspectivă, care, pentru moment, o făcea pe Emmanuelle să se îndoiască nu numai cu privire la locul unde se afla, ci şi asupra timpului. Misterele în care a fost iniţiată erau poate contemporane cu o realitate orfică sau dionisiacă, dar păreau în acelaşi timp să aparţină viitorului. Se întrezăreau cetăţi nepământene, în care femei goale mergeau pe străzi de metal, printre scafandri spaţiali şi bărbaţi îmbrăcaţi în negru.

Doi dintre invitaţii puşi la patru ace, fără să renunţe la nimic din ţinuta lor, o roagă să se întindă pe spate, dreaptă, şi o aşază pe Ari a ne deasupra ei, în patru labe, cu sexul chiar în dreptul gurii Emmanuellei. Se gândi că probabil or să le ceară să execute o figură clasică (asta o contrarie puţin, după figurile pe care i le făcuse Arianei în ultimele zile), dar nici vorbă de aşa ceva. Unul din bărbaţi scoase din

pantalonul frumosului său costum un membru lung şi robust şi îl băgă în sexul Arianei, posedând-o chiar sub ochii Emmanuellei, care, aşa cum era aşezată, nu putea să piardă niciun amănunt din spectacol.

Într-un interval de timp care ei i se păru infinit văzu cum se afunda penisul, până la testicule, cum ieşea din nou, ca să pătrundă iarăşi şi, tot aşa, cu o ostentaţie care o scotea din sărite. Ea nu mai văzuse în viaţa ei nimic care să rivalizeze în putere afrodiziacă cu acest falus gros, pendulând lângă buzele sale. Auzea clipocitul vaginului, prefăcut în lichid de magistrala mişcare du-te-vino. Aştepta să primească stropii. Ar fi dorit ca această scenă să dureze la nesfârşit. Surescitarea simţurilor ei era atât de puternică, încât scotea ţipete, scuturată de frisoane de voluptate, fără ca măcar s-o atingă cineva. N-a mai avut nevoie să se masturbeze ca să trăiască prima orgasmul.

Abia după acest spasm iniţial, cel de-al doilea oaspete (care nu se amestecase până atunci) prinse mâna dreaptă a Emmanuellei şi o împinse spre clitorisul ei, ca să se mas72

Turbeze. Deschise apoi o geantă din care scoase o cameră şi filmă scena. Emmanuelle era de-a dreptul incapabilă să-şi dea seama ce se petrece, continuând să nu aibă ochi decât pentru contopirea fascinantă care se consuma deasupra ei. Sosi momentul când falusul se retrase brusc şi se înfundă în grabă în gura supusă a Emfhanuellei, ca să-şi arunce sămânţa care purta aromele Arianei.

V Emmanuelle termină de băut, când o mână o dădu pe a sa la o parte şi se ancoră puternic în sexul ei, ca pentru a-şi păstra locul. A crezut mai întâi că era Ariane, dar nu, contactul era prea viril. Fără îndoială trebuie să fi fost „cel de-al doilea personaj în costum”.

Se uită printre sâni ca să se convingă. Nu era nici unuj, nici celălalt, dar era totuşi un ins pe care-l cunoştea. Îl întâlnise, el fiind îmbrăcat în uniformă de ofiţer de marină, la recepţia oferită de ambasador. Fusese unul dintre cei deosebit de impresionaţi de decolteul ei care îi dezvelea pe jumătate sânii. Îşi aminti bâigui ăla lor, care trăda conflictul dintre dorinţă şi bunele maniere, iar lucrul ăsta o înveseli

foarte mult. Acum, se gândi ea, sunt expusă vederii unuia dintre ei, fără să fiu acoperită cu nimic, şi el are, dintr-odată, un aer mai puţin străin!

Ariane trebuie că era tare obosită, se aşează pe o parte. Emmanuelle se ridică cu o graţie deosebită.

— Marinarii nu sunt niciodată bronzaţi, gândi ea cu glas tare. Mă întreb de ce.

— După dumneavoastră ar trebui să-mi fie ruşine cu pielea mea albă, dar rostul bărbatului nu este să fie frumos!

— Dar care este?

— Legea.

Emmanuelle căută urma de timiditate şi de deferenţii pe care o afişa, cu câteva zile în urmă, acelaşi personaj. Nu văzu decât forţă surâzătoare, obişnuită să fie ascultată. Lucrul ăsta i se păru incitant.

— Ce-ar trebui să fac ca să fiu în rol? întrebă ea.

— Nimic neobişnuit. Pur şi simplu să vă supuneţi.

Tonul sublinia o evidenţă şi nu cerea răspuns. Emmanuelle încercă totuşi să spună:

— Nici eu nu cer nimic mai mult.

Dintr-odată voi totuşi mai mult. Pentru ca supunerea ei să fie totală, trebuia să fie publică, recunoscută. Să dispună nu numai de carnea ei, ci şi de numele ei. Posedarea ei să nu rămână un secret de alcov, ci să devină un subiect de fală în faţa amantelor lui.

Ea întrebă:

— O să povestiţi că m-aţi avut?

— Nu! protestă ofiţerul, luat prin surprindere.

— Dar de ce? Nu e plăcut pentru un bărbat să se laude cu femeile pe care le-a avut?

— Nu despre femei ca dumneavoastră.

— Eu nu vă fac destulă cinste?

El se mulţumi să râdă, neştiind ce dispută caută ea, dar bănuind totuşi că ea vrea să dovedească un ermetism cu totul special, neobişnuit în societatea şi timpul lor. Ei erau acum aşezaţi faţă în faţă, Emmanuelle ghemuită, iar el cu picioarele alături. Nu se atingeau.

— Atunci, dacă nu vă e ruşine cu mine, nu vă ascundeţi! Eu voi fi flatată să le spuneţi prietenilor că m-aţi avut.

— Vorbiţi serios?

O privi pe Emmanuelle şi păru să conchidă că ei nu-i pasă. Era şi mai nedumerit.

— Sunteţi… E o prostie! şopti el. Eu îmi imaginam contrariul. E şi ăsta un soi de exhibiţionism?

Emmanuelle scoase un mormăit care la nevoie putea să treacă drept un răspuns afirmativ. Ea ştia că vocabula aceea nu reda ceea ce avea ea în cap, dar nu era acolo locul potrivit să se lanseze în analize prea subtile. Altfel, erotismul latent al cuvântului nu-i displăcea deloc.

— Ei bine, spuse ofiţerul de marină, dacă asta v-ar plăcea, am să spun.

Observă că ideea îl excită.

Plăcerea de care urma să se bucure împreună cu Emmanuelle o va retrăi de câte ori îi va face cronică, precizând de fiecare dată că ea a cerut să manifeste această indiscreţie. Dorinţa lui crescu atât de violent, încât îi venea să facă chiar atunci dragoste cu ea. Dar nu, el avea în vedere ceva mai deosebit. Nefiind convins de ctj Je spuse de ea, nevenindu-i să creadă, o mai întrebă iarăşi:

— Ţineţi să vă dezvălui numele adevărat?

— Da, vă rog!

Nu mai încăpea nicio îndoială. Ideea că noua sa aventură va deveni un subiect de conversaţie o atrage pe această femeie. Este probabil un soi de rafinament pervers.

— Sunteţi o creatură stranie, spuse el, de-a dreptul brutal. De când aţi venit la Bangkok, aţi fost fidelă soţului dumneavoastră puţin cam prea mult, după părerea unora! Şi acum treceţi de la o extremă la alta? Care este rostul acestei lovituri de teatru?

— Vă înşelaţi, spuse Emmantieile, totdeauna am fost la fel.

Ea sincer credea că nu s-a produs cu ea o transformare; cu atât mai puţin, evident, credea că „s-a schimbat” într-o noapte. Mario, sigur, a ajutat-o, dar nu atât să se schimbe, cât să persevereze în felul ei de a fi. A ajutat-o să devină conştientă de dreptul ei de a fi ea însăşi; şi poate de asemenea, de *datoria* de a fi ea însăşi; dar Emmanuelje prefera să nu se gândească niciodată la dragoste ca la o datorie. În legătură cu acest punct, profesorul ci nu a reuşit să o convingă.

Omul mării o privea fără să-şi spună părerea. Dar cum ea părea că vrea să mai spună ceva, el se ridică brusc:

— Pierdem timp cu vorbe, zise el hotărât. Veniţi!

O prinse de braţ, deasupra cotului, strângând-o cam tare.

— Unde o duceţi? interveni Ariane. Nu o luaţi de la noi Ea este a noastră!

— Acum este a mea, o corectă el.

— Ai să te întorci? strigă Ariane, pe când ei se îndepărtau. Emmanuelle făcu un semn liniştitor.

5

ETERI A

Ce ar fi sufletele noastre, Dumnezeul meu, dacă nu am avea pâinea lucrurilor pământeşti ca să le hrănim, vinul frumuseţilor născute pentru a le îmbăia?

…Drumul pe care ne mişcăm ca să ne înălţăm este făcut din materie.

R. P. PIERRE TEILHARD DE CHARDIN

La ora unu noaptea, la Maligâth un consommé cu ardei roşu şi verde, cu lama iţă, busuioc şi mentă, supă de calmari cu pistil de lotus şi *cubebe1*, aripioare

de rechin, gătite cu lapţi de crabi, sepii tăiate felioare subţiri, care nu lăsau să se bănuiască nimic din forma obscenă şi aspectul puţin apetisant pe care îl au când sunt vii, cleşti de homar împănaţi cu *cardamome*carne de baracudă fezandată în lapte de nucă de cocos şi gătită în baie de aburi cu douăzeci şi şapte de mirodenii importate, prin contrabandă, din China, Indonezia şi Vietnam, fel de fel de păsărele fripte, cărora nu trebuia să uiţi să la mănânci ciocul fraged, labele crocante şi capul păstos, creste de bibilică şi fudulii de cocoş asezonate cu *arce* şi salvie, care îţi pişcau limba, firişoare translucide, irizate şi gelatinoase, care semănau cu fideaua, dar proveneau de fapt din cilii veninoşi ai meduzei „*chrysaora*, care este mascul când este tânără, hermafrodită când este adultă şi femelă la bătrâneţe. Se servea crud – fără

Arbust din Insulinde, asemănător cu piperul, folosii odinioară ca medicament (n.t.).

2. Specie de plantfi din India (n. l.).

3. Specie de palmier african (n.t.).

Să se spună – acest platou renumit pentru bogăţia lui în proteine şi acid fosforic, dar care nu

avea niciun gust.

Bărbaţi tineri, cu fesele goale şi cu nimic altceva pe ei decât o centură mai jos de şolduri, de care atârna în faţă un fel de şorţ îngust, făcut din lanţuri de argint aurit şi verigi din argint, care lăsa să li se vadă sexul, şi fetiţe cu sâni abia răsărind, cu pubisul împodobit cu flori de iasomie, de hibiscus sau defixmgipanier1 şi care purtau la gât, agăţată de un şiret de mătase, o amuletă din fildeş montat în aur, în formă de falus, de o mărime potrivită pentru că unii invitaţi să le poată folosi, pe parcursul petrecerii, ca să le defloreze (ele fuseseră alese fecioare, în intenţia ca, odată serbarea terminată, să nu mai fie), străbăteau sălile şi terasele, servind aceste specialităţi şi, de asemenea, dovleci tăiaţi pe jumătate, în care se vedeau plutind ouă de broască ţestoasă, într-un sos de cuib de rândunică, măruntaie de crocodil, ficat de veveriţă, umplutură din carne de cobra, ciuperci coapte; cu polen şi pudră de coarne moi de cerb, vlăstare de bambus şi fructe de *borasswr prăjite în ulei de stridie şi mici castronaşe din email, cu capac, în care se afla creier crud de maimuţă*.

Emmanuelle gustă din toate, se desfată la desert cu rădăcini confiate de mandragora, cu scarabei şi cu *phaleres* congelaţi, bău alcool cald din Khuang Tong, bere din orez alb din Khorât şi *apa soarelui* din sud, usturătoare ca o lovitură de cravaşă.

Odată încheiată serbarea, îi va fi greu să spună dacă se afla acolo de o zi, de o oră, de un an sau de o viaţă întreagă.

Nu ştia în ce parte a palatului se află. Era aşezată pe jos în mijlocull unor bărbaţi pe care nu îi mai văzuse niciodată, care se odihneau şi cu care se simţea bine. Un bărbat înalt, brunet, lungit pe covorul de lână albastră, îşi sprijini ceafa

Arbust din America, cultivat pentru Horite sale parfumate

(n.t.).

2 Palmier din India şi Africas (n.t.). Specie de duturi nocturni (n.t.).

Pe coapsele Emmanuellei, un altul îi mângâia tălpile. Sufletul ei cânta barcarole de laudă: noapte dulce! Noapte faimoasă!

Puţin mai târziu veni prinţul s-o caute, ca s-o

conducă la masa lui, într-o altă încăpere. O prezentă şi fu înconjurată de bărbaţi şi femei care o admirau, îi atingeau părul, îi sărutau buzele, îi înlănţuiau mijlocul. Îi era greu să-i deosebească, îi era cald. Se plânse gazdei, care o luă de mână, o smulse dintre musafiri, o conduse în curtea interioară.

Aerul de afară o reînsufleţi. Îl întrebă dacă ar putea să se îmbrace iarăşi cu rochia ei. Prinţul îi îngădui, chemă un servitor şi îi dădu o poruncă. Aşteptară amândoi şi Emmanuelle se întreba dacă tânărul servitor o să-i mai găsească frumoasa tunică de culoareajadului; îi părea rău să o piardă. Dar i-o şi adusese şi, împreună cu ea, centura şi fibulă de aur. Nu uitase nimic. Îi arătă cu un gest unde poate găsi o oglindă ca să-şi aranjeze cutele, parfumuri ca să-şi învioreze pielea, o perie de păr. Ea îi mulţumi, iar el o salută împreunându-şi palmele în faţă şi aplecându-şi fruntea.

— Veniţi cu mine, spuse prinţul. N-aţi văzut încă grădinile mele. O plimbare o să ne facă bine.

Oare şi el vrea să facă dragoste cu mine? se întrebă ea. Nu îşi revenise încă după tratamentul la

care o supusese marinarul. Îl urmă pe stăpânul domeniilordineolode bazine şi pepiniere, încercând să ghicească dacă o s-o posede pe una din peluzele umezite de jeturile de apă sau pe o băncuţă de gresie roşie, sub rădăcinile aeriene ale bananierilor. O să-şi scoată costumul ăsta de damasc care îl face să semene cu un personaj de paravan? În cazul ăsta, probabil că o să-şi mai piardă din maiestate.

Două tinere, pe care sosirea lor le-a făcut să iasă de sub umbrarul de verdeaţă, sar în picioare şi, din două salturi, dispar, lăsându-şi acolo costumele lor de hermafrodite. Emmanuelle regretă corpul lor de capre de munte, scăpate prea repede privirilor.

— Ştiu că vă plac femeile. Aţi găsit în noaptea asta pe aici, pe la mine, ceva care să vă placă?

Ea nu-şi ascunse emoţia:

— Se pare că se ştiu multe despre mine! Şi nu sunt aici decât de trei săptămâni… Oare întreg oraşul nu se interesează decât de ce fac eu?

— Nu tot oraşul, ci un oraş în oraş. Şi cum să nu vă adore? V-a aşteptat dintotdeauna.

— De ce? În oraşul ăsta ascuns, dacă înţeleg

bine, toate femeile îmi seamănă…

— *„Nu poţi să o iubeşti decât pe propria la soră, geamănă sau siameză*”, a spus un om de seamă. E firesc să vă iubim.

— Şi Anna Maria Serguine, ea nu vă este soră? întrebă Emmanuelle cu un ton răutăcios.

Dar nu era uşor să te cerţi cu prinţul:

— Cine ar putea spune? şopti el. Câteodată îţi trebuie o viaţă întreagă să-ţi cunoşti fratele. Ba, uneori, chiar mai multe vieţi.

— Credeţi în reînviere?

— Nu ştiu nimic. Nu ştiu nici măcar dacă se poate muri.

— Eu nu vreau să mor.

— Atunci nu muriţi.

O făcu să se aşeze pe treptele de marmură care duceau spre o piscină.

— Ascultaţi poemul acesta compus de un tânăr inginer chinez, contemporan cu noi:

„Muntele este perna mea, Cerul este acoperişul meu: *Mâine am să crăp muntele şi cerul nu va cădea*”.

Emmanuelle îşi simte gâtul uscat.

— Ştiu ce să fac cu viaţa mea, spuse ea, dar ce am să fac cu moartea?

Prinţul o privi cu simpatie şi îi răspunse:

— „*Nu cunoşti nici măcar viaţa*: *Cum să cunoşti moartea*?” Aşa spunea Confucius. La ce hun să vă îngrijoraţi?

— Eu nu am obiceiul să mă gândesc la lucrurile astea, dar Anna Maria a venit să-mi amintească de ţelul meu final. De atunci mă tot gândesc.

— Gândiţi-vă la ce vreţi, spuse prinţul, dar nu trebuie să vă fie frică. Dacă vă ascundeţi capul în mâini pentru că existenţa şi sfârşitul existenţei vă par mistere, o să sfârşiţi prin a-l vedea pe Dumnezeu. Apoi de el o să vă fie frică. Frumos câştig!

Emmanuelle nu putu să-şi stăpânească râsul, dar inima îi era grea. Prinţul o încuraja:

— Un scriitor din ţara dumneavoastră, Georges Bataille, a spus cu multă înţelepciune: „*Nu vreau să-mi dau importanţă, dar moartea mi se pare lucrul cel mai demn de râs de pe lume*”.

— Nu mi se pare, spuse Emmanuelle. Prinţul zâmbi, dar ea oftă:

— Nu ştiu ce se întâmplă, s-ar spune că de vreo două-trei zile totul mă duce la acest gând. Niciodată n-am făcut dragoste aşa de mult şi n-am vorbit atâta despre moarte. Cele două lucruri nu merg împreună.

— De ce? Nimic nu este mai logic: ceea ce dă mai multă valoare vieţii te îndeamnă să o păstrezi.

— Adevărat, am să pierd tot.

— Cine ştie? Mario Serghini mi-a spus că vă place matematica: ar trebui ca ea să vă ajute. Calculele savanţilor dumneavoastră demonstrează, pare-mi-se, că, atunci când atinge viteza luminii, materia în mişcare se contractă până la dispariţie. Ea dispare, desigur, numai în ochii dumneavoastră, analizând cu puterile noastre de percepţie, dar cine ar îndrăzni să spună că, într-adevăr, nu mai este? Şi noi, pe planeta noastră, din aceleaşi considerente şi în aceeaşi măsură, am încetat să existăm, pentru cei care ne observă din celălalt capăt al lumii. Noi ne-am prăbuşit în neantul de viteză care ni se păruse să fi înghiţit galaxiile lor la miliarde de ani lumină faţă de cea a noastră. Şi nimic.

Niciodată, nu ne va face din nou vizibili unii

altora. Dar, separaţi de o derutantă constantă a naturii, de o enigmă a numerelor, continuăm probabil să trăim, ei şi noi, în sisteme distincte, în spaţii incomunicabile, fiecare în felul nostru. Nu trebuie să fim trişti dacă simţurile noastre, pentru moment, ne lasă singuri, ca Hadaly, să contemplăm în noapte raze de stele moarte.

— E adevărat, spuse Emmanuelle, ştiu asta.

— Atunci ştiţi şi că timpul nu duce spre infern. Viitorul nu este moartea prezentului, ci este, simplu, o altă faţă a lui. Odinioară nu se cunoştea decât o faţă a lunii. Oare cealaltă nu era moartea? Acum, moartea poate suntem noi, văzuţi de alţii, dintr-o altă perspectivă…

Emmanuelle ar fi vrut când să se bucure, când să plângă. Să fi fost oare asta fericirea, izvor de lacrimi pe faţa strălucitoare a vieţii! Cu capul întors, cu părul negru aproape atingând marmura treptelor, ea contempla, cu inima plină de speranţă şi disperare, stelele acelea îndepărtate care, în fiecare clipă a vieţii sale, se stingeau la hotarele universului, ducând cu ele, în căderea lor sibilinică, această părticică de

dragoste pe care ea a acaparat-o pentru sine şi acest vis nebun pe care-l trăia, şi pe care nu va înceta niciodată să-l trăiască, visul de a le cunoaşte într-o zi. Să trăiască mult timp, să meargă atât de departe, încât să le poată cuprinde cu braţele umerii şi mijlocul de flăcări.

Un bărbat veni să se aşeze lângă ei. Părul aspru şi închis la culoare, aproape ras, îi sublinia tinereţea. Emmanuelle îl găsi interesant şi ar fi vrut să nu fie numai un intrus.

— Michael, spuse prinţul, compania ta este mai potrivită pentru ce îi trebuie acestei femei decât a mea. Distreaz-o!

Ea protestă, spunând că este foarte mulţumită în compania prinţului, nu simţea nevoia să fie „distrată”. Dar gazda sa i-a luat mâna şi i-a pus-o în mâna tânărului.

— Duceţi-vă, zise prinţul. Duceţi-vă să înotaţi împreună cu lebedele mele!

Apa bazinului părea plăcută, luminată de coroană albă a

ŞI

Lotuşilor şi de razele de lună. Emmanuelle o încercă puţin cu piciorul şi i se păru călduţă. Întoarse capul spre noul venit, cerându-i, din priviri, părerea. El o încurajă zâmbind. Atunci ea îşi eliberă mâna, se ridică, se îndepărtă câţiva paşi şi-şi duse braţul la umăr ca să-şi desfacă broşa de aur.

Deşi fusese goală aproape toată noaptea, prin gestul de a se dezbrăca, acolo, în picioare, în întunericul transparent al parcului, i se păru că se transformă în întruchiparea goliciunii. O pudoare barbară îi amorţi degetele. Apoi ideea că însoţitorii ei aşteptau de la ea tocmai prezentarea metamorfozei pe care o suferise îi dădu curaj. Gestul de a se dezvălui începea să aibă un sens, era un act erotic cu protocolul şi introducerile lui solemne. Se bucura că nu este încă pe de-a-ntregul dezbrăcată, pentru că putea să realizeze o operă de frumuseţe devenind goală şi putea să dea astfel formă ia ceva mai mult decât o frumuseţe imobilă şi realizată deja: o frumuseţe abia născândă, în momentul înaripat în care argila devine sân, pântece, chip.

Îşi desfăcu mai întâi centura, tunica i se înfoie în

vânt, apoi îi alunecă pe talie, descoperindu-i spatele îndoit, împărţit de umbra unei brazde adânci. O clipă numai ţesătura a rămas agăţată de şolduri, înfăşurând în jurul coapselor şi al gleznelor acele falduri cu care sculptorilor le-a plăcut atât de mult să împodobească efigia Venerei. Părea că şi ea răsărise dintr-un vis antic: era atât de asemănătoare cu imaginea pe care bărbaţii au păstrat-o de-a lungul secolelor în sufletele lor, încât apariţia ei era incredibilă.

Această viziune n-a durat decât o clipă şi a fost destul o mişcare a pletelor lungi, a profilului sânului sau asubţirimii moderne a taliei pentru ca statuia să-şi piardă aureola divină: corpul viu însă şi-a redobândit graţia şi a rămas încununat de o altă prestanţă şi de alte puteri decât cele ale cărnii. Nu către frumuseţea omenească a Emmanuellei, care era cu mult deasupra perfecţiunii divine, se îndreptau mâinile bărbaţilor, ci către năluca de piatră care, timp de un mileniu, i-a împrumutat magia irealităţii sale nemuritoare.

Sânilor de piatră ai Afroditei din Cnidadacă ar fi fost vii, cine le-ar mai fi acordat vreo privire văzuţi alături de cei ai Emmanuellei?

Şi, cu toate acestea, oricât de inimitabilă ar fi fost perfecţiunea sânilor ei de femeie, chiar de către artiştii zeilor, nimeni n-ar fi adus Emmanuellei cea de carne atâta dragoste cât indescriptibila adoraţie care-i arsese pe cei ce violaseră statuia de piatră, în peşterile unde o ţineau închisă, şi căreia astăzi bărbaţii îi mai *cercetează încă*, fără să-l înţeleagă, torsul fulgerat.

Fără să spună un cuvânt, prinţul şi Michael priveau fantomă care se afunda în apă. Unduirile apei au sfărâmat-o. Bucăţile se risipeau, dispărând. Se afundă apoi fără să se mai întoarcă, şi norul părului ei plutea şi ngur, ca pată neagră care se vedea mult timp la suprafaţa apei când se scufunda o galeră şi, odată cu ea, amforele ornate pe flancuri cu tinere fete, cu dansurile lor pioase şi cu visele lor de insule.

Michael se dezbrăcă şi o găsi pe Emmanuelle în mijlocul antigonelor şi iasomiilor căzute, care îmbălsămau bazinul. Pluteau agăţaţi câteodată de rădăcini acvatice sau se jucau aruncându-se pe frunzele plutitoare gigantice şi întinse ale nuferilor, despre care se spune că pot suporta greutatea omului.

Prinţul plecase. Se lipiră unul de celălalt. Simţurile Emmanuellei se răscoliră ca să facă să înflorească falusul lung şi puternic, ca un fluier, care dezvăluia dorinţa bărbatului. Se chinuia să o posede acolo în apă, cu neîndemânare pentru că trupurile lor alunecau şi pentru că sexul lui era prea nerăh. Or şi prea tare. Reuşi, totuşi, să o pătrundă şi să o facă să scoată un ţipăt de durere şi de plăcere în acelaşi timp. Ea îi cerşea îndurare şi îngăduinţa să meargă la mal. Acolo îl mângâie cu limba şi cu degetele, cu pântecele şi cu pulpele, între sânii pe care şi-i apăsa unul de celălalt în aşa fel ca penisul să stea strâns între ei ca într-un vagin de fecioară. La sfârşit, ea adună izvorul dens de

Templul din Cnida, închinat Afroditei (n.t.).

Sămânţă, aşa de abundent, încât îşi umplu aproape cei doi pumni. I-a dus spre gură ca să bea, apoi i-a dat şi lui.

— Vrei?

El făcu semn că nu, râzând şi apropiindu-şi obrazul de al ei ca s-o vadă bând. Părul ud al Emmanuellei le acoperi umerii, făcând un singur cap

pentru trupurile lor gemene. Apoi, fiindcă ei îi era frig, se întinse peste ea în toată lungimea trupului şi îşi spuseră cuvinte de dragoste. Deasupra lor se afla Orion cu sabia stropită de norişori ori cu centura ţintuită cu pietre preţioase. Ea repetă întruna formula cabalistică: *Anilmn*, *A Imitak*, *Mintahx*... Gândurile i se risipiră într-un vis. Se trezi apoi simţind o durere puternică şi neputând să-şi dea seama ce caută acolo, strivită de un bărbat gol şi nemişcat, pe care nu-l mai văzuse vreodată şi care poate era mort... Panica i se risipi când îi reveni memoria, dar nu mai vru să rămână acolo. Îl rugă pe însoţitorul ei s-o conducă acasă, îi era somn şi voia să se culce în patul ei, zile în şir, ca o marmotă.

El, la rândul lui, susţinea că e încă prea devreme, că trebuia să aştepte ziua. Emmanuelle era nemulţumită. Ar fi fost mai bine să încerce să-l găsească pe Mario. Îşi puse din nou rochia. Pielea i se uscase. Atingerea pliurilor de mătase şi siguranţa pe câire o resimţi îi redară încrederea, bună dispoziţie.

Ar fi vrut să-şi pieptene părul încâlcit, din care degetele scoteau petale muiate şi frunze moarte.

La palat şi-a amintit de sălile de baie împodobite cu obiecte din argint şi din fildeş, unde ar fi putut fi servită de adolescente cu ochii măriţi de admiraţie şi dorinţă. Căută o astfel de baie, o găsi, îşi lăsă însoţitorul la uşă, poruncindu-i să n-o aştepte.

Se îmbăie cu apă fierbinte, se uscă, se pudră, se parfumă, îşi făcu masaj, se masturbă, se coafa, şi aici şi-ar fi petrecut restul nopţii dacă prinţul, alarmat, fără îndoială, de Michael, n-ar fi venit s-o caute.

— S-au plâns mulţi că aţi fost acaparată, mărturisi el. N-aţi vrea să le împliniţi dorinţa?

— Când am străbătut casa adineauri, mi s-a părut că patima generală a scăzut, ba chiar că rămăseseră mai puţini bărbaţi. Am crezut că se duseseră să se culce.

— Sărăcia de bărbăţie pândeşte, mai devreme sau mai târziu, acest gen de petreceri, glumi gazda. Dar spiritul este cel care trebuie să reanime carnea. Am organizat într-un loc potrivit o eterie, faţă de care jocurile petrecute nu au fost decât un preludiu. Chiar şi dumneavoastră nu aţi făcut altceva decât să vă risipiţi vremea!

— Apropo, se interesă Emmanuelle, cine. era băiatul acela frumos, în braţele căruia m-aţi aruncat, în parc?

— Michael? Credeam că îl cunoaşteţi! Este ataşat naval al Statelor Unite.

Emmanuelle nici nu mai clipi. Parcă ar fi primit un pumn în faţă. Fratele prietenei ei Bee! A făcut dragoste cu el fără să aibă niciun resentiment! Cum să fie atât de oarbă?! Privirea, aceleaşi buze, acelaşi zâmbet, părul arămiu, modul arogant de a se purta! Chiar şi vorba… Era mai mult decât fratele ei, era dedublarea ei!

Şi ea nu şi-a dat seama!

S-a lăsat condusă de prinţ, fără să mai vadă nimic înjur, spre o poartă din lemn, de culoare deschisă, cam ca drojdia, uzată ca o punte de vapor şi încrustată cu bare de fier care se încrucişau în romburi sau se combinau unele cu altele formând balamale grele, colţuri întărite cu cuie, închizători cu bare cui jsânte, figuri care poate aveau o semnificaţie, dar Emmanuellei nu-i stătea capul acum să le descifreze.

Însoţitorul ei apăsă canatalul uşii şi o îndemnă pe Emmanuelle să treacă înainte. Ea tremură, pentru că temperatura realizată de climatizoare în încăpere părea mai scăzută în comparaţie cu aerul nopţii. Un abur roşcat îi înceţoşa vederea. Un miros apăsător şi aspru, chinezec, distinct şi totuşi complex, de ambră şi şofran poate, în orice caz, de ierburi şi mirodenii mai mult decât de flori – nu era un miros de pădure – mai mult un miros de peisaj natural decât de bărbat sau femeie era acela cu care păreau să fie parfumate paturile din umbră; o învălui, îi intră parcă în piele…

Mai întâi dinstinse doar lămpile alungite, cu fund hexagonal şi cu sticla groasă, aşezate direct pe podea, mascate de ecrane mici placate cu argint, care desenau pe mochete caroiaje abia perceptibile de umbre, invitând la un joc de jaquet trucat sau la leapşa. Perne joase şi mari, de dimensiuni şi grosimi diferite, dreptunghiulare şi pătrate, niciuna ovală sau rotundă, acoperite cu fetru de culoarea sulfului, cu catifea de persia, cu blănuri tunse scurt, cu plase pescăreşti înnegrite în cerneală de sepie, sau cu o ţesătură din pene asemănătoare celor cu care se

împodobeau conducătorii mauri, se distingeau discret, în lumina incertă, pe albul covoarelor.

Cu toate că ochii ei s-au obişnuit repede cu această obscuritate neobişnuită – colorată şi aproape concretă, care îşi schimba profunzi mea de la o clipă la alta, poate din cauza curentului de aer umed care venea de afară când se deschidea uşa, Emmanuelle nu putea răzbi mai departe de lungimea unui corp. Tot ceea ce distingea mai clar erau trei femei, mai tinere chiar decât ea, aşezate pe perne. Stăteau întinse pe spate, fără să se atingă, cu picioarele depărtate mult. Una dintre ele era chiar fiica prinţului. În jurul lor, la limita bătăii luminii lămpilor.

— Care-şi schimbau conturul pe măsură ce vaporii se dilatau, nişte forme, care păreau să fie ale unor bărbaţi, se uitau la ele.

Emmanuelle se întoarse către gazda ei. Avea nevoie să-şi audă vocea. Rosti primul nume care-i veni în minte, ca să se simtă mai puţin străină, înconjurată fiind de atâtea pericole.

— Ariane… e şi ea aici?

— Aţi dori să fie? întrebă el imediat. Am să pun s-

o caute.

— Nu, nu! se grăbi să spună, ca şi cum şi-ar fi dat seama de o greşeală.

Apoi, prefăcându-se liniştită:

— S-a distrat bine? Se arătă ea îngrijorată.

Îşi dădea seama că folosise trecutul, ca şi cum serbarea s-ar fi terminat.

— Cred, spuse gazda, zâmbind, că ea a avut cel mai mare succes în noaptea asta.

— De ce? întrebă Emmanuelle, şi descoperi că era revoltată împotriva acestei presupuneri.

Apoi:

— Mai mult decât mine? se auzi protestând.

Mândria şi o nelinişte nouă îi schimbară vocea. Se chinuia, totuşi, să vorbească cu un ton glumeţ:

— Asia fiindcă e mai frumoasă?

— Nu, răspunse cu convingere Ormeasena.

— Atunci? Dacă sunt mai frumoasă am dreptul la mai mulţi amanţi. La mai mulţi ca oricare alta!

Vocea ei răsună triumfător în încăperea roşie. Un bărbat se desprinse din întuneric şi veni să o prindă de încheietura mâinii.

— Noi trebuie să decidem! spuse el. Îl recunoscu. Era marinarul.

El o făcu să înainteze şi, pe măsură ce avansa, ceaţa se împrăştia treptat, descoperind alte corpuri, cele mai multe de bărbaţi. Unele erau adolescentine, aproape ca de copii, cu feţe de piloţi de război anglo-saxoni, cu păr de culoare deschisă, scurt, alţii mai copţi, bronzaţi, cu trăsături marcate de siberieni, printre care erau desenaţi ochii batjocoritori, dar plini de bunăvoinţă. Şi alţii – de toate felurile…

Nişte mâini au apăsat-o pe umeri, şi ea s-a aşezat pe o ţesătură rece şi alunecoasă. Au apucat-o, i-au desfăcut picioarele şi i-au acaparat sexul. I mareară ca măcar să-i dea timp să se dezbrace, fără să o sărute, fără să-i vorbească. Ea nu îndrăznea să se întindă, deşi se aştepta să fie posedată de mai mulţi, şi chiar şi gura îi era pregătită. Mâinile care o scotoceau între picioare îi provocau durere, dar ea nu se plângea, mai ales că se limitau la a o deschide tară menajamente, ca să o exploreze adânc. Se aştepta să sufere şi mai mult şi era hotărâtă să rabde. Un val neaşteptat de mândrie şi plăcere îi umplu pieptul, şi descoperi că

nu-i mai era frică. Nici frică fizică, nici timiditate.

La un ordin al marinarului, ca prin minune, mâinile se îndepărtară de ea şi o lăsară liberă. Singură şi-a putut da seama că era suficient ca pretendenţii ei să se îndepărteze numai cât o lungime de braţ, ca să fie din nou învăluiţi în întuneric, ca şi cum s-ar fi descompus.

Opacitatea încărcată de mireasmă trasă în jurul ei un cerc de vid, parcă printr-un semnal al unei baghete de zână.

— Chemaţi-o pe Ariane, spuse un corifeu invizibil, şi se auzi cineva ieşind.

Un val de căldură o năpădi. Îşi dădea seama că avea încă posibilitatea, pentru ultima oară, să părăsească această încăpere. Ştia că nu vor face nimic s-o reţină. Ăsta era probabil şi rostul uşii deschise. Rămase totuşi, nu din bun simţ, nici din lâncezeală sau din fatalism, ci pentru că avea poftă. Simţea această poftă în gât, de o parte şi de alta a laringelui, ca pe o mână care, încet, încet, începea să ţi strângă. Limba i se încălzea, pulsul îi creştea, tâmplele îi erau fierbinţi. Era o formă de dorinţă pe care nu o mai

cunoscuse vreodată. „De-ar începe mai repede!” gemu ea în sine. „Ei văd doar că sunt gata, că se pot folosi de corpul meu cum le place”.

— Ce-aţi dori să vă facem? întrebă vocea conducătorului jocului, şi Emmanuelle gustă ironia acestui mod de adresare.

Ea nu-şi dădea seama dacă marinarul era dispreţuitor, cu zâmbetul lui ironic, sau uzanţele impuneau să-i ceară părerea.

— Preferaţi un bărbat sau o femeie? Înainte ca ea să aibă timp să spună ceva, îi dădu chiar el răspunsul.

— Asta n-are, de fapt, nicio importanţă. La un anume nivel al erotismului, nu mai contează sexul.

Marinarul reluă pe un ton poruncitor:

— Dovediţi-o!

Emmanuelle se sprijini în cotul stâng şi se lăsă pe spate.

Aruncă de o parte şi de alta poalele rochiei, dezvelindu-şi pubisul, de unde se scuturaseră aproape toate perlele. Ridică un genunchi, depărtă piciorul drept şi, cu două degete, cu o graţie delicată, îşi deschise buzele vulvei.

— Haideţi! spuse ofiţerul, şi ea nu se îndoi că se adresa bărbaţilor din jurul ei.

Câţi puteau să fie? Nu reuşise încă să-şi imagineze dimensiunile încăperii. Şi dacă erau o sută? Nu vor fi toţi în stare să profite de ea, după o noapte ca asta. Credinţa ei adevărată, dar pe care nu avea curaj să o recunoască cinstit, era că ei erau, de fapt, suficient de apţi, ca experienţa să nu-i umilească.

Se simţi cu adevărat uşurată când un bărbat mare şi gol, cu păr scurt şi creţ şi cu buze groase, fără îndoială un negru, veni să îngenuncheze între picioarele ei, îi îndepărtă mâna pe care ea o mai ţinea încă peste sexul ei. Îşi aplecă bustul, sprijinindu-se pe unul din braţele întinse, cu celălalt potrivindu-şi penisul, care era aşa de tare şi de nesătul, cum nu putea Emmanuelle să-şi dorească mai mult. Ea s-ar fi împăcat chiar şi cu o măsură mai modestă, mai ales pentru acest prim asalt.

Îşi făcu un motiv de laudă din faptul că nu s-a plâns când el a forţat, dar lacrimile îi curgeau pe obraji, de parcă ar fi fost fecioară. Membrul neobişnuit de lung nu a reuşit să intre până la capătul

vaginului ei, şi Emmanuelle se gândi că nu se ştia aşa de adâncă. Când bărbatul a atins, în sfârşit, capătul, şi-a dat seama că nu i-a făcut plăcere partenerei sale să-şi mişte penisul, s-a oprit să intre şi să iasă din ea, cât încă mai simţea durerea, dar, rămânând înăuntru, îşi mişca pântecele şi muşchii coapselor, răsucindu-se încet în ea şi risipind o parte din masivitatea şi rigiditatea penisului său, ca să mlădieze şi să arcuiască fibrele interioare ale Emmanuellei, până ce ea a devenit umedă, caldă, cuprinzând-o cu braţele în momentul când a auzit primele gemete de plăcere.

— Atunci el a lăsat să se dezlănţuie o furie bruscă, retrăgându-se şi înfundându-se sălbatic, făcând-o să urle la fiecare lovitură. Ţipetele nu păreau să fi reuşit decât să-l excite şi mai mult, şi în curând le amestecă şi pe ale sale, sălbatice, aproape neomeneşti, când sperma lui, care trebuie să fi fost groasă şi grea, pe măsura forţei sale, s-a smuls din ecluzele corpului şi a pătruns atât de adânc în ea, încât i-a simţit numaidecât gustul pe papilele limbii. În timpul ăsta, mult după ce s-a produs ejacularea, el a continuat coitul, înfundat în pieptul victimei sale, cu

fesele săltâmJ sub biciul spasmelor, care păreau să se contopească unele cu altele şi care îi produceau Emmanuellei o senzaţie de un gust nou, dezagregant, aspru, savuros. Ea gemea lângă obrazul aspru, îl muşca, îl săruta, întretăind cu tresăriri şi suspine această deviere a simţurilor lor.

Bărbatul o săpa, o ara îndelung, cu aceeaşi îndârjire violentă şi cu acelaşi ritm frenetic, un timp atât de lung cum ea nu mai trăise vreodată, şi cui o plăcere atât de profundă cum nu mai gustase vreodată. Într-un moment de luciditate dintre două extaze, ea se gândi că în dragoste putea fi întotdeauna ceva mai mult. Dacă acest necunoscut nu ar fi posedat-o, poate că toată viaţa nu ar mai fi avut şansa de a se bucura de atâta plăcere. Îşi spunea că trebuie să se depăşească pentru că noaptea aceea să fie noaptea depăşirii ei. Dar când un ultim orgasm, mai minunat decât celelalte, a lovit-o ca trăsnetul, ea n-a mai vrut să vibreze. O acalmie suverană urmă în ea focului şi vântului, o luciditate şi o seninătate fără egal. Dacă ceea ce simţise era plăcerea, fără îndoială că această nouă stare era fericirea.

Bărbatul îşi mai răspândi o dată sămânţa, cu un mormăit de plăcere. Rămase apoi imobil, ca şi cum ar fi fost ucis. Alţii l-au scos din ea şi i-au urmat. La rândul ei, nici ea n-a mai ştiut nimic.

Când şi-a revenit, s-a întrebat câţi amanţi o fi avut fără să ştie.

— Trebuie neapărat să-i număr! îşi spuse cu hotărâre.

Pe când ceilalţi o posedau, ea descoperi o altă formă de delectare. Dedata asta nu era vorba de un paroxism senzual, ci de o satisfacţie cerebrală, chiar mai fascinantă decât cealaltă. Îşi spuse că a devenit capabilă să substituie orgasmului carnal, orgasmului corpului, orgasmului erotic, al spiritului. Să te dăruieşti din plăcere nu înseamnă nimic; erotismul înseamnă să te dăruieşti din voinţă. Erotismul începe acolo unde sfârşeşte lucrul aşteptat, poate că nu începe în adevăratul lui înţeles şi în toată măreţia lui decât acolo unde sfârşeşte plăcerea... Nu există frumuseţe decât în contratimp.

Acum ea nu era liniştită când un bărbat îşi risipea sămânţa în ea, pentru că atunci el urma să

cedeze locul altuia. Ceea ce o încânta era mişcarea pe care o făcea cel care se retrăgea, ridicându-şi pieptul, apoi un genunchi, ca să treacă peste un picior al Emmanuellei şi ca să reintre în întuneric, fără să se ridice măcar, pentru că părea că în această cameră totul trebuia să se întâmple la pământ şi că verticalitatea era condamnată. Ea dovedea un elan care avea savoarea iubirii pentru cel care, preluând ştafeta, îngenunchea, la rândul lui, între picioarele ei, se întindea cu tot trupul peste ea, după gustul său, o pătrundea prin simpla împingere a membrului, dacă era în stare, sau ajutându-se cel mai adesea cu mâna.

Unii îşi ancorau gura de a ei, în timp ce şalele lor căutau ritmul care să dea sexului lor istovit plăcerea cea mai potrivită. Alţii se ţineau ia distanţă, cu braţele întinse, ca să vadă cum alunecau în corpul ei. Pentru toţi ea valorifica cunoştinţele pe care le datora lecţiilor cu Jean şi care făceau să crească plăcerea.

Când mişcările ei smulgeau partenerilor un geamăt extaziat, ea îndrepta către bărbatul ei un gând de mulţumire şi de dragoste, pentru meritul de a fi făcut din ea o amantă atât de pricepută, cum nu era

când i-a dăruit fecioria ei erotică de lesbiană.

Printr-o înţelegere tacită sau pentru că marinarul dăduse consemnul, nimeni nu o mai mângâie. Or, aceste îmbrăţişări fără indulgenţă, pe care în condiţii obişnuite le-ar fi luat drept o ofensă, conveneau stării ei de spirit de moment.

Nu mai avea poftă să facă dragoste, să se vadă un instrument de plăcere pentru mai mulţi bărbaţi, să fie satisfăcuţi de vaginul ei, nu mai avea poftă de senzaţiile pe care le procurau penisurile lor, ale celor care voiau să fie satisfăcuţi numai pentru egoismul lor, fără să le pese de ea. Ea avea însă mai mult: avea satisfacţia artei. Îşi folosea talentele de femeie îndrăgostită, imaginaţia şi voinţa, ca să le ofere satisfacţia supremă, aşa încât ei să spună tuturor în oraş că este foarte plăcut să facă dragoste cu ea. Era la fel de îndatoritoare şi comodă ca şi cea mai bună prostituată, ba chiar mai plină de surprize.

Veni apoi un moment când i se făcu rău, după care nu mai simţi nimic şi obosi chiar să mai şi gândească. În sfârşit, au încetat s-o mai posede şi alţii. Abia atunci şi-a dat seama că uitase să mai numere.

Târziu o trezi o voce. Încăperea părea să se fi răcit şi mai mult; probabil or mai fi plecat dintre cei ce fuseseră acolo, îi trebui un timp ca să distingă cine vorbea. Cu toate că era mai multă lumină ca înainte, ochii îi erau încă orbi din cauza somnului. În sfârşit, recunoscu trupul postat în picioare deasupra ei, care ţinea un picior de o parte şi pe al doilea de cealaltă parte a corpului său. Şi ce picioare! Când îşi îndreptă privirea spre faţa ei, o izbi figura superbă, atât de tânără, de lascivă, atât de senzuală sub exuberanţa părului ei ca de foc! îşi aminti că mai admirase cândva desimea părului de pe pubisul ei anormal de bombat, odată, când purta un simulacru de costum de baie, care nu-l ascundea mai deloc. Ea o dorise pe această fată numai pentru minusculul şiret de bumbac alb, gândit să lase descoperite nu numai părul bogat, ci şi vulva în întregime. El pătrundea între labii, făcându-le mai proeminente şi, deşi nu era o goliciune totală, privirile ei ţinteau numai acolo. Îi părea rău acum că nu era îmbrăcată tot cu slipul acela pervers. Era totuşi bine că sexul provocator se oferea privirii ei şi, dacă îşi ridică puţin bustul, şi gurii ei. Ar fi fost totuşi mai

bine ca sexul să fi coborât la gura ei, să se aşeze peste ea ca o tăietură într-un fruct sărat de mare şi să o sature cu zeama lui. Deodată, prin simţurile ei chinuite de durere trecu din nou un fior umed. Dar fiinţa enigmatică nu se mişcă deloc.

— Eu vă cunosc, spuse, în sfârşit, Emmanuelle ca pentru a se asigura că apariţia nu era efectul unui vis. V-am văzut la piscină, dar nu ştiu cum vă numiţi.

Adăugă:

— Sunteţi puiul de leoaică.

— Mă cheamă Mervee, spuse tânăra. Romanii preferă să mă strige Fiamma, pentru că îi ard, sau Renata, pentru că renasc din cenuşa lor. Amantul meu îmi spune Mara, ca unui demon indian. Sunt în acelaşi timp Mâvă. Şi Lilith.

— E bine să ai atâtea nume, aprobă Emmanuelle, puţin uluită totuşi.

— Mai am şi altele, dar nu mi se potrivesc în noaptea asta. Cele pe care vi le-am spus sunt prenume pe care le port numai când sunt goală.

Adăugă, micşorându-şi ochii, fără să zâmbească:

— Fireşte că am şi nume de băieţi, pentru zilele

când sunt băiat.

Emmanuelle ridică din sprâncene, apoi se decise să accepte situaţia ca atare. La urma urmei nimic nu era imposibil pentru un animal atât de ciudat. Făcu numai nişte observaţii minore:

— Sper că nu vă pierdeţi părul când vă transformaţi în bărbat!

Ar fi o nenorocire, se gândea ea, să piardă o asemenea junglă nemaipomenită, mai deasă chiar şi mai unyi decât a mea... şi blondă! Blondă ca aurul chinezesc, cu tente roşiatice. Fată sau băiat, nu contează, trase ea concluzia. Cercetă cu privirea crăpătura ivită sub flacăra părului.

Animalul, la rândul lui, o analiză. Spuse:

— Păcat că n-aţi sosit mai devreme în Siam. V-aş fi vândut scump!

Îşi ţuguie buzele, vrând parcă să spună că nu este cazul să dramatizeze. Spuse şi de ce:

— Nu-i nimic, o să fie o altă ocazie! Emmanuelle întrebă:

— Vindeţi femei?

Tânăra leoaică, gândi ea, pentru că nu mai

aştepta niciun răspuns, aparţinea, evident, unei specii care nu cunoştea nici virtute, nici viciu, nici vinovaţi, nici nevinovaţi. Nu cunoştea nici vârstă, fără îndoială, pentru că nu puteai şti dacă are zece ani, cum o arăta faţa, douăzeci, cum o arătau sânii, sau o eternitate, ca sexul ei, care trebuie să fi fost al unui înger sau al unui diavol.

— Unde este Ariane? întrebă ea.

Mervee îi privea buzele cu o fixitate stranie.

— Veniţi cu mine în baie, zise ea, pe un ton nepăsător, ca şi cum nu dădea nicio importanţă sau niciun sens anume spuselor sale”.

De ce? se întrebă Emmanuelle. Era sigură că nu ca să facă dragoste, oricum, nu ca toată lumea. Bănuia vag. Din partea femeii-leu se putea aştepta la orice. Era pe punctul să accepte, dar trebuia să se ridice…

O agitaţie bruscă o îndepărtă pe Mervee, înainte ca Emmanuelle să aibă timp să-şi dea seama şi să inletv mă. În ritmul în care părea că la Maligâth mesele alternau cu dragostea, se aduceau acum platouri cu gustări reci şi băuturi. Tocmai bine, pentru că i se făcuse foame.

Nu-şi amintea să le fi cunoscut vreodată pe camaradele ei de masă (sau mai exact, de perne), dar i se părea că sunt frumoase. Oare erau şi ele precum cea de adineauri? Nu avea decât să le întrebe, dar îşi dădu seama că era mai excitant pentru ea să rămână în incertitudine.

Au fost aduse pipe cu opium. Aerul se albaştri şi se îngreuna cu o altă mireasmă. Emmanuelle nu era tentată. I-a fost de ajuns să guste o singură dată. Auzi pe cineva recitând:

— *Aerul este uşa de plăcut, că le împiedică să mori…* Unde a mai auzit ea asta? Nu-şi dădea seama. Nu-i era somn dar visa cu ochii deschişi, din cauza oboselii.

— Ce aveţi de gând cu bărbatul dumneavoastră? întrebă un tânăr care stătea lângă ea.

Ea se mulţumi să schiţeze o mimică evazivă. Subiectul era prea complicat.

— Uitaţi-o pe Ariane, îi spuse cineva.

Dar uşa nu se deschisese şi Emmanuelle nu sesiză nicio mişcare şi nici nu văzu pe nimeni. Îi era sete.

— Serviţi, spuse tânărul, şi o îndemnă să bea, sprijinind-o de umeri. Apoi suspină:

— Aş vrea să fac dragoste şi cu tine dar, sincer, nu mai pot!

Emmanuelle se gândi că nici ea n-ar mai fi putut. Se consolă spunându-şi că oricum nu poate să facă mereu acelaşi lucru. Îşi privi apoi corpul, părându-i-se ciudat să se afle acolo, cu toată lumea aia, goală în întregime. Deci o dezbrăcaseră? Nici măcar nu-şi dăduse seama. Picioarele îi erau depărtate, şi ea şi le apropie. Se gândi că un sex pe care nu-l atinge nimeni este ridicol. La ora asta n-are chef să se masturbeze. De fapt, cât o fi ceasul? Unde o fi frumoasă ei rochie? De data asta, sigur s-a pierdut. Cum o să se mai întoarcă acasă?

— Mă-ntreb ce-o să-i spun lui Jean?

Bărbatul dădu din cap, împărtăşindu-i îndoiala. Avu o idee:

— Oferă-i-o pe Mă-ta, îi sugeră el.

O fi amantul ei, se gândi Emmanuelle.

— Ar trebui să trăiţi în trei, reluă el, cu o hotărâre bruscă, o să vă potriviţi bine. Nu mai încape

nicio îndoială că asta trebuie făcut.

Dar de ce tocmai Mara – sau Renata sau Fiamma, oricare i-o fi numele, se amuză ea spunându-şi De ce ea mai mult decât Ariane sau, chiar mai bine, decât Marie-Anne? Sau decât oricare alta? Anna Maria de exemplu, n-ar fi rea. Dar ea nu voia să-l necăjească pe băiatul ăsta, pentru care era clar că nu exista nicio femeie pe lume care să fie mai demnă de a fi iubită decât amanta lui.

— Da, spuse ea, mi-ar plăcea mult.

— Nu e timp de pierdut, îşi arătă el nerăbdarea. E ridicol că Jean şi dumneavoastră să rataţi toate ocaziile astea.

Care ocazii? se întrebă Emmanuelle, fără să fie cu adevărat curioasă. Şi care e cea mai bună combinaţie: două femei şi un bărbat sau o femeie şi doi bărbaţi? Ultima formulă i se părea mai atrăgătoare. Al doilea bărbat ar putea fi, spre exemplu, Christopher. Sau Mario. Nu, nu Mario. Nici Christopher.

— La ce vă gândiţi? se interesă ea, după vreo cinci minute de somnolenţă.

— Două femei îmi pare mai normal, de vreme ce sunteţi lesbiană. Oricum, important este să începeţi. Că va fi într-un fel sau în altul, asta are o importanţă minoră. Am să vă trimit cartea mea.

— Vorbeşte despre menajul în trei?

— Printre altele.

— Atunci va trebui s-o citesc, pentru că eu nu-mi dau încă seama bine cam cum se organizează un menaj în trei. Se pare că nu este chiar atât de uşor: ceva cam ca un dans în trei.

— Cam aşa.

Emmanuelle lăsă să se citească pe faţa ei surpriză generată de faptul că însoţitorul ei se arăta aşa de puţin dispus să contrazică.

El continuă:

— Chiar mai greu. Din fericire! Dacă ar merge de la sine, ar fi semn rău, nu-i aşa? Şi, pe urmă, care ar fi interesul? Nu e genul nostru ceea ce este simplu.

Noi nu facem asta ca să ne amuzăm, adăugă Emmanuelle în gând. Noi suntem aici ca să-i dăm şansa să speciei de mâine, nu ca să sfidăm morala, nici ca să ne descotorosim de ea, ci ca să creăm alta.

Morală de altă dată era suficientă ca să crească mere pentru cidru pe pământul de odinioară, dar ca să devenim capabili să explorăm steaua Betelgeuse, trebuie să căutăm mai mult. A

Poftim, constată ea: mă îndoiesc de Mario.

— M-ar mira să putem să ne schimbăm noi înşine, continuă ea cu voce tare. Dar, dacă vrem copii care să fie mai avansaţi decât noi, e sigur că aşa trebuie să procedăm.

Băiatul dădu din cap, cu gravitate.

— Atenţie! Sunteţi o femeie sentimentală.

— Eu? răspunse ea ofensată.

— Toată lumea. Noi suntem inteligenţi, dar sentimentele noastre au rămas" în urmă faţă de cunoştinţele noastre. Gândim precum Einstein, şi iubim ca Paul şi Virginia.

Ea ridică din umeri.

— Legile lui Einstein nu se aplică şi nu se vor aplica niciodată la dragoste, spuse ea. Dragostea nu este o proprietate a naturii.

— Foarte adevărat! Acceptă însoţitorul ei. Foarte adevărat! De aici ni se trag toate necazurile. Oamenii

nu pot să iubească decât ca nişte animale. Asta este tragedia speciei. Noi avem o inteligenţă de la o organizare a materiei care depăşeşte pentru moment înţelegerea noastră, dar mijlocul de a inventa dragostea l-am descoperit singuri. Nimic de mirare că lucrarea are şi defecte.

— Universul, defini Emmanuelle, este o bucată de percal, netedă şi îngheţată. Omul i-a mai făcut nişte cute ca să-l înfrumuseţeze. Cel puţin aşa credea el, dar în realitate le crease ca să aibă repere.

— Plugul timpului le va netezi. Reveniţi peste câteva mii de secole şi-mi veţi spune dacă va mai fi vreo urmă din talentul dumneavoastră de lenjereasă.

— Nici dragostea nu va mai fi, poate, spuse Emmanuelle, dar urmele ei da.

Tânărul bău dintr-o suflare un pahar mare şi schimbă brusc tonul, apoi şi subiectul.

— A face dragoste cu o mulţime de persoane într-o noapte de orgie nu este altceva decât o fantezie. Ceea ce faceţi aici este un răgaz pe care vi-l oferiţi, o abatere de la viaţa dumneavoastră normală: evadaţi de la morală, nu construiţi alta.

— Vă înşelaţi! Eu fac în noaptea asta ce fac pentru că ştiu că e bine.

— Totul este pur pentru cei puri, nimic nu este impur în sine, a spus Sfântul Paul, dar tot el a mai spus: Totul este permis, dar nu totul este creator. Dacă doriţi să schimbaţi lumea, nu vă închipuiţi că o s-o faceţi venind la această serbare. Începeţi prin a vă impune morală în primul rând dumneavoastră, şi în timpul săptămânii, dar şi duminica. Modul dumneavoastră de a vă purta îşi va spune cuvântul, va avea forţă de exemplu, va folosi numai atunci când veţi face din modul de a trăi de la M aii gât h principiul dumneavoastră de viaţă. Dacă ziua vă purtaţi ca o femeie model, cu ce mă influenţează faptul că odată cu apusul soarelui deveniţi demon? Abia atunci o să încep să fiu impresionat când o să mi se spună, spre exemplu, că l-aţi însurat pe Jean cu Mara sau că l-aţi obişnuit pe bărbatul dumneavoastră cu ideea de a vă oferi prietenilor lui după dejun, nu pe ascuns, ci în văzul tuturor. Şi nu numai în noaptea Sfântului Ion, ci tot timpul.

El mai adăugă, cu un gest care-i trăda epuizarea,

şi care voia să însemne că efortul acesta va fi ultimul:

— Neruşinarea, adulterul, libertinajul, toate astea nu mă interesează dacă sunt făcute ca extravaganţe, indulgenţe, locuri secrete, păcate minore. Dacă vreţi să vă cred, arătaţi prin fapte publice, cu mândrie, cu îndrăzneală, că vă revendicaţi frumuseţea de a fi goală şi libertatea de a iubi şi de a face că spiritele şi trupurile altora să guste plăcerea, drept Binele dumneavoastră. Daţi dovadă de virtute, adică de sinceritate şi de curaj. Nu acceptaţi să fiţi nevasta nestatornică a unui bărbat înşelat: susţineţi şi dovediţi faptul că a fi femeia unui bărbat nu vă împiedică să iubiţi în acelaşi timp şi pe alţii. Fiţi alături împotriva tuturor, pentru ca uimirea celor care nu îndrăznesc să vă fie amanţi să vă întreţină faima – fără să compromită, cine ştie, şansa lor. Poate într-o zi veţi atinge cu degetele minunate sexul lor amorţit şi vor deveni bărbaţi. Dar nu! Magia dumneavoastră le va fi o scuză pentru a refuza să gândească. Rezistaţi, deci, tentaţiei de a face minuni. Demonstraţi-vă mai degrabă teoriile ţinând la metodele raţiunii. Nu vă invitaţi contemporanii decât ca să vă vadă trăind şi.

Gândind. Reuşita experienţelor dumneavoastră, cunoscute şi verificabile de către oricine, aşa cum se procedează în orice ştiinţă, îi va învăţa pe cei din anturajul dumneavoastră că adunările amoroase şi intimităţile carnale simultane, varietatea pasiunilor, ireductibile unele la celelalte, de neînlocuit, nu sunt dezordinea simţurilor imputabilă unei greşeli sufleteşti, ci vocaţia vârstei adulte. Noi nu putem rămâne mereu copii, copilăria ne plictiseşte, nu vrem să jucăm şotronul iubirilor fidele, sfârleză iubirilor roase de gelozie, leapşa iubirilor înşelate. Avem destule promisiuni de o zi, lacrimi veşnice, iubiri trecătoare şi iubiri ucise. Noi vrem să trăim ca oameni demni de ceea ce suntem, pentru care timpul bătăilor la fund şi al interdicţiilor a trecut.

El tăcu. Emmanuelle se ridică, având grijă să nu-l trezească. Se întrebă dacă o s-o mai găsească pe Mervee. Se lovi de clanţa uşii. N-avea intenţia să plece, dar, pentru că acolo era ieşirea, ieşi. Străbătu o galerie goală. Era cald. Dădu într-o altă încăpere, care părea animată. Iată că-l recunoscu pe Mario! Scoase un ţipăt de bucurie. El nu o auzea, nici nu o vedea,

fiind foarte ocupat, se pare să facă cinste unui luptător. Îi întoarse spatele Emmanuellei. Ea se apropie, abţinându-se să nu râdă şi privi peste umăr corpul întins în faţa ei. Era Bee.

Emmanuelle simţi că-şi pierde curajul. Bee a sa, cea curată! Mario, cel care nu făcea dragoste cu femei, angajat cu toată vigoarea sexului său în sexul amantei pe care ea, Emmanuelle, nu a putut să o păstreze! Voia să vadă, dar lacrimile îi împânzeau ochii. Strânse buzele, se întoarse, străbătu camera alergând, fugi, nici ea nu ştia încotro, se rătăci, se împiedică, îşi schimbă direcţia prin vestibuluri şi pe alei, dar nicăieri nu recunoştea nimic.

Deodată o zăreşte pe Ariane, aşezată în mijlocul unui grup. Emmanuelle îi cade în genunchi şi-şi pune capul pe picioarele ei:

— Du-mă de aici! O rugă ea. Nu mai vreau să stau, hai să plecăm.

— Ce ai tu, gazela mea? râse cealaltă puţin ironic. Ţi-au făcut rău?

— Nu, nimic. Chiar nimic. Vreau să mă întorc acasă.

— Acasă? Dar nu e nimeni acasă. Ce-ai să faci?

— Atunci ia-mă la tine.

— Chiar vrei?

— Da.

— Ai să rămâi?

— Da, da!

— Ai să fii a mea?

— Îţi promit.

— Pe cuvânt?

— Ai să te convingi: te am numai pe tine! Ariane se aplecă şi o sărută.

— Vino!

Emmanuelle îşi scutură părul desfăcut.

— Am să fac tot ce doreşti.

Prietena ei o conduse de mână, pe marmura lunară şi peste peluze.

— Sunt absolut goală, se plânse Emmanuelle scâncind copilăreşte.

— Şi ce dacă?

Pe drum, în maşină, nu vorbiră. Tâmpla Emmanuellei se sprijinea pe umărul Arianei. Zorii care răsăreau ştergeaţi, una câte una, luminile de pe străzi.

Autobuzele claxonau, negustorii de fructe ţipau, lăudându-şi marfa. La intersecţii, când lumina roşie le interzicea pietonilor să treacă, băieţii se aplecau spre portiere, se uitau cu ochii măriţi, fluierau de stupoare şi îngrijorare la vederea acelei lete goale pe tapiseria din piele neagră a banchetelor.

Portarul deschise poarta ambasadei. Râul din faţa clădirii vechi fremăta de zgomotul bărcilor şi al fluierăturilor. Cele două femei urcară grăbite etajele şi intrară în camera Arianei. Unde plutea o mireasmă de ferigă. Emmanuelle se aruncă pe pat, cu braţele încrucişate şi picioarele strânse. O auzea pe Ariane ca prin vis.

Contesa se dezbrăcă de chimonoul pe care şi-l pusese după plecarea de la Maligâth. Întredeschise o uşă şi se strecură în camera vecină.

— Vino să vezi, spuse ea, punând un deget pe buze. Bărbatul ei se sculă, o însoţi până aproape de pat.

— Priveşte, şopti ea cu încântare. E a mea! Am să ţi-o împrumut şi ţie.

Ariane îi făcu semn să se retragă şi se lungi

alături de Emmanuelle, cuprinzând-o cu braţele şi adormind alături de ea.

5

PENTRU FERICIREA ARIANEI

Aş vrea să am în casa mea o femeie cu o minte ca a sa…

GUILLAUME APOLLINAIRE

(*Bestianil sau Cortegiul lui Orfeu*)

Sacralitatea căsătoriei nu se justifică decât prin sacrilegiu.

PIERRE KLOSSOWSKI

(*Sufleorul sau teatrul societăţii*)

Zile şi nopţi au trecut făcând dragoste cu Ariane. De când o fi la ea? S-o ţi întors bărbatul ei? Pierduse orice legătură cu lumea.

— De câte ori o să te surprind că nu te masturbezi, am să te bat, o preveni Ariane. Şi îşi respectă cuvântul, ţinea o evidenţă strictă a orelor pe care Emmanuelle le petrecea provocându-şi singură plăcere. Dacă Emmanuelle dormea prea mult sau îşi pierdea prea multă vreme cu toaleta sau cu masa, o pedepsea. Se obişnuise să stea numai în pat. Îşi făcea

aici ucenicia cu o intensitate şi cu un ritm pe care nu le mai cunoscuse vreodată.

— Fii nesătulă! O bătea la cap îndrumătoarea ei, şi Emmanuelle se străduia să devină aşa.

Elogiul a ceea ce se cheamă *autoexcilare* era unul din subiectele preferate ale Ari unei.

— Natura şi societatea n-au nevoie de ea mai mult decât de un jucător de popice. A face dragoste este un lucru indispensabil, ca şi a mânca şi a respira. Să te masturbezi este timp pierdut ca şi a gândi sau a desena fiinţe mai mult sau mai puţine conforme cu realitatea pe dreptunghiuri de pânză sau a compune arii pentru flaut… Dacă vrei părerea mea, a te masturba înseamnă poezie. Ea continuă:

— Că o să oboseşti de dragoste, cred că aş suporta ideea, dar mai bine să te văd moartă decât să ştiu că ai încetat să te masturbezi.

Şi:

— Înainte de a vrea să afli ceva despre o fată pe care abia o cunoşti, întreab-o de câte ori pe zi se masturbează. Dacă se masturbează de mai puţine ori ca tine, n-ai ce să faci cu ea.

Sau:

— Îţi dai seama ce de bărbaţi se însoară fără ca măcar să ştie sigur că partenerele lor se masturbează? Ce fel de dragoste mai poate fi între ei?

Ea remarcă:

E adevărat, există bărbaţi care se însoară cu femei cărora nu le plac fetele… În natură sunt tot felul de aberaţii!

Ariane o forţă pe prizoniera ei să se masturbeze până la sincopă. Apoi se culcă peste corpul ei inert, se frecă de picioarele ei, de burtă ei, de sânii ei, de faţa ei, până simţi excitaţia.

Când are alte pofte, se întinde pe spate, cu braţele încrucişate sub cap, şi Emmanuelle o linge. Clitorisul Arianei este bine reliefat şi dur şi se distinge net, perfect. Poţi să-l sugi ca pe un penis. Emmanuellei-l ţine în gură ore în şir.

Când Ariane e obosită, îl cheamă pe Gilbert:

— E rândul tău, îi spune ea.

El îi umple gura cu spermă de două, de trei, de patru ori pe zi. Nu mai face dragoste decât cu ea. Dacă ejaculează în vulva ei, Ariane vine după el, îşi

lipeşte buzele acolo şi savurează lichidul hermafrodit care dă pe-afară.

— Nu crezi că într-o Emmanuelle ar putea fi o soţie ideală pentru tine? Şi ar fi practic şi pentru prietenii tăi. Ar putea să o aibă şi ei când doresc.

Singure fiind, Emmanuelle este cea care deschide discuţia:

— Un singur bărbat nu poate fi suficient, argumentează ea.

— Dar… şi tu? se miră prietena ei.

— Mie îmi place să-mi dau bărbaţii şi altora.

— Bărbaţii tăi? Ai avut deja mai mulţi? Frumoasa contesă începu să râdă:

— Mă refer la cei pe care o să-i am. Emmanuelle deveni dintr-odată bănuitoare.

— Nu te mai place Gilbert?

— De unde ţi-a mai venit şi ideea asta?

— Tu mă faci să mă gândesc la ea.

— Dacă nu m-ar mai fi plăcut, nu ţi l-aş mai fi oferit.

— Vrei doar să-l împărţi?

— Da, dar nu forţată s-o fac. În rest, *nu vreau*

nimic. Am oroare de planuri şi de proiecte. Aştept ce o să se întâmple, pentru că totdeauna ceea ce urmează să vină aduce bine.

— Şi dacă îţi păstrezi bărbatul, şi dacă nu, tot bine e?

— Ei bine, da!

— Asta pentru că nu-l iubeşti.

— A, da? răspunse Ariane cu o expresie care o făcu pe Emmanuelle să-i fie ruşine.

Aceasta din urmă o întrebă:

— Ariane, oare tu nu încerci totul numai de dragul de a încerca?

— Asta înseamnă inteligenţa, nu-i aşa?

— Chiar crezi că nu e nimic rău?

— Ba da! Tot ce este interzis, tot ce este exclusiv. Toţi cei care refuză să înveţe, toţi oamenii care trăiesc precum larvele, în limitele virtuţii lor mărunte, mulţumiţi de mediul care li se cuvine, făcându-şi o onoare din a nu voi să cunoască nimic în plus, susţinând că nu vor face una sau alta” /; e/f//7 i *că nu le place.* Îi întrebi ce mărăcine au găsit într-un anume lucru de le e teamă să se mai întoarcă la el. Şi ei îţi

spun că n-au de ce să se întoarcă pentru că de fapt nici nu au fost acolo. Şi atunci… e ca şi cu cei care nu-i acceptă pe marţieni!

— Esenţa răului este să-şi găsească satisfacţia în propria ignoranţă şi mediocritate, să renunţe la curiozitate, la experienţa şi la cunoaştere.

— Dar se poate să încerci ceva şi să nu-ţi placă!

— Dacă eşti normal sunt şanse să-ţi placă orice.

— Poţi să te plictiseşti de ceea ce-ţi place.

— Nu, dacă ştii să aduci mereu ceva nou. Ştii cum se spune: „Orice zi mi-aduce ceva nou. Ce binefăcătoare este dragostea!” Realitatea e că dragostea este întotdeauna bună, când o faci mereu cu altcineva.

— Atunci de ce să te mai măriţi?

— Pentru că trebuie să treci şi prin experienţa asta. Şi ce. Căsătoria este o temniţă? Dimpotrivă, te măriţi ca să fii mai liberă. Orice fată isteaţă îşi dă seama că o să aibă mai mulţi amanţi după ce o să se mărite decât înainte. Asta nu ţi se pare un motiv suficient?

— Ar fi bine dacă şi soţii ar gândi la fel. Dar

femeile se mărită ca să se poată culca cu mai mulţi bărbaţi, iar bărbaţii ca să se culce numai cu ele.

— În loc să se plângă ar fi mai bine să-i educe!

— Chiar şi cu riscul de a-i pierde?

— Dacă este nevoie! E mai important decât să dai înapoi.

— Tu, care ai un bărbat cu aceleaşi concepţii ca ale tale, de ce vrei să te desparţi?

— Cine ţi-a spus că aş vrea aşa ceva?

— Tu. Îl îndemni să mă ia în căsătorie.

— Şi asta crezi că m-ar putea despărţi de el?

— Dacă n-o să mai fie bărbatul tău!... N-ai spus tu că ceea ce îţi este interzis este pentru tine un lucru rău?

— Ei bine? S-ar pune problema să ne lipsim unul de celălalt? S-ar putea ca Gilbert să aibă o altă nevastă şi că jumătatea din viaţa psihologică să ne îndepărteze, dar eu pentru el voi exista mereu.

— Chiar şi dacă ai să te recăsătoreşti?

— Aş înceta cumva să mai tiu Ariane? Mi-ar plăcea numai alt bărbat.

— Totuşi!

— Fiecare dragoste îşi are locul ei. Una nu o înlocuieşte niciodată pe cealaltă, şi nici nu o împiedică pe cealaltă să-şi găsească locul.

— Dacă Gilbert va avea o nevastă care să nu fii tu, dacă tu vei avea un bărbat care să nu fie el şi dacă n-o să vă mai vedeţi niciodată, ce o să mai aveţi comun?

— Dragostea, imaginează-ţi!

Emmanuelle rămase nedumerită şi Ariane îi explică:

— El şi cu mine ne iubim la fel: nu genul de dragoste al celor care se privesc şi se ţin de mână. Cea mai mare bucurie pentru noi este ca celălalt să aibă toate şansele.

— Dar atunci nu e mai bine să rămâi alături de cel pe care îl iubeşti?

— Ba da, n-am spus că nu.

— Întrucâtva ai spus.

— Nu cred. Eu ştiu.

— Numai că viaţa este făcută din schimbări, şi e bine că este aşa. Nu-mi pare rău că este tăcută din nestatornicie şi nesiguranţă. Preţul vieţii este

necunoscutul? Ei bine, fie! Eu risc, eu trăiesc. Dar dacă tu, tu crezi că îţi cunoşti ţelul, că ţi-ai găsit calea şi nu ai altă menire decât aceea de aţi-o urma, dacă visurile tale sunt împietrite, atunci ai dreptul la stabilitatea care se cuvine epocii tale: un loc printre cranii şi tibii sigure de viitorul lor în osuare de temeri potolite.

Ariane de Saynes zâmbi ironic, gândindu-se la strămoşii săi moralişti.

— Ca Gilbert să rămână bărbatul meu, sigur, aş fi fericită, „dar, la fel de fericită, dacă fiecare dintre noi am lua-o de la început, dacă am porni într-o nouă aventură. A schimba nu înseamnă a pierde. Celui care este împotriva schimbării ar trebui să-i fie frică. Numai un singur lucru poate să distrugă ceea ce este între mine şi el.

Ariane o privea gânditoare pe invitata ei.

— Dacă Gilbert moare, ani să mă omor. Tu nu ştii ce este dragostea.

— Poate, conveni Emmanuelle, poate că nu ştiu, dar o să învăţ.

Altă dată, Emmanuelle rgăminţi de misterele de

la Maligâth.

— Cine era fata aceea care avea o coamă splendidă, ca de leu?

— O comandantă a ordinului nostru.

— Se pare că a intrat în el de mică!

— A fost remarcată devreme, datorită meritelor ei.

— Mi-ar plăcea mult s-o cunosc.

— Dacă ţii, eu pot să ţi-o prezint.

— Nu te mai împovărez şi cu asta: prezentările au fost făcute. Dar aici am rămas.

— Unde speri să ajungi cu ea?

— Bună întrebare!

— Ai grijă să nu-ţi arzi aripile la flacără.

— Iată-te şi precaută! Tu, care pretinzi că totul trebuie încercat!

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Spune-mi mai degrabă la ce pericole mă expun.

— Sunt plăceri care te duc la moarte.

— Despre ce este vorba? Despre droguri interzise?

— Nu acelea de care crezi tu. Dar nu mă mai întreba.

— Totuşi… ai încercat astfel de experienţe?

— Ţi-am spus că n-o să-ţi mai răspund.

— Ara poftă să mă las posedată de Mervee.

— Şi ce te face, mă rog, să crezi că şi ea vrea?

— Nu ajunge că vreau eu? Ari a ne o privea satisfăcută.

— Spune-mi, chiar îţi plac mai mult femeile decât bărbaţii?

Emmanuelle se gândi, încreţindu-şi fruntea, dar nu putea să dea un răspuns hotărât.

— Sincer, nu ştiu. Îmi place să le privesc, să le ating sânii.

Să-mi strecor limba în gura lor, să freamăt deasupra lor şi să le fac să simtă plăcere sub mine. Îmi place să le prind pulpele între ale mele. Îmi place gustul sexului lor. Se gândi puţin visătoare, apoi spuse:

— Dar e adevărat că îmi place la fel de mult şi spermă. Simt că intră ceva în mine.

— Cu asta pot să te servesc şi eu.

— Nu este acelaşi lucru.

— Ba poate fi chiar mai bine.

— Depinde de ce ai să-mi introduci, încercă Emmanuelle să afle.

— Hotărăşte-te: preferi să aduc un bărbat sau accepţi să te laşi pe mâinile mele?

— Fie, în grija ta! Acceptă Emmanuelle. Ariane se aplecă şi o sărută.

— Ca răsplată am să-ţi dau să bei Gilbert.

Se duse şi căută un cufăraş rotund din piele de Florenţa, cu vechi ornamentaţii aurii, de mărimea unei cutii de pălării. Părea greu. 11 aşeză pe pat.

— Încearcă să deschizi!

Emmanuelle căută o închizătoare sau o balama, dar nu găsi.

— Este un cufăf cu secret, observă ea.

Ariane, triumfând, făcu să i se strecoare unghia într-o fisură şi. Dintr-odată, capacul se întredeschise. Îl ridică. Emmanuelle izbucni în aplauze.

— Ce colecţie! Se bucură ea. Sărind în genunchi pe patul ale cărui arcuri o aruncau iar şi iar.

Spaţiale neegal, inegale ca înălţime, de culori şi

forme extravagante, se ridică, drepte – o plantaţie de penisuri… Unele semănau cu nişte şerpi, altele cu nişte bureţi groşi. Unele erau drepte, dolofane, cu orificiul îndreptat în sus, altele suple, cu mină orientală, strânse la gură şi de culoare arămie.

Unele erau lungi, altele scurte, unele zvelte, altele îndesate, unele netede, altele aspre. Nu li se putea vedea capătul de jos, pentru că dispărea în faldurile de catifea, înguste sau umflate, după caz.

Stăpâna lor le scotea cu mândrie, una după alta, din sipetul lor. Cele făcute din plastic aveau fineţea şi elasticitatea pielii şi erau dintr-o colecţie care mergea de la aspectul de măciucă până la cel de spic. Unele erau prelungite cu o pară de cauciuc, care, dacă era apăsată, umfla penisul până la a-l – dubla. Cele făcute din porţelan sau ceramică erau vesele, ornamentate, şi puteau să ejaculeze apă sau o cremă. Cele făcute din lemn erau vopsite sau şlefuite şi îi aminteau Emmanuellei de templul în care a dus-o Mario într-o noapte, de stângăcia ei, dar şi de exaltarea acestei prime cutezanţe. Câte progrese a făcut după aceea!

Scoase apoi o piesă din abanos, cu vene în relief

negre şi noduroase că rădăcinile unui smochin. Mai erau unele, al căror capăt sau coadă era acoperit cu tufe de păr aspru, cu excrescenţe în formă de negi, cu asperităţi din fibră sintetică, dar nu o interesau în mod special. O atrăgeau mai mult cele făcute din materiale rare, cum era un penis din fildeş, gălbui, cu unduiri ascunse, cu forme tocite, cu o patină mătăsoasă, de care s-a îndrăgostit imediat. Ce lux să ai acasă astfel de obiecte de artă, ale căror testicule au fost cizelate, se pare, după natură.

Contactul era rece şi şocant. I-ar fi plăcut să-l pună la încercare.

Ariane era însă de altă părere.

— Lasă aici aceste naturi moarte, adăugă ea, şi spune-mi ce părere ai despre invenţiile astea.

— Îi oferi elevei sale spre examinare un obiect de fildeş mai alb, mai nou deci decât cel pe care îl admirase puţi-n mai înainte, şi de o formă destul de surprinzătoare. În Loc să-şi propună să figureze un organ asemănător cu cel real, artistul a inventat fără ruşine, realizând o banană mai burtoasă şi mai scurtă, rotunjită la fel la cele două capete. Emmanuelle se

întreba cum poţi s-o reţii când este înăuntru, ca să nu scape printre degete şi să se afunde în vagin.

— Chiar pentru asta a şi fost construit instrumentul ăsta, explică Ariane. Nu te foloseşti de el ca şi de un amant. Făcându-l să intre şi să iasă. Îl bagi în tine şi îl menţii, apoi este recomandabil să te plimbi sau să te aşezi într-un fotoliu care basculează.

— De ce să basculeze?

— Pentru că obiectul este scobit în interior şi plin cu mercur, care circulă acolo liber, se împarte, se adună, se izbeşte de pereţi, îi zguduie, nu are o clipă de răgaz. Nici nu poţi să-ţi imaginezi cum reuşeşte acest obiect să-ţi dezvăluie ce este mai bun în tine.

— Vreau să aflu chiar acum!

— Aşteaptă! mai întâi priveşte-l pe ăsta.

Noul exemplar nu avea nimic extraordinar la prima vedere. Era făcut dintr-un metal strălucitor, nu prea ispititor. Mărimea era rezonabilă şi forma obişnuită. Greutatea, totuşi, o uimi pe Emmanuelle. Şi firul fixat la baza lui, care ducea la o priză electrică.

— Este un amant electric? întrebă ea.

— Este un falus vibromasor. El creează numai în

locul respectiv senzaţiile care te-au fascinat, deşi erau izolate, în baia în care te-am condus într-o dimineaţă.

— Trebuie să fie educativ!

— Nu e rău, dar poate fi şi mai bine. Uite!

Ea scoase dintr-o teacă un instrument cu totul deosebit. Ăsta părea atât de bine făcut din carne, încât Emmanuelle avu o tresărire. O fi fost tăiat unui bărbat?... Nu numai supleţea, mobilitatea, ridurile şi pliurile pielii puteau să te facă să crezi că este adevărat, ci şi temperatura naturală. Nu puteai să-l atingi fără să te simţi rău. Emmanuelle făcu un efort şi strânse falusul în mână. Îndată se îmblânzi, se umflă, crescu, simulă chiar o erecţie. Ea scoase un ţipăt de spaimă! Slăbi obiectul din strânsoare şi căzu, din fericire, pe pat, fără să păţească nimic rău...

— E oribil, protestă ea. Diavolul ţi-a dat-o! Ariane râse puţin dispreţuitoare:

— Nu te credeam aşa de maniheistă.

Ea luă miza pactului presupus şi o mângâie neglijent. Instrumentul se congestionă, se înroşi, pulsa în mâna ei. Penisul era atât de umflat, pielea îi era atât de întinsă, că părea să fie pe punctul de a izbucni.

Dimensiunile lui deveniseră înspăimântătoare. Testiculele înroşite tremurau.

— Vezi, toate astea le face şi când este în tine. Poţi să stai nemişcată, că el ia în seama lui toată greutatea. Se contractă şi creşte, se scurtează şi se îngustează, creşte din nou, se lungeşte, devine încordat ca un tendon, îşi schimbă temperatura, intră în transă, se agită, se răsuceşte, se zbate şi, în cazul în care asta nu ajunge ca să te excite, el emite un anume tip de sunete care te fac să te înflori de plăcere până în măduvă. După ce cunoşti toate astea, cel mai talentat amant ţi se pare ridicol.

Emmanuelle nu avea aerul să fi fost convinsă. Privi homunculul cu neîncredere.

— În fine, adăugă Ariane, când apreciază că te-ai bucurat destul, ejaculează.

— Mă iei de tâmpită!

— Încearcă, dacă nu mă crezi.

Emmanuelle nu era deloc tentată. Adevărul era că obiectul acela îi făcea frică.

— Ce are înăuntru?

— Un sistem electronic pe bază de baterii, cu

circuite integrate şi tranzistori. Pare că nu are nimic vrăjitoresc în construcţia lui.

— Probabil, dar e prea cibernetic pentru gustul meu, argumentează Emmanuelle. Eu nu am nevoie de un instrument aşa de complicat ca să simt plăcere.

— Ştiu, dar nu e nimic rău să ieşi din obişnuit. Se gândi un moment visătoare, apoi adăugă:

— În materie de erotism, îţi recomand exuberanţa. Râse de figura posomorâtă a Emmanuellei.

— Aş fi vrut să-ţi văd mutră, dacă te-aş fi dus în casa unei cunoştinţe de-ale mele, unde ţi se pun la dispoziţie mecanisme cu adevărat perfecţionate în comparaţie cu aceste fleacuri. Dar văd că tu eşti inamica progresului.

Iii

Chiriaşa ei. Care simţi provocarea, nu scoase un cuvânt. Aşa că tot Ariane trebui să reia discuţia.

— Nu te interesează deloc ce-ţi povestesc? Curiozitatea este cauza rezistenţei Emmanuellei. Gazda ei simte că ea poate fixa condiţiile.

— Ce-mi dai în schimbul povestirii mele?

— Am să mă eliberez şi de ultimele urme de pudoare.

— În seara asta, la tenis, pune-ţi fustiţa plisată, care-ţi ajunge până la fund, şi nimic altceva pe dedesubt. Să te laşi în voia vântului şi să mai înteţeşti şi tu ridicarea fustei prin sărituri ca de ied.

— Şi pentru cine toate astea?

— Pentru Caminade. El nu te-a văzut încă şi asta o să-l pună pe gânduri.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre el.

— N-am nimic să-ţi spun. El nu există pentru mine decât ca o întrebare.

— E tânăr sau bătrân?

— De vârsta ta.

— Ce noroc are!

— Cum se face că nu te-ai măritat cu un adolescent? Ai aerul că-ţi place inocenţa.

— Aveam nevoie de unul mai mare ca să mă înveţe. Dar nu crezi că studiile mele mă califică şi pe mine, cu prisosinţă, să fiu directoare de şcoală la rândul meu?

— Cu şiruri de băieţi cărora să le arăţi picioarele

ca să-i faci să moară?

— Tu ai să mă. Ajuţi să le dau repede gustul vieţii, sper. O să împărţiţii orele de curs.

— Începe atunci să-l faci să-şi treacă examenele pe Caminade al meu.

— Şi la ce materie ţi s-ar părea mai slăbuţ?

— În a satisface. Când o să fii în faţa clasei, ce-ai să faci ca elevii tăi să nu se îmbolnăvească de dorinţe interzise, să nu devină bărbaţi asemănători celor de astăzi?

— Am să-i fac să viseze şi eu am să mă transform în realitatea viselor lor.

— Ai putea tu să-i înveţi să nu-şi mai refuze nimic. Ce lume nouă ar fi asta!

— Mi-ai spus că tu erai deja admisă în secretul avanposturilor lor.

— Nu e de crezut că, dacă roboţii sunt supraoameni, ar putea să-i înlocuiască pe oameni.

— Atunci la ce folosesc?

— Ne învaţă să sperăm.

— Ca oamenii să valoreze cât invenţiile lor?

— Să nu ne mai punem atâtea întrebări! Pur. Şi

simplu ca oamenii să vină pe lume.

Ariane se aşeză în voie, cu ceafa pe scobitura dintre coapsă şi burtă a Emmanuellei, cu o mână mângâindu-i un sân şi răsucindu-i sfârcul între degetele sale, iar cu cealaltă ţinându-l cu tandreţe pe al său.

— Închipuieşte-ţi un perete de oţel, rece ca o faleză, străpuns de rânduri de cadrane şi prevăzut cu manete, întrerupătoare şi comenzi. Ceilalţi trei pereţi sunt capitonaţi cu mătase, aici liliachie, acolo mov sau de altă nuanţă, pentru că sunt mai. Multe încăperi: una singură n-ar fi suficientă, dat fiind numărul de clienţi. Aceste cabine nu sunt mari: doi metri lungime, unu şi jumătate lăţime, destul de înalte cât să poţi sta în picioare. Evident, ferestre nu au. Lumina vine prin tuburi ascunse cam la trei sferturi din înălţimea peretelui. Este egală peste tot, vie şi îngheţată. Aerul este climatizat, o muzică aproape imperceptibilă şi cam stranie îţi dă fiori de teamă în loc să te facă să te simţi în largul tău. Impresia ei aceea a unui laborator sau a unei clinici, foarte modern”, impersonale, impecabile, evident mai mult decât un budoar. Prima

impresie nu era prea încurajatoare, cu atât mai mult cu cât nici nu ştiai unde să te aşezi, nefiind acolo nici scaun, nici pat.

Ariane îşi îngădui câteva secunde ca să guste mai bine mângâierea degetelor sale, suspină dulce şi apoi continuă:

— Evident, îţi dai repede seama că trebuie să te întinzi pe jos. E suficient să observi mocheta, şi ea tot din mătase, mai moale decât cea de pe pereţi. Ea este cusută în romburi, ca ei saltea de altă dată, din puf, şi o pernă din muşchi elastic şi des, pe măsura celor mai luxoase saltele. Chiar dacă eşti sau nu unul dintre obişnuiţii casei, uşa, care este în faţa panoului cu instrumente, se închide spre tine, tapisată şi ea ca restul încăperii, ştie. Lasă singur. Acolo, o asistentă sau un asistent rămân cu tine, ca să te iniţieze în modul de funcţionare a aparatului. Ei îţi explică rostul butoanelor, al levierelor, al acelor, al semnalelor colorate. Nu există vreo şansă ca tu să pricepi ceva şi, de altfel, şi ei şi tu luaţi în derâdere situaţia. Dacă tu, Emmanuelle, te-ai afla acolo, ai fi tentată să faci dragoste cu asistenţii şi ai lăsa baltă maşina. Ai plăti

degeaba. Să presupunem însă că avem de-a face cu o persoană mai puţin impulsivă, dotată cu mai mult discernământ…

— Tu, spre exemplu v

— Spre exemplu. 11 las pe tehnician să explice şi, nereţinând din expunerea lui decât esenţialul, îl dau afară şi mă supun cu stricteţe instrucţiunilor, adică mă culc pe spate, cu picioarele lângă peretele metalic, depărtate, bineînţeles. Descopăr imediat că plafonul, pe care îl crezusem gol, se animează. Se conturează forme, se schiţează gesturi, apar culori încântătoare. Curând se derulează scenele cele mai excitante, în care se amestecă genuri, numere şi vârste: bărboşi refuzând fetiţe, băieţoaice făcând dragoste între ele. Cinci sălbatici violează în acelaşi timp o prizonieră, apucând-o din toate părţile, şi o servesc apoi la o masă sărbătorească, asortată cu alte gustări reci. Nimfe se cuplează cu centauri şi cu lebede, şi tinere moderne îşi depravează corpul pierdut cu măgăruşi şi ogari. Această proiecţie licenţioasă este destul ca să înflăcăreze carnea. Pe neaşteptate, picioarele mele întâlnesc nişte pedale

plăcute la atingere. Am înţeles că trebuie să apăs, fără efort, când cu un picior, când cu celălalt. Din perete ies treptat sau deodată, după cum am ştiut să mă folosesc mai mult sau mai puţin inteligent de comenzi, în orice caz, foarte delicat, braţe inelate, asemănătoare cu furtunurile flexibile utilizate pentru duş, care te fac să te gândeşti la nişte înspăimântători şerpi de Crom. Capătul fiecăruia dintre ele reprezintă, cum probabil te aştepţi, un superb membru viril, niciunul nefiind asemănător celorlalte. Unele sunt trandafirii, cum este carnea de copil, două ca oboiul, verzi precum preriile, şi altele corupte, bogate şi triumfătoare…

— Mmmm… mmm…

— …având expansiunea lucrurilor infinite. Imaginează-ţi fluxul de spirit şi de simţuri! Dar trebuie să alegi cu care vrei să începi. Aici abia începe să se dezvăluie geniul inventatorului, deoarece, oricât de experimentată ai fi, oricât de subtile sunt impulsurile pe care le transmiţi pedalelor de comandă, niciodată, poate numai din întâmplare, nu ajungi să îndrepţi spre tine amantul pe care l-ai ales. Îndată ce te-ai decis,

aceste penisuri magice, care n-au încetat, cât timp te-ai gândit, să-şi întindă tijele şi care arată acum ca nişte cobre lungi, încep un dans ocult, legănându-se şi ondulându-se, lovind aerul cu lâncezeală şi capriciu de trestie, repezindu-se câteodată spre tine, încrucişându-se, rulându-se şi derulându-se cu nepăsare – pentru a se rezgândi şi retrage în îru Smentul atingerii, provocându-ţi treptat ameţeli, în timp ce tu disperi şi te hotărăşti să te masturbezi. Când eşti în culmea extazului, una dintre aceste reptile demne de ură te atinge, negreşind ţinta. Contactul este atât de plin de satisfacţie, că uiţi complet enervarea şi ranchiuna şi strigi: Oh! Da! Acolo! E... bine! Te îndrăgosteşti, te dăruieşti cu totul, şi ai de ce, pentru că este adevărată ar. adevărată ştiinţă! Te aşteptai la un metal respingător, şi ai descoperit fineţea unei petale, căldura respiraţiei amantului. Te temeai că ai să fii străpunsă, însângerată, şi ai cunoscut blândeţea, mângâierea unei pătrunderi care te-a făcut să plângi de plăcere. Încetiniri de ritm, reveniri, îngroşări, răsuciri adorabile: minunea nu a sfârşit să se adâncească în

tine şi ţie îţi este deja teamă că n-o să ştie când să se oprească. Accepţi totuşi să mori. Obiectul acela ştie mai bine decât tine unde începi şi unde te sfârşeşti şi îţi explorează, aşa cum nimeni nu a tăcut-o vreodată, cele mai îndepărtate unghere. Eşti deschisă ca şi cum ai fi expusă la o lecţie nevăzută de anatomie. Curând nu mai gândeşti, râzi, leşini, plângi, vibrezi de plăcere, mori. Trăieşti intens, atingi stelele. Crezi că totul s-a terminat, dar tălpile picioarelor tale geniale inspiră şi mai mult dragul nod de vipere tandre.

O altă reptilă ia locul celei pe care o zvâcnire a picioarelor tale a făcut-o să se retragă. Alte senzaţii te năpădesc. De data asta este regularitatea şi forţa de bielă cu care o materie necunoscută circulă în tine, mai bine definită, mai irezistibilă cu fiecare mişcare şi tu urli de plăcere. Te lasă gâfâind şi foarte curând eşti din nou posedată, supusă unor frecvenţe şi presiuni diferite, mărită prin nişte maşinării cu puteri nămăsurate sau contractată prin nenumărate sfredeliri lungi şi suple.

— Şi asta nu încetează niciodată?

— Cât de ţări sunt roboţii, nu sunt mai puţin

oameni. La un moment dat toate falusurile astea artificiale se sfârşesc de plăcere, te umplu de sevă lor, dacă sunt în tine, sau ejaculează pe pântecele tău, pe sânii tăi, pe faţa ta, dacă în momentul acela plutesc prin aer. Sperma lor are bogăţia celor mai rare arome de mosc. Dacă vrei, ele se oferă buzelor tale şi poţi să bei, dintr-odată, cât vrei, ca să-ţi potoleşti setea, căci, spre deosebire de amanţii din carne, ei nu sunt zgârciţi cu seva lor. Îţi potolesc setea după dorinţa ta, care este tară limită. Rând pe rând, penisurile inelate alunecă în gura ta, suculente şi mai dătătoare de plăcere pentru limba ta ca oricare din mucoasele omeneşti şi revarsă în jeturi lungi şi lente, drăgăstoase licori ale sexului, cu arome care nu seamănă niciuna cu cealaltă. Atât de plăcut este gustul lor, rafinat şi atât de puternic, că te îmbată.

Când maşina dă semnalul, asistenţii vin să te scoată din celula ta şi te duc într-o încăpere în care clienţi, care plătesc pentru acest privilegiu o avere, se bucură de tine, înainte ca să ai măcar timp să-ţi dai seama.

Astfel practica ta le aduce abililor giranţi ai

acestor case profituri multiple: sumele ridicate pe care tu însăţi primeşti să le verşi pentru a putea utiliza automatele şi preţul corpului tău pe care ei îl vând, fără ca tu să ştii.

Ariane scoate din cu făraşul de piele două falusuri foarte lungi din muşchi, egale şi terminate prin nişte penisuri anormal de groase. Le înşurubează unul în altul la bază. ca să facă un falus dublu, având la mijloc un colac. Le îndoaie forţându-le. Parcă ar fi fost traversate în toată lungimea lor de o tijă cu rol de resort, pentru că, după ce le-a dovedit elasticitatea apropiindu-le capetele, ele s-au redresat dintr-odată, reluându-şi forma de arc.

Ariane împinge falusul cât poate de adânc în vaginul Emmanuelei, apoi, apropiindu-şi treptat sexul de cel al prietenei sale, se înfige în cealaltă extremitate, până când părul li s-a contopit. După aceea se aşază peste ea, cum ar fi făcut-o un amant, şi intră în ritm, încet. Ea însăşi simte la fiecare mişcare membrul de latex care împinge în interiorul corpului ei, întins de arcul de oţel, smulgându-i gemete. Striveşte cu buzele ei gura Emmanuellei, sufocându-i

până şi şoaptele de iubire. Sfârcurile sânilor ei le apasă pe cele ale amantei sale. Mâinile ei le îndepărtează pe ale celei care o înlănţuie, aşezându-i-le în cruce, ca să i se pară mai supusă. Fesele ei tari saltă, mişcările lor ca de rât se accelerează. Spasmul Anănei este atât de asemănător cu al unui bărbat, încât ei i se pare că simte ejacularea, numai că ea nu pierde „nimic din forţele ei şi nu încetează să o violenteze pe Emmanuelle. Aceasta, din orgasm în orgasm, oarbă şi surdă, cu faţa scăldată în lacrimi de plăcere, sfâşie şi însângerează cu unghiile spatele de statuie al inepuizabilei sale amante. Continuăm astfel, uitând de orice plan şi de orice bărbat, până veni noaptea. Nu le-a despărţit nici măcar somnul. Nici Gilbert, care, după ce le-a contemplat şi le-a dorit cu un surâs în colţul buzelor, a ieşit din cameră, fără să le trezească.

— Gilbert, câţi amanţi a avut Ariane?

— Mulţi!

— Cum a început?

— Înainte să mă cunoască, se mulţumea să-i placă să facă dragoste. Eu am învăţat-o să-i placă să

facă pe altul să se bucure de plăcere.

— Deci, dumneavoastră vă datorează şansa!

— Toată lumea este la fel. Nimeni nu creşte singur.

— Greşeală de dascăl! Câte fete devotate mor virgine!

— Începi să nu mai fi virgină abia după ce te-ai dăruit de şapte ori celui de-al şaptelea amant.

— Ariane, povesteşte-mi despre dezvirginarea ta!

— Eram logodită cu Gilbert, îndrăgostită de el. Toţi prietenii lui mă iubeau mult, erau mândri să facă paradă de frumuseţea mea. Gilbert mă lăsa de bunăvoie în grija lor, într-un fel care uneori mă deruta. Spre exemplu, la plecarea de la un dineu, noaptea târziu, i-a venit să-mi spună la revedere şi să le ceară lor să mă conducă. La început m-am simţit jignită. Oare îl plictiseam? Nu mă mai voia? Am ajuns să-i fiu povară? apoi am înţeles că proceda aşa nu ca să mă îndepărteze de el, pentru ca apoi să mă părăsească. O făcea ca să rămân singură cu ceilalţi şi ca el să poată să mă imagineze alături de ei. Când era şi el de faţă, era fericit să ghicească dorinţa celorlalţi pentru mine,

şi de asta îi şi invita. Plăcerea lui cea mai puternică era când mă ştia la dispoziţia celorlalţi. Repede am început să împărtăşesc această senzaţie, încordată şi vibrantă ca o coardă de pian, atât de întinsă, încât la început suna rău. Curând, un straniu sentiment de plăcere îmi scrâşnea dinţii şi mă silea să-mi frec încet coapsele una de cealaltă, sub rochie, în automobilul descoperit care mă conducea cu toată viteza în întuneric, înghesuită între doi băieţi care erau cei mai buni prieteni, prieteni care erau siguri de logodna mea. Într-o zi, simplu, o libertate necunoscută, o putere, care altă dată mi-au lipsit, au crescut în mine, aducându-mi voluptăţi cu gust nou. În maşină nu mă gândeam decât la Gilbert, îl doream, dar, în acelaşi timp, pe ascuns, gesturile mele căutau să mărească tentaţia pe care o reprezentam pentru prietenii lui. Sânii mei se aplecau peste braţele lor, umerii mei se sprijineau de ai lor cu o încredere perfidă. Dacă drumul era lung, dormeam cu capul cuibărit lângă gâtul lor. Părul meu atingându-le buzele. Genunchii mei se propteau în pulpele lor şi, dacă mâinile li se odihneau pe mine, ca din întâmplare, eu le păstram

între picioarele mele, ca să le încălzesc. Aş fi vrut să dorm în patul lor, dar ei nu îndrăzneau să mi-o propună. Când mă lăsau acasă, în faţa gardului casei mari, unde toţi dormeau, într-o linişte totală, eu le dădeam obrajii să mi-i sărute şi mijlocul să-l ţină un moment apăsat de al lor, atât de relaxată, încât aveau toate motivele să nu mă mai creadă supărată. A doua zi i-am spus lui Gilbert cum îi iubeam, cum m-au încălzit, între ei, pe banchetă. El m-a posedat cu o pasiune îndârjită şi eu simţeam cum încolţesc în mine lucruri minunate. Noi continuăm să ieşim în grup. Pe măsură ce întoarcerile în compania lor se repetau, garda mea Ade corp îndrăznea mai mult şi dorinţa mea căpăta contur. Într-o noapte, unul din ei mi-a mângâiat sânii. Eu l-am lăsat s-o facă cu sentimentul a ceva iremediabil, sentiment care era mai dulce decât oricare din plăcerile pe care le cunoscusem. Când a vrut să-mi descheie rochia şi se încurca în capse, eu am fost aceea care l-am ajutat, cu un gest inconştient. Mâna lui era acum pe pielea mea goală, sub rochie, avansa încet, cu tandreţe, către sfârcurile sânilor, le-a luat între degete, ştia bine să facă ce-mi plăcea. S-a

sfârşit. Eram a lui. Nu ştiu cât a durat minunea asta, maşina mergea din ce în ce mai încet, cel din dreapta mea, care conducea, păstra o faţă calmă, urmând drumul şi marginea de plopi înalţi în lumina farurilor. Simţeam corpul lui puternic într-o parte: ce fericită eram! Maşina se opri în cele din urmă. Era bine. Fără un cuvânt, însoţitorii mei ştiau că dăruirea mea este totală. Dacă n-ar fi făcut dragoste cu mine, i-aş fi urât! Aş mai fi fost eu în stare să-l văd pe Gilbert? N-aş mai fi fost în stare să iubesc. Dar era bine că ei nu s-au grăbit să mă aibă. Primul continuă să-mi atingă numai sânii; celălalt ne privea. Aş fi vrut să mă ofer lor goală, pentru că ştiam că dorul de goliciunea mea îi obseda. De mult timp mă străduiam să sporesc această dorinţă, descoperindu-mi picioarele când stăteam lângă ei, purtând decolteuri pe care nu le poartă fetele de condiţia mea. Şi acum, urma să am asupra mea, nu numai pe sâni, ei. Şi în despicătura sexului meu, peste tot, ochii lor, mâinile lor, mâini care nu erau ale lui Gilbert, cui, de fapt, îi aparţineau, şi pe care îl înşelam chiar înainte de a-i fi nevastă! Tu cunoşti plăcerea unei soţii adultere! Dar poţi să-ţi

imaginezi farmecul de a fi o logodnică adulteră? Să mă dau prietenilor logodnicului meu, celor cărora el s-a păcălit încredinţându-mă aşa cum nu se încredinţează decât o logodnică: pentru că nu s-a mai auzit că asemenea paznici şi asemenea logodnică ar putea să dărâme mitul. Ah! Tu nu poţi să ştii care este infinitul acestui vis imposibil! Mi-am privit picioarele pe care le privea şi cel care ne conducea. Cât erau de senzuale şi de dăruite! Mişcările corpului meu, care aluneca sub mângâieri, au făcut să mi se ridice rochia. Voiam să-mi vadă părul, sub slipul negru. Asta a fost uşor, a trebuit numai să-mi mişc şoldurile. Deodată mâna a părăsit sânii ca să-mi caute sexul. Nu mă îndoiam de propriile mele senzaţii fizice şi cred că cel care mă mângâia nu se gândea mai mult ca mine la plăcere. M-au dus, în sfârşit, sub copaci, mi-au lacul un covor din hainele lor şi s-au bucurat de mine pe rând, oferindu-şi tot ce şi-au imaginat în delirele lor cele mai înflăcărate, fără să îndrăznească măcar să vorbească între ei. Nu mai ştiu ce am făcut până dimineaţa: ne era frig. Eram uzi de rouă, mă durea spatele. Dar ce fericiţi eram! Mă văd cu admiraţie

acolo, complet goală, devenind într-o noapte un miracol, o mare fetiţă dezvirginată, printre ramuri şi flori, cu picioarele depărtate, pe pământul aspru, beată de istoveală şi fericire.

Ejnnianuelle se feri s-o întrerupă pe Ariane. O ascultă aplecată, ca un sfinx îndrăgostit.

— După aceea, Gilbert şi cu mine am putut să ne căsătorim. Nu i-am spus nimic şi. Bineînţeles, nici prietenii lui. Nu avea rost. Dacă dragostea nu are intuiţia acestor lucruri, la ce-ar fi folosit? Am dorit aşa de mult să fiu nevasta lui Gilbert! A fost o sărbătoare!

— Mai întâi am făcut tot ce fac îndrăgostiţii căsătoriţi: ne priveam cu emoţie zile în şir. Apoi ne-am amintit de ceilalţi şi am făcut lista lor. A celor din jurul nostru, cunoscuţi şi necunoscuţi, care meritau să fie iubiţi. Şi istoria căsătoriei noastre a urmat soarta acestor căutări. Noi am luat în serios, fără îndoială, prima idee pe care a avut-o în legătură cu noi Creatorul şi pe care a exprimat-o în cuvinte simple prin propoziţia pe care tu o ştii: nu e bine ca omul să trăiască singur, iată secretul nostru. Minunato, şi iată ce îi datorez bărbatului meu: am învăţat de la el

prietenia.

Emmanueâie îşi imaginează că Ariane are chipul fericirii.

— Am învăţat că prietenii care nu ne doresc se prefac că ne iubesc, spuse mai departe Ariane. Şi că pentru cei care ne doresc fără să o dovedească, mai sunt încă drumuri de parcurs ca să devină demni de prietenia noastră.

— Noi nu avem nimic de făcut ca să ne arătăm demni de prietenia lor?

— Ba da: ceea ce fac eu când mă dăruiesc lor. Am eu prieteni pe care îi fac să sufere, Emmanuelle? Am căutat compania lor ca să-i lipsesc de mine? Ei sunt cei care fac pentru mine pământul locuibil, ci au dreptul la tot ce am şi eu. Tot ce am eu mai frumos este puţinul care le revine. Şi am altceva mai frumos decât corpul meu?

Clopotele catedralei vecine chemau la o slujbă de seară, pe tema unui dans profan.

— N-am ştiut totdeauna că nu există decât un singur fel de a iubi. Morala copilăriei mele voia să iubeşti separat corpul şi sufletul şi, de asemenea pe

cei care aveau suflet. Îţi trebuia multă subtilitate şi prudenţă ca să fii sigur că nu te înşeli. Totuşi, se înşelau adesea, după cum se vede în cărţile sfinte, care simt pline de păcate. Am risipit şi cu Cred, destul timp ca să mă regăsesc, j11 ciuda voinţei şi zelului meu, şi a trebuit să-mi pierd timpul studiind teoria. Din fericire, m-11111 măritat tânără şi a trebuit să mă instruiesc în practică. Am avut şi un profesor bun.

Tonul glumeţ al Arianei ascundea, de fapt, emoţia ei în timp ce-şi termină mărturisirile:

— Gilbert a fost primul meu prieten şi, pe cei mai mulţi dintre cei care au urmat, el m-a făcut să-i cunosc. Cuibări rea lor între braţele mele a rezolvat problema pe care o punea majoritatea genurilor învăţate la şcoala: pentru că nu e uşor să distingi un prieten gol de un amant gol. Şi tu, Emmanuelle, ai să te formalizezi dacă în noaptea asta nu eşti pentru mine două femei diferite, după cum te socotesc amantă sau prietenă?

5

VÂRSTA RAŢIUNII >

AMOR – Dorinţa unui sex pentru celălalt.

Amor conjugal, legitim, V. Căsătorie, hiinen, nuntă. Amor nelegitim, liber. V. Concubinaj, dezmăţ, curtoazie, legătură, libertinaj, desfrânare, unire (*liberă*). *Amor venal. V. Prostituţie. Amor slugărnicesc.* (*V. cuvântul acesta*). *Un amor vinovat, criminal, impur. V.*

Adulter, incest.

PAUL ROBERT

(*Dicţionarul alfabetic şi analogic al limbii franceze. Cuvintele şi asociaţiile de idei*)

Eu Jac un lucru uitând ce a rămas în urmă. Alerg către capăt.

SFÂNTUL PA VEI

(*Epistoht către Filipeni, III, 1J*)

— V-au considerat pierdută, spuse Anna Maria, luând din maşina ei şevaletul, cutia de culori şi pensulă.

— Poate aşa a şi fost, se mulţumi să răspundă Emmanuelle.

— Unde să ne aşezăm?

— Acolo, sus, pe terasă.

Acolo, îşi aminti ea, descoperise farmecul Marie-

Annei. Anna Maria nu-i rezerva cu siguranţă o astfel de surpriză.

Se încărcase, în trecere, cu ciocolată şi biscuiţi uscaţi şi comandă servitoarei Ea să le stoarcă portocale.

— Sunt cel puţin sigură că atât cât o să vă privesc n-o să faceţi prostii, spuse Anna Maria apăsând-o pe umeri ca să se aşeze cu spatele pe teancul de perne.

Emmanuelle râse impertinent.

— Priviţi la înine, îi porunci vizitatoarea ei, ridicându-i bărbia cu un deget hotărât.

Ea îşi adânci privirea în ochii modelului său. A cărui inimă începu deodată să bată mai tare. Apoi se aşeză chiar pe pardoseala terasei, cu picioarele încrucişate, în faţa divanului unde o aşezase pe Emmanuele. Montă o pânză nu prea mare pe şevaletul jos pe care îl adusese.

— Şi o să ţin toate astea deasupra? Se indignă modelul. După ce Anna Maria a râs până n-a mai putut, ea continuă:

— Nu credeţi că ar fi mai bine dacă aş fi goală?

— Nu mă deranjează, eu, oricum, vreau să vă pictez numai ochii.

Figura Emmanuellei trăda nemulţumirea:

— Nu-mi place să pozez!

— Nu mai pozaţi! Povestiţi-mi mai bine despre ororile pe care le-aţi făcut cât aţi stat ascunsă în casa Arianei.

— Deci, vă interesează lucrurile astea?

— De ce nu? Asta mă va ajuta poate să vă înţeleg.

— Şi să-mi pictaţi ochii.

— Cine ştie?

Emmanuelle suspină, vizibil pătimaşă. Ar fi vrut să poată spune ceva obraznic.

— Zilele care au trecut le-am pierdut oricum, deci, să mă las pictată!

Fără să se supere, Anna Maria o privi pe Emmanuelle cu un aer care voia să întrebe de ce zilele care au trecut? Gazda ei tocmai asta aştepta ca să-i poată da un răspuns din complezenţă.

— De ieri ştiu că, de data asta, nu am să fiu însărcinată. Crezând că a citit pe faţa Annei Maria măcar ţi urmă de dezaprobare, ea nu-i cruţă

pudoarea.

— Timp de patru zile am crezut că am rămas însărcinată, dar cred că a fost vorba doar de schimbarea climei.

— Aveţi mai mult noroc decât meritaţi.

— Noroc, de ce? Aş fi considerat că este o situaţie spirituală să fiu însărcinată.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiaţi cu cine?

— Exact asta era ce mă amuză!

Pufni în râs din toată inima. Era evident, se gândea Anna Maria, că ea şi credea. Cazul ei era fără speranţă.

— Aş fi putut încerca să-l ghicesc, reluă visătoare Emmanuelle.

Părea că se pierduse într-un calcul mental complicat, numărându-şi degetele, ale căror vârfuri le lingea pe rând.

Anna Maria evită să o urmeze pe un teren care îi părea a fi pavat cu intenţii infernale. Se afundă toată în munca ei, fără să spună un cuvânt, încrucişând în centrul pânzei sale linii cenuşii şi negre care, curând, conturară un fel de peisaj înspăimântător.

Emmanuelle, derutată de faptul că subiectul ei nu interesa, întrebă:

— Pot să văd?

— Nu, nu e încă nimic. Şi nu trebuie să vorbesc despre ceea ce fac, atâta timp cât nu e gata.

— Şi când o să fie gata?

— Nu e nicio grabă: aţi uitat că vreo patru-cinci zile nu puteţi face ceva mai bun?

— Rămân destule lucruri de făcut, o corectă Emmanuelle. Anna Maria nu se îndoia că aceste lucruri constau toate în maniere mai mult sau mai puţin diferite de-a face dragoste şi nu mai ceru detalii.

— Asta v-a adus din nou la bărbatul dumneavoastră, în ciuda celor întâmplate? Visătoareo, Ariane şi-a dat seama că nu vă mai iubeşte?

Emmanuelle ridică din umeri cu nerăbdare:

— Nu prea ştiţi despre ce e vorba. Fiu am vrut să-l văd pe Jean, asta e tot. Îmi lipsea.

— Aţi fi putut să-l invitaţi, simplu, să-şi ia ceaiul cu noul dumneavoastră menaj.

— Asta am şi făcut.

— Şi cum a tratat el episodul?

— Cu umor. Ne-am amuzat că nişte nebuni. Am terminat prăjiturile.

— Niciun alt incident?

— După aceea Jean şi cu mine am plecat ca nişte îndrăgostiţi.

— Biata Ariane!

— De ce? O să ne mai vedem!

— Şi contele de Saynes?

— O! El mă poate avea oricând doreşte! De data asta tăcerea Annei Maria însemna clar că formularea era considerată nefericită:

— Jean n-a găsit nimic de zis despre această escapadă? Nu i-aţi lipsit?

— El era fericit să mă ştie pe mine fericită. Mi-a şi spus-o.

— Şi dumneavoastră nu v-a stricat plăcerea faptul că-l ştiaţi singur?

— Nu era singur. Eu mă gândeam la el. Emmanuelle s-a înflăcărat deodată.

— Şi pe urmă, să nu exagerăm! Nu l-am „părăsit” pentru mult timp, pentru că de-abia acum patru zile s-a întors de la Yarn Hee. Numai două nopţi a stat fără

mine.

— Ce-aţi fi spus dacă le-ar fi petrecut cu una din prietenele dumneavoastră?

Emmanuelle o privi cu ochii măriţi, sincer uluită de absurditatea unei astfel de întrebări:

— Aş fi fost în extaz! Aş fi vrut foarte mult. Dacă aş fi cunoscut-o mai bine pe Mervee.”…

— Mervee!

— Nu vi se pare drăguţă?

— Drăguţă?… nu ştiu. Darea… şi Jean!

— Ce este? Vi se pare că nu s-ar potrivi?

— Hotărât, Emmanuelle, sunteţi cam nebună. Sau poate mai nevinovată decât credeam. I-aţi da acestei fete ocazia să vi-l ia pe Jean?

— Să mi-l *ia*? De ce să folosim cuvinte mari? Nu s-ar putea culca cu bărbatul meu fără să mi-l *ia*?

Anna Maria dădu din cap: părea sincer alarmată. Emmanuelle începu să râdă:

— Vreţi să spuneţi că, dacă Jean ar gusta plăcerea cu Mervee, ar fi atât de impresionat de talentele ei încât nu va mai voi să aibă relaţii decât cu

ea?

Neprimind răspuns, Emmanuelle dădu ea însăşi unul:

— Anna Maria! Eu am făcut dragoste cu bărbaţi care, din punct de vedere fizic, mi-au dat satisfacţii mai mari decât îmi oferă bărbatul meu. Şi, cu toate astea, nu numai că nu vreau să-l părăsesc, dar îl iubesc mai mult ca înainte să-i fi cunoscut pe ceilalţi. Cum vă explicaţi lucrul acesta?

— Nu îni-l explic.

— Totuşi, este simplu. Asta dovedeşte două lucruri: primul, că îl iubesc pe Jean, al doilea, că, cu „cât fac mai multă dragoste, cu atât ştiu mai bine să iubesc.

Cealaltă făcu o mutră nemulţumită. Emmanuelle preciză:

— Dacă dragostea pe care o ai pentru un bărbat nu supravieţuieşte amorului pe care îl faci cu un altul, pentru că cel din urmă te face să trăieşti mai bine plăcerea, această dragoste nu este un sentiment prea onorabil.

— Acesta este unul din motivele pentru care se

recomandă femeilor să nu-l cunoască decât pe bărbatul lor, argumentă Anna Maria pe un ton pe care îl dorea obiectiv.

— Cine recomandă aşa ceva? Se ambală Emmanuelle. Oamenii cărora le este frică? Frica este temelia virtuţilor voastre.

— Şi dacă Jean suferă din cauza desfrâului dumneavoastră fără să arate?

— Nu are el astfel de complexe. Bărbaţii circ îndoiesc mai mult de fidelitatea nevestelor lor sunt tocmai aceia care nu sunt siguri de ei, care se ştiu amanţi nedotaţi. Lui Jean nu-i este niciodată frică: nici de asta, nici de altceva, lată de ce-l iubesc.

— El v-a încurajat să aveţi amanţi? Emmanuelle clipi. Asta era părerea ei de rău.

— Nu m-a încurajat, dar mi-a permis.

Adăugă, neputând să-şi reţină sinceritatea:

— E adevărat, însă, că mi-ar fi plăcut mai mult că Jean să procedeze ca Gilbert. Este singurul lucru din lume care m-ar fi făcut cu adevărat fericită.

— Gilbert? Şi cum procedează el?

— O împrumută pe Ariane prietenilor săi. Ce

norocoasă este!

— E înspăimântător!

— Vedeţi? Şi dumneavoastră vă e frică.

— Emmanuelle, aţi pierdut orice noţiune despre bine şi rău? Cum puteţi aproba ca un bărbat să facă trafic cu trupul nevestei sale, de parcă ar fi un obiect de consum?

— Să facă trafic! Nu e cuvântul potrivit. El nu cere nimic în schimb şi apoi, nici nu e chiar aşa de rău să fii un obiect de consum. Mie îmi place să fiu consumată.

Emmanuelle citi pe faţa Annei Maria efectul produs şi fu mulţumită. Apoi continuă:

— A împrumuta înseamnă a poseda mai mult, nu vă daţi seama? Nu vă imaginaţi cât pierde un soţ care-şi păstrează soţia numai pentru el, ca un avar care-şi ţine banii la ciorap.

— Dacă e aşa, de ce nu discutaţi cu Jean ca să vă prostituaţi?

Emmanuelle ridică din sprâncene, cu aerul că i-a dat o idee bună. Un timp nu mai vorbiră. Anna Maria părea să fii şi uitat de pictură ei. Se ridică cu un

geamăt de oboseală, lăsă jos pensula şi se întinse pe divan, sprijinită în coate, să se odihnească puţin. Emmanuelle jubila de mulţumire că portretista ei revenea la acelaşi subiect.

— Ariane se dăruie numai bărbaţilor cărora le-o oferă soţul ei?

— Nu.

— Atunci, după teoriile dumneavoastră, face o nedreptate. Ea îl privează de privilegiul de a o împrumuta numai cui îi place lui, atentează la drepturile lui de soţ.

Anna Maria era vizibil încântată de logica ei. Supralicita avantajul argumentului ei.

— A! Sunteţi invidioasă pe ea pentru că dumneavoastră vă culcaţi numai cu bărbaţi pe care nu Jean îi alege.

— Sunt mai multe căi de a fi o soţie bună, reflectă cu voce tare Emmanuelle. Esenţialul este de a pune erotismul în serviciul căsătoriei. Nu asta vrem, să facem posibilă dragostea fericită?

— Mă-ndoiesc că metodele dumneavoastră ajută!

— Greşiţi! V-am spus: făcând dragoste, învăţ să

iubesc.

— Atunci fericirea este numai o chestiune de tehnică de a face dragoste?

— Progresele pe care le fac nu sunt numai de ordin fizic. Ele sunt în acelaşi timp de ordin mental. Învăţ să nu mai sufăr pentru ceea ce nu este un lucru rău. Îndrăgostiţilor le place mai mult să se ameţească, decât să iubească. Eu mă vindec de aceste gusturi morbide. Eu vreau că Jean să aibă de la mine dragoste, iar eu să nu fiu pentru el o îndoială, ci un sprijin… Nu înjimpul examenelor, ci al vacanţei. Ei! Eu am înţeles târziu. Înainte de a te mărita ar trebui să fii demnă de a fi.

— Virginitatea este binele inalienabil al soţului care va veni, chiar dacă este necunoscut.

— Ar trebui să fie contrariul: logodnica să fie mândră să aducă drept zestre nu ignoranţa şi stângăcia ei, un mănunchi de inhibiţii şi o coroană de prejudecăţi, ci gustul, ştiinţa şi arta de a iubi. Cel puţin, dacă nu a avut atâta mintesă înveţe înaintea nunţii, să-şi răscumpere păcatul după! Fetele care umblă după aventuri galante şi care revin ca nişte

flori proaspete împlinesc orgoliul şi bucuria soţilor mai mult decât cele îngălbenite la flacăra lumânărilor de pe altarul înălţat pe rugurile fidelităţii conjugale.

— Sfânt lirism care sorteşte orice cuplu cinstit ofilirii şi traiului searbăd.

— Simplu fapt de observaţie. Căsătoria nu poate să înflorească decât prin stimulentele pe care i le procură iubirile excentrice şi cât mai numeroase. Ele sunt sarea lungului prânz luat în doi.

— Şi dacă, în loc să-i dea gust, îl otrăvesc? Dacă astfel căsătoria moare? Nu recunoaşteţi că, în cele mai multe cazuri, asta nu este cea mai bună rezolvare?

— Atunci a fost o căsătorie nereuşită! N-o să purtăm doliu pentru ea. Sfârşitul unei asemenea căsătorii nu e pagubă pentru nimeni.

— Numai dovezile de dragoste să supravieţuiască!

— Celelalte nici nu trăiesc. Are rost să continui să-ţi maimuţăreşti viaţa?

— Şi gelozia celorlalte femei – cele pe ai căror soţi îi faceţi să păcătuiască, fără remuşcări – ele nu au

dreptul la niciun menajament?

— Sunt eu obligată să protejez animalele sau să încurajez sălbăticia? În anumite triburi primitive pedeapsa este extirparea clitorisului, pentru a se asigura că femeile adultere nu mai pot simţi plăcerea. La noi nu e nevoie de vrăjitorie ca să se dea această pedeapsă: fetele se castrează singure. Nu mă refer la cele a căror civilizaţie este mai rămasă în urmă decât a pigmeilor.

— Nu păreţi a avea niciun menajament pentru lucrurile măreţe, voi, nevestele excentrice şi năvalnice. Bărbaţii voştri trebuie să se-mpace cu ideea că, atunci când o să vă îndemne fantezia, o să le dăruiţi copii ai altor bărbaţi.

— Copiii nu sunt „ai altor bărbaţi”, ei sunt oameni. Nu e nevoie să li se cunoască originea sigură, ca şi cum ar fi brânză sau vin. Când o să am un copil, n-o să fiu preocupată să ştiu din ce sămânţă a ieşit, ci de lumea în mijlocul căreia am să-l nasc. Dacă nu se va naşte într-o lume a inteligenţei şi a libertăţii, va fi un bastard.

Anna Maria stătu puţin timp să-şi privească,

gânditoare, paleta. Apoi ridică capul şi întrebă:

— Copiilor dumneavoastră, Emmanuelle, n-o să le interziceţi nimic?

— Am să le interzic să trăiască în mileniul unu.

— Ce fel de dragoste o să le recomandaţi?

— Nu există decât un singur fel de dragoste!

— Aceea pe care o aveţi dumneavoastră pentru sex este la fel cu cea pe care i-o purtaţi lui Jean?

— Vă spun că nu există decât un singur fel de dragoste.

— Dar vă culcaţi cu Jean, deşi nu numai lui îi rezervaţi această onoare.

— Şi?

— O să faceţi dragoste şi cu copiii dumneavoastră?

— Nu pot să spun. Am să vă răspund când o să-i cunosc.

— Şi o să-i lăsaţi să se iubească şi între ei?

— Liberi să se iubească, altfel ar fi monstruos.

— Văd că răul abia de aici urmează.

— Vă sperie să zguduiţi vechile tabuuri!

— Nu recunoaşteţi nici măcar nişte legi naturale,

dacă nu vreţi să ascultaţi vorbindu-se despre legi divine?

— Ba chiar le accept pe toate, pentru că nu am de ales. Electronii mei se rotesc în voie în jurul nucleelor; greutatea mă va copleşi şi voi muri. Atâta timp cât ştiinţa nu mă va face mai tare decât ele – şi încă, niciodată toate – nu voi putea decât să mă conformez lor. Eu nu găsesc niciun motiv care să interzică fratelui să se iubească cu sora lui. La drept vorbind, mi se pare că natura ar avea de câştigat favorizând astfel de legături.

— Deci, nu se poate să iubeşti fără să atingi?

— Dumneavoastră sunteţi cea care condiţionaţi iubirea. Din partea mea, eu consider totul permis.

Emmanuelle se întinse pe divan ca o pisică, căscă, fără să ascundă, cel puţin, că această conversaţie o plictiseşte şi apoi porni brusc:

— Iubire fără atingere, atingere fără iubire. De două mii de ani, creştinii se învârtesc în jurul acestor întrebări pasionante ca nişte molii în jurul unui felinar. Fiindcă această obsesie ne înnebunea, au impus o raţiune, dar au tulburat tot pământul. Au pus prohab

statuilor şi cămăşi taitienilor. Au sfârşit prin a ne face să ne fie frică de corpul nostru. Oare chiar nu e nimic mai util pe planeta asta decât să urăşti şi să-ţi impui disciplina?

— Mai sunt şi alte valori decât cele ale cărnii.

— Cine vorbeşte de carne? Sufletul pe care eu îl văd crescând valorează mai mult decât cel care vă droghează rugăciunile.

— Şi acest suflet nu găseşte alte rosturi în viaţă decât erotismul?

— Eu susţin că cei care sunt orbi în ce priveşte erotismul nu vor mai vedea nici celelalte sensuri ale vieţii. Şi acelora cărora carnea li se pare lipsită de valoare le vor rămâne ascunse şi valorile spiritului.

— Emmanuelle, cu ce ton profetic mă aruncaţi în întuneric! Dacă mă veţi face să-nţeleg mai bine adevărul dumneavoastră, poate o să am mai mult interes să-l urmez.

— Ei bine, priviţi-mă! Am eu aerul unuia care întruchipează răul? Am eu faţa ca a demonilor voştri? Priviţi-mi corpul! Poartă el stigmatele damnării?

Dintr-o singură mişcare, îşi aruncă jerseul de pe

ea şi îşi îndreaptă sânii către Anna Maria care zâmbeşte:

— Se spune: frumuseţea diavolului, şopti ea. Nu cred, frumuseţea este a lui Dumnezeu.

— Iarăşi vă înşelaţi, observă Emmanuelle, frumuseţea este creaţia omului.

Anna Maria o priveşte un moment fără să răspundă, apoi sare în picioare, ca şi cum ar regreta, îşi adună pensulele şi înşurubează capacul tuburilor de culori.

— Aţi terminat? întrebă modelul, plină de speranţă.

— Pentru astăzi, da. Vom vedea mâine dacă va fi posibil să mergem mai departe.

Emmanuelle sări de pe divan, se aplecă să cerceteze pânza şi se strâmbă:

— Nu seamănă a nimic ce văd aici. Asta nu este Portretul Oval.

În această după-amiază de duminică, Jean i-a dus pe nevasta lui şi pe Christopher la curse. Emmanuelle îi cercetă cu privirea pe cei prezenţi, dar nu recunoscu pe nimeni. Era admirată, ca de obicei, dar

fără subînţeles şi fără surâsul care garantează scandalul. Trase concluzia că Oraşul-în-oraş nu frecventează hipodromul.

Fu surprinsă să descopere acolo, la un moment dat, pe Ariane, în compania a doi necunoscuţi, nici tineri, nici frumoşi.

— Însoţesc nişte diplomaţi, mărturiseşte contesa. Tu ce faci?

— Jean mă învaţă să câştig.

— Şi câştigi?

— Tot timpul.

— Eşti tare!

Ele râd. Un difuzor rosteşte un anunţ care nu se înţelege. Emmanuelle se răsuceşte graţios pe călcâie ca să prindă sunetul. Fusta i se ridică ca o elice în jurul coapselor, lăsând să se zărească, o fracţiune de secundă, curbele bine conturate ale feselor şi cade apoi moale.

— Nu e rău! Apreciază Ariane. Apoi:

— Uită-te la Christopher! De ce te priveşte aşa?

— Pentru că mă iubeşte.

— Şi tu?

— E o varză!

— Face bine dragoste?

— O să-ţi spun mai târziu. Ea schimbă subiectul:

— Am primit o scrisoare de la Marie-Anne.

— Fata aia! Ce mai coace?

— Vorbeşte de mare, de vânt, de nisip, despre urma vântului pe mare şi a mării pe nisip... Face o încercare de poezie.

— Iată cine ascunde ceva.

— Semnează: Preacucernica Maica Marin, fecioară a Sfântului Orgasm, Stareţă a Ofrandelor de la Catedrala Notredame a Masturbării.

— Mai puţin îngrijorător.

— Mi-a mai spus că Bee s-a dus să o vadă.

— A! Nimic altceva?

— De fapt, forţează Emmanuelle, îi cunoşti tu numele adevărat?

— De cine vorbeşti?

— De Bee. Nu mai face pe neştiutoare»!

— A! Despre ea? Abigail. Abigail Arnault.

— Arnault! Îţi baţi joc de mine! Cum se scrie?

— La fel ca în franceză: A-r-n-a-u-l-l.

— Ascultă! E imposibil…

Emmanuelle părea nelămurită. Ariane se miră:

— Ce te-a apucat?

— Dar ăsta e *numele meu!* Numele meu de fată. Numele meu de familie…

— Ei bine! Şi ce-i aşa de nemaipomenit? Ai sigur un unchi în America.

— Nu fi absurdă!

— Bine. Atunci am să-ţi spun: Bee nu există. Tu ai imaginat-o.

Emmanuelle îşi trecu mâna peste frunte.

— Mă întreb totuşi dacă n-am visat tot ce mi se întâmplă de câtăva vreme.

Tăcu. Apoi întrebă:

— Şi fratele ei? Şi el este imaginar?

— Pentru mine, nu, atestă Ariane cu bună dispoziţie, mai ales după Maligâth. Recunosc că înainte făcea parte din decor.

— Şi astă-noapte a făcut dragoste cu tine?

— Dumnezeieşte.

— Şi cu mine.

— Ah! Bravo! Amândouă am avut noroc.

— În privinţa asta? glumi Emmanuelle.

— Vreau să spun că, de obicei, el nu are ochi decât pentru sorăsa.

— Numai pentru sora lui?

— Ce întrebare! Nu ştii? Ei nu ascund asta. Michael şi Abigail, Abigail şi Michael… Sunt Daplmis şi Chloe, illeopatra şi fraţii ei. Nu ţi-a spus?

Emmanuelle evită răspunsul, rănită în amorul propriu. Se mulţumi să repete, şoptit:

— Sunt amanţi.

— Principiile tale protestează?

— Nu, nu…

Aminteşte-ţi ce a spus un expert: Incestul extinde legăturile de familie şi, ca urmare, face mai puternic sentimentul de dragoste faţă de patrie.

Emmanuelle zâmbi, înveselindu-se brusc.

— Mai sunt încă două ore bune pentru caii lor pur-sânge, spune Ari a ne ceva mai târziu. Te interesează animalele astea care galopează?

— Nu.

— Atunci joacă mai degrabă pe bărbaţi.

— Ai dreptate. Pe curând. Emmanuelle. se duce

să-i spună bărbatului ei.

— Îmi dai voie să mă duc să mă plimb? Mă întorc înainte să se termine.

— Bine. Dacă nu ne mai găseşti aici, înseamnă că suntem la bar. Ea traversă clădirea clubului, care separa hipodromul de terenurile de tenis şi de piscină. Poate că dorinţa de aventură i se citea pe faţă, pentru că şi atenţia bărbaţilor începu să se manifeste cu mai multă insistenţă. Sau poate faptul că prin holul pe unde trecea, efectul *conirc-jour* o decupa admirabil, goală sub rochia din şantung, devenită transparentă din cauza razelor oblice ale soarelui de septembrie.

Emmanuellei i se pare că rochia aceasta este prea pudică. Era încheiată cu nasturi în faţă, pe toată lungimea ei. Ca de obicei, Emmanuelle a lăsat deschişi nasturii de sus, ca să i se poată vedea sânii. Mergând, rochia i se ridica în faţă. Spectatorii se opresc ca să se asigure că n-au halucinaţii, că într-adevăr au văzut triunghiul negru al unui pubis dezvelit, acolo, deodată, în faţă lor. Îşi descheie, ca pentru poză, fusta, de la ultimul nasture până la cel care se afla deasupra sexului ei. Poalele plutitoare îi dezvăluie acum, la

fiecare pas, pulpele. Le priveşte şi ea, ieşind de sub mătasea grej, pielea lor aurie. Ce picioare frumoase am! Se bucura ea. Tot corpul meu este frumos. Vreau să fac dragoste.

Privirile pe care le aţintea asupra bărbaţilor îi lăsa surzi.

Dar ea îşi vedea de drum. Se întorceau după că Dar nu îndrăzneau să o urmeze. Ea avea poftă să cânte, şi cinar cântă. Un grup se opri, zâmbind de admiraţie. Picioarele ei goale o purtau cu o zvelteţe de dansatoare. Începu să fugă. Fusta îi zbura. *Sunt fericită*, *n-am să mai sufăr*. *Vârsta ignoranţei a trecut*. S-*au isprăvit necazurile mele de copil*! *Acum ştiu cum trebuie să iubeşti*.

Ajunse la o parcare foarte mare, plină cu maşini de toate culorile. Dacă şi-ar alege una? Rătăci fără grabă printre giganticele maşini americane, roşii şi albastre, una italienească, cu caroserie roşie, una albă, pitică (o *cuprinse o nostalgie*: *ultima carte pe care o citise înainte de a părăsi facultatea se numea „O contribuţie la studiul specirelor piticelor albe*”; *ar fi vrut să devină un mare astronom*, *dar Mario i-a spus*

că trebuie să lase altora ecuaţiile cu necunoscutele lor. Rolul ei era să facă artă din dragostea fizică şi din frumuseţe...); mângâia, cu un suspin, botul scurt şi jos al maşinuţei: englezească, era sigur, cu ochii mari care-i ieşeau din orbite.

— *You like Gussiel* rosti o voce grăbită. Tresări, descoperi la volanul vehiculului, cu un cot în afară, un băiat cu o faţă de drogat, ras în cap, cu o privire atât de limpede, că îi trebui un moment ca să descopere că erau albaştri. Emmanuelle îi aruncă o ocheadă de complezenţă, 7

— *How about a râde*? – continuă el.

Mângâie cu palma aripile de aluminiu ale iubitei sale prietene, care simţea pielea. Emmanuelle se duse până în faţa lui. E frumos ca toţi ceilalţi, conveni ea, dar trebuie să ştie că eu sunt cea care l-am ales pe el. Ridică un genunchi, îl aplecă peste colăcelul roşu care proteja siguranţele portierei. Fusta i se ridică de-a lungul coapselor. Tânărul o examina pe îndelete, plescăi din ljmbă şi spuse:

— *You sure are a sweelie* pieâi arătă scaunul liber:

Îţi placi-Gussie. 7 (engl.) (»!). Cezici de o plimbare7 (engl.) (n.t.).

— Sigur eşti o plăcintă dulce (engl.) (n.t.).

— *Come along*, *bahy11*

Emmanuelle făcu încă un pas, se aşeză pe bancheta din spate, se sprijini pe fund, se strecură, dezbrăcată pe jumătate de această mişcare, alături de alesul său, şi îşi apropie faţa de a lui. El îi mângâia pometii, î>lingea buzele, îi şoptea. Ea se înghesuia în el. Nu pricepea de ce el nu-i atingea imediat sexul.

El puse hotărât mâna pe volan, demară ca un bolid, traversă oraşul, apoi câmpul de crezării, inundat de apă şi mocirlă. Bivolii îşi ridicau cu greutate botul să-i vadă trecând. Raţele şi gâştele se împrăştiau gălăgioase. Emmanuelle îşi cuibări capul în gâtul solid şi-şi apăsă genunchii, strânşi unul lângă celălalt, în însoţitorul ei. El o pipăia cu mâna liberă, atunci când nu schimba viteza, fără să îndrăznească să profite de părul dăruit, nici de sânii pe care vântul cursei îi dezvelea.

După mai multe ture, Emmanuelle reperă o oază de umbră, sub nişte tamarini. În mijlocul câmpului

brăzdat de mici diguri. Întinse mâna şi strigă:

— Acolo!

Dar viteza i-a dus deja mai departe şi se amuzară amândoi de nesocotinţa lor. Curând, norii se îngrămădiră, şi şoferul păru neliniştit. La o răspântie, făcu aproape fără să micşoreze viteza, un viraj care o împinse pe Emmanuelle în el, şi porniră spre Bangkok. Ea hotărî că peisajul fusese admirat destul şi-şi schimbă poziţia, punându-şi capul pe pulpele însoţitorului său. Volanul de lemn şi oţel o ameninţa: ca să scape, se înghesui mai tare în pântecele bărbatului şi curând simţi că se umflă în ceafa ei dorinţa pe care o aştepta. Prin mişcări uşoare ale gâtului, o mărea, şi o făcea atât de mult şi de bine, încât, peste puţin timp, nici ea nu mai rezistă. Îşi băgă mâna între pulpele goale şi timpul nu fu decât un frison continuu.

Picăturile grele şi calde care cădeau peste ei nu-i

Hai, dragului (engl.) (n.t.).

Smulseră din extaz. Când maşina s-a oprit pe pietrişul scârţâitor, tânărul o luă în braţe, o ridică şi o duse într-o căsuţă. Părul Emmanuellei curgea în

valuri, până la pământ, mătasea bej i se lipise de corp. O aşează pe un divan acoperit cu rafie şi îi sorbi stropii de ploaie de pe buze. Îi scoase rochia, se dezbrăcă şi el, şi, fără alte introduceri, făcu ca penisul lui să o pătrundă adânc. El ejaculă îndelung, cu maxilarele încleştate şi ochii închişi, în timp ce ea îi cuprindea spatele cu braţele, nevoind să se bucure ea şi nici să strice perfecţiunea egoistă a bărbatului, lumea singuratică şi închisă a acestui spasm fără remuşcări.

El se ridică şi se retrase. E nebun cel care este frumos! se entuziasmă Emmanuelle. Noi suntem un cuplu potrivit.

— Aş vrea să fac baie, spuse ea.

O conduse într-o sală cu duşuri, unde ea se udă cu voluptate. Apa absorbea reflexele negre ale pletelor ei, pe care şi le răsucea pe spate şi între sâni. Tânărul o luă din nou în braţe, se frecă de corpul ei proaspăt, îi muşcă un umăr până o făcu să ţipe.

— Bărbatului meu nu-i plac semnele, îl dojeni ea, glumind.

El avu aerul că este impresionat, îi masă cu milă urmele dinţilor, care nu voiau să se şteargă.

Emmanuelle scăpă din braţele lui, îngenunche în faţa lui şi, înainte ca el să aibă timp să protesteze, îi luă în gură sexul, îl iubi aşa de tandru, încât erecţia se produse imediat. Obra şi i se adânceau când îi sugea penisul, în timp ce limbă i-l învăluia şi i-l mângâia. Continuă aşa până când tija masivă şi curbată părea pe punctul de a exploda, şi se retrase ca să-şi contemple opera, care se ridică în vid, ameninţată de apoplexie.

Nelăsându-se înduplecată de această implorare mută, Emmanuelle începu să-l frece pe tot corpul cu un săpun mare de toaletă, puternic parfumat, care l-a umplut repede cu o spumă densă.

— Aşteptaţi, lăsaţi-mă să continui! Se exaltă ea. Palmele ei descriau sfere pe pieptul şi pe burta iubitului ei de o oră, frecându-i muşchii şi făcând astfel să se îngroaşe spuma. Ea sufla balonaşele, amuzându-se tare când ex-plodau.

— Îi frecţionă în acelaşi fel spatele, picioarele, fără ca el să spună ceva, apoi fesele şi, în sfârşit, sexul, cu o mână atât de convingătoare, încât curând luă din nou forma în care îl lăsase puţin mai –

devreme. Palmele şi degetele făceau, prin alunecări şi atingeri rapide, fără să-i laseoclipă de răgaz, să-i înflorească penisul înzăpezit, pe care mângâierea să îl traversă cu şocuri. Bărbatul simţea cum valuri de căldură îi urcau spre buze şi spre tâmple. Aproape suferea, dar mâinile Emmanuellei îi paralizau orice voinţă. Se supunea, accepta dominaţia lor. Putea să moară aşa. Coapsele îi erau încordate, genunchii îl dureau, gemea. Emmanuelle, care strălucea încă de apa duşului, ca o statuie de fântână.

— Stătea cu ochii aţintiţi pe penisul pe care voia să-l înroşească, în ciuda stratului de săpun alb. Îi irită, când şi când, cu apăsări şi lovituri cu unghiile, testiculele. Şi pielea sensibilă din dosul lor, până la crăpătura feselor. Deodată strânse penisul cu toată forţa mâinii ei şi-i trase pielea către rădăcină, parcă s-o rupă, până când un jet violent ţâşni din canal, împroşcându-i faţa. Avu totuşi timp să-şi înfunde falusul în gură, înainte să înceteze spasmele, ca să poată aduna atâta spermă cât să nu i se mai pară amar gustul de săpun.

Ea regretă că a lăsat să se piardă şi parte dip

plăcere şi i-ar fi plăcut ca un al doilea amant să fi fost acolo, la-ndemână buzelor sale, ca să îl sugă şi pe el. Anul viitor, când va împlini douăzeci de ani, va trebui că douăzeci de bărbaţi să o aibă în gură…

Va fi cel mai rafinat festin de aniversare! Ideea i se păru atât de bună încât sări în picioare şi ţopăi, încântată de prezentul şi viitorul ei.

— Vreau să vă clătesc, îi spuse ea partenerului care stătea în picioare în faţa ei, de parcă era anesteziat. Îl udă, îl uscă. Îl învbrăţişă, se uscă şi ea, apoi spuse:

— Acum plec. E târziu. Din fericire nu mai plouă.

Ieşi din baie şi luă de pe covorul de pai, ridicând-o până la înălţimea ochilor, cu o consternare amuzată, rochia ei, care părea scoasă dintr-un hârdău.

— Nu mai pot să mă îmbrac cu ea, observă ea.

Şi sigur că băiatul ăsta nu posedă o garderobă feminină din care să pot să iau ceva, îşi zise. Se uită la el cu o mutră perplexă, bău jumătatea de pahar pe care el i-o întinsese şi oftă:

— Trebuie să mă culc aici până se usucă. Gazda se uita neputincioasă:

— Dacă o dau servitoarei mele să o calce? îndrăzni el deodată, fără să facă greşeli de gramatică. A

Emmanuelle râse de nepriceperea lui. Îi veni cea mai bună idee:

— Mi-ar putea împrumuta un sarong?

— Ei! făcu el, am eu cămăşi şi pantaloni. Emmanuelle se sperie.

— Nu, mulţumesc. Dar un şort poate mi-ar veni. Îl aranjez eu. Şi-l potrivi strângându-l la talie cu câteva cute pe dedesubt, şi răsucindu-le cracul până spre şold. Mimica bărbatului arăta că el nu prea înţelegea, în condiţiile astea, ce ar fi fost mai bine: să-i împrumute şortul sau să o lase să plece goală. Cămaşa, dimpotrivă, era de mare efect, înnodată deasupra buricului şi neîncheiată.

— Acum, duceţi-mă repede!

Maşina albă străbătu încă o dată Bangkok-ul.

— Unde locuiţi?

— Duceţi-mă la „Sports Club”. Acolo mă aşteaptă bărbatul meu. El renunţă să mai priceapă ceva şi făcu cum i se spusese.

Ajunşi în parcare, observară că mai rămăseseră numai două maşini, dintre care una era a Emmanuellei. Şoferul veni la ea şi îi spuse cu accentul monocord al vietnamezilor vorbitori de franceză:

— Domnul aplecat acasă. Domnul a trimis din nou maşina pentru doamna.

— Vedeţi, trebuie neapărat să mă grăbesc, îi explică

Emmanuelle pilotului ei, sărind din maşină, cu rochia udă în mână.

— Şi când o să ne mai întâlnim?

— Nu ştiu! Plec!

Cu vârful degetelor, îi trimise un buchet de mici sărutări. El se mulţumi cu o figură resemnată.

Pe când trecea de-a lungul piscinei de care o separa un gard de cactuşi, Emmanuellei i se păru că aude pe cineva chemând-o. Pe ea o chema oare? făcu semn şoferului să frâneze, se aplecă peste portieră şi zări în susul aleii de mozaic care ducea spre bazin o siluetă care făcea semne disperate. Cine era oare? Nu o recunoscu pe niciuna dintre prietenele ei mai recente. Silueta coborî repede scările şi, din câteva

sărituri, fu lângă maşină. Era o femeie. (Emmanuelle nu-i recunoscu calitatea de femeie *tânără*, pentru că avea în jur de 30 de ani.) Avea gâtul zvelt, ca şi umerii, talia şi şoldurile; pântecele ei avea o musculatură puternică şi era atât de plat, încât parcă era scobit, coapsele lungi, zvelte şi puternice. Această zvelteţe atrăgea atenţia pentru că, pe un torace căruia răsuflarea ritmată îi desena coastele, se ridicau nişte sâni rotunzi, cum au statuile care întruchipează dragostea, în templele indiene, îi întindeau pielea de culoarea chihlimbarului sidefiu, stârnindu-i poftă să îi mângâie. Păreau atât de tari, atât de plini şi rotunzi, încât n-ar fi fost exagerat să spui că greutatea lor nu-i trăgea deloc în jos. Emmanuelle îşi spuse, în ti, m^2 ce o contemplă cu o admiraţie uluitoare, că erau susţinuţi. Meritul nu putea fi al sutienului de la costumul de baie, pentru că nici tipul, nici forma, nici dimensiunea nu puteau să ajute la susţinerea unui asemenea piept.

Emmanuelle fu atât de fascinată de aceşti sâni, încât numai după aceea aruncă o privire spre faţa femeii. Ochii ei erau profunzi, alungiţi, negri, atât de

strălucitori, încât păreau febrili. Un nas subţire şi drept, pomeţi înalţi, o gură cărnoasă, colorată cu alb. Fruntea îi dispărea pe jumătate sub pălărioara de baie, de culoarea ardeziei, susţinută de nişte filamente din cauciuc, care dădeau impresia unei podoabe capilare neomeneşti.

— Veniţi să faceţi baie, o invită noua ei cunoştinţă, cu o voce care Emmanuellei i se păru frumoasă şi stranie.

— Am întârziat, încercă ea să motiveze, dar rosti numai jumătate din scuză.

Îi veni în minte altă obiecţie:

— N-am costum de baie.

— Nu-i nimic, suntem numai noi.

Acest noi i se păru Emmanuellei plin de mister. Cumpănea în gând ce să facă.

Cealaltă femeie deschise portiera maşinii, îi întinse mâna, vocea îi deveni ademenitoare:

— Vă rog!

Emmanuelle o găsi emoţionantă şi, brusc, se decise, coborî şi îi porunci şoferului:

— Aşteptaţi-mă în parcare, vin într-un minut.

Prinse mâna necunoscutei, care o trase după ea şi fugi. Străbătură treptele într-un salt şi trecură dincolo de gărduţul de verdeaţă. Emmanuelle se dezechilibră lângă ghida ei, care se opri brusc şi, cu violenţă, îi dezlegă cămaşa bărbătească, îi descheie centura şortului. Emmanuelle fu dezbrăcată, înainte să mai aibă timp să scoată un cuvânt. Era mai mult decât goală, pentru că era pentru prima oară dezbrăcată într-un loc public. Nici măcar noaptea nu-i ţinea loc de veşmânt., Proiectoarele înalte vărsau peste pardoseală, matostat şi apă rozalie o lumină mai crudă decât cea a zilei.

Doi bărbaţi stăteau în picioare în piscină, aproape de capătul mai puţin adânc. Apa nu le ajungea decât la nivelul pieptului. Femeia o conduse până la ei şi o făcu să coboare o scară. Făcu prezentările:

— Soţul meu, şi arătă către cel mai înalt.

Şi el era sumbru şi osos, cu trăsături săpate adânc, cu nas ascuţit, cu ochi foarte negri, a căror intensitate era atât de puternică, încât Emmanuelle avu impresia că încearcă să-i citească gândurile. Poate

era fachir! Celălalt avea aer mai banal, dar îi plăcu mai mult. Părea să fie cam de vârsta ei.

Şi acum, se întrebă ea, ce urmează să se întâmple? Ceva îi spunea că trioul a invitat-o pentru jocuri amoroase, altfel ar fi anormal. Aştepta să i se definească rolul.

— Cine este? se interesă cel mai în vârstă dintre bărbaţi. Nevasta lui făcu un gest prin care lăsă să se înţeleagă că nu ştie.

— Nu mă cunoaşteţi? întrebă Emmanuelle? Atunci de ce m-aţi chemat?

— V-am remarcat în după-amiaza asta la curse, spuse femeia. Nu aveaţi nimic pe sub rochie.

— Se vedea?

— Voiaţi să se vadă?

Emmanuelle recunoscu, surâzând, aluzia replicii. Femeia o mai întrebă:

— Sunteţi nimfomana, nu-i aşa?

Prizoniera să o privi cu uimire. De ce nu schizofrenică? Sau epileptică; itaxică, bâlbâita, de vreme ce se afla acolo? Sfârşi prin a izbucni în râs.

— Aveţi idei năstruşnice!

Spre surprinderea ei, bărbatul brunet reluă brusc:

— Dar *e bine* să fii nimfomană! Dacă nu sunteţi încă, aţi face bine să deveniţi.

Emmanuelle nu ştia ce să mai creadă. Poate, la urma urmei, avea ea o idee greşită despre nimfomanie. Nu era prea sigură, admise ea în sine, în ce consta această boală. Dar era, de fapt, o boală? Starea asta, deci… Bărbatul cel tânăr scoase un ţipăt care o făcu să tresară:

— Ea este, ştiu cine este! E micuţa lesbiană care s-a măritat cu constructorul barajului.

Definiţia o amuză pe Emmanuelle.

— Aşa e, confirmă ea.

Tânărul avu o figură contrariată:

— Nu-i plac deloc bărbaţii, informă el.

Cel mai în vârstă nu părea să fie impresionat…

— Un motiv în plus, spuse el.

Emmanuelle abia se abţinu să nu râdă. Se arătă indiferentă, când bărbatul brunet îi pipăi sânii, fesele, vulvă. Reuşi atât de bine să simuleze frigiditatea, încât el se hotărî în final să-i ceară ajutor nevestei lui.

— Pregăteşte-o tu, porunci el.

Fidelă rolului ei, Emmanuelle se topi curând între braţele partenerei ei, ale cărei degete agile îi scormoneau sexul. Numai contactul acelorsâni superbi cu ai săi erau suficient pentru ca îmbrăţişarea să înceteze să mai fie un joc.

— Scoateţi-vă sutienul, o rugă Emmanuelle, dar femeia nu-i răspunse, continuând să-i mângâie sexul, cu ochii fixaţi între ai săi. Emmanuelle uită repede de sine, suspină şi văzu luminile învârtindu-se în jurul ei.

— Hai, acum, repede, spuse femeia, oferind corpul fremătând bărbatului ei. El îşi dădu slipul jos, îşi luă sexul în mână, depărtă picioarele Emmanuellei, pe care nevasta lui o ţinea încă de mijloc. Nu-i trebui mult efort ca să pătrundă în ea. Însoţitorii lui îl ajutară, ridicând-o pe Emmanuelle cu patru braţe, lăsând-o din nou în jos, manipulând-o ca pe un manechin în care bărbatul se masturba. Gândul ăsta îi scormoni simţurile Emmanuellei. E frumos, se bucură ea, nu sunt decât un vagin, numai un vagin anonim de care se folosesc ca să-şi mulţumească zeul… Cei doi acoliţi nu aveau ochi decât pentru şeful grupului,

urmărind pe chipul lui creşterea plăcerii, încetinind ritmul, când părea să atingă punctul culminant, accelerându-i apoi din nou, când respiră şi reluă controlul nervilor săi. Emmanuelle era uşoară şi putea fi lesne mişcată în apa rece. Falusul circula liber. Ea simţea crescând în ea o presiune pe care nu putea să o satisfacă curând şi care o va face să explodeze, o va duce la un dezastru rapid.

Pentru ca sexul lui să o pătrundă mai adânc, ea ridică genunchii şi strânse şoldurile bărbatului între pulpele ei. El, la rândul lui, se agăţa de umerii ei. Numai acum mâinile care o susţineau se desprinseră de ea şi o lăsară să continue cu propria ei mişcare. Ea nu mai era preocupată să simuleze frigiditatea. Începu să simtă plăcerea imediat şi orgasmul a fost perfect. Cuceritorul ei putea face ce voia cu ea: s-o vândă la piaţă, dacă asta i-ar fi plăcut. Dar mai întâi s-o dea, probabil, prietenului său mai mic, dacă cumva acestui heruvim i-or plăcea şi lui femeile.

Ea căută din privire penisul presupus a fi al celui mai scund, şi abia îşi reţinu un ţipăt. El şi-l scutură cu două mâini, cu o brutalitate de neînţeles, privind ţintă

la coitul care se desfăşura în faţa lui. Nu violenţa o speriase pe Emmanuelle, ci monstruozitatea dimensiunilorpenisului şi a testiculelor maltratate, care nu aveau nimic omenesc. Dacă intră în mine, se îngrijoră ea, am să fiu distrusă, descompusă, infirmă pentru totdeauna! La gândul ăsta, o părăsi orice senzualism. Căută ajutor în privirile celorlalţi, dar în zadar.

Un horcăit înăbuşit o făcu să se întoarcă din nou către bărbatul cel tânăr, şi această eliberare o făcu să-i vină inima la loc. Văzu cu voluptate valuri de spermă, condensându-se în furiile şi în nori în jurul minotaurului, plutind, îndreptându-se către ea şi lipindu-i-se de piele. Acum putea să se lase dusă. Deodată începu să delireze horcăind şi ţipând. Bărbatul care intrase în ea o privea cu atenţie, urmărind pe chipul ei semnele pasiunii, pe care le tăcu să se accentueze până când ea îşi pierdu cu totul cunoştinţa. Se retrase din ea fără să fi ejaculat. O scoaseră apoi din apă şi o întinseră pe dale. O priviră un moment în tăcere.

— Vrei s-o ai acum? întrebă femeia.

Bărbată-su păru nehotărât în cele din urmă, ridică din umeri.

— La urma urmei este prada ta, spuse el. Hotărăşte tu.

— Mâine o să avem mai mult timp, răspunse ea pe acelaşi ton neutru, pe care îl aveau toţi trei şi care se potrivea fixităţii obsedante a privirii lor.

Când Emmanuelle îşi reveni, noul ei amant îi spuse cu o fermitate politicoasă:

— Mâine, la ora trei după-masă, am să vă aştept pe la mine. Cred că o să fiţi punctuală.

Emmanuellei i se părea firesc ca el să-i vorbească pe asemenea ton. La urma urmei, un bărbat care a fost în stare să procure o astfel de plăcere unei fete are tot dreptul. Să-i comande.

Întrebă:

— Cum am să vă găsesc?

— Nimic mai simplu. Cunoaşteţi zgârie-norul? La ultimul etaj. Numele meu e pe uşă: Doctor Marais.

Emmanuelle îşi găsi pe mozaic şortul şi cămaşa. Se întreba dacă să se mai îmbrace sau să se întoarcă acasă goală. Se hotărî pentru calea de mijloc: merse

aşa cum era până la locul de parcare şi se îmbrăcă în maşină. Faţa şoferului nu lăsa să se citească nimic din ceea ce gândea.

Bărbatul ei citea, pe terasă.

— Dragule, e îngrozitor că am întârziat!

El o prinse de vârful degetelor de la o mână ca să-i analizeze ţinuta şi râse din toată inima.

— M-ai minţit? întrebă el.

Ea confirmă, dând din cap, şi mormăi un da. Îi luă obrajii între mâini şi îl sărută uşor pe buze.

— Eşti udă toată! observă el.

— Rochia mi-e în maşină, spuse ea, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Apoi:

— Cât poate să fie ceasul? El se uită la ceasul lui.

— Nouă şi douăzeci şi cinci. Ai mâncat?

— Nu, sper că voi nu m-aţi aşteptat cu masa!

— Christopher are febră, n-a vrut să mănânce nimic. Am mâncat sinyur.

— Oh! Îmi pare rău! Ar fi trebuit să vin mai devreme. Apoi, ca şi cum abia atunci înţelesese:

— Christopher este bolnav? Ce a păţit?

— Nimic serios. A stat prea mult în soare, asta e toi. Ştii cum e el: a vrut să facă cunoştinţă cu toate „iepuşoarele”. El nu face niciodată treaba pe jumătate.

Emmanuelle suspină uşurată. Era mulţumită că e din nou acasă. Spuse:

— Parcă sunt nebună, cu şortul ăsta!

Şi-l scoase şi-l aruncă după canapea. Deznodă poalele cămăşii, pe care le înnodase sub piept, şi le lăsă să cadă. Cămaşa nu era prea lungă, dar suficient de lungă ca să-i acopere pubisul şi fesele. Se încheie numai la un nasture, în talie.

— Aşa îţi stă foarte bine, aprobă Jean. Acum mănâncă! El se aşează la masă în faţa ei. Băiatul puse în dreptul

Emmanuellei un castron fumegând. Îşi lipăi supa cu sorbituri mici, încântată.

— Ai căzut în apă? Ea răspunse radiind:

— Da. Şi am trăit toată furtuna!

El continuă să o privească în îi nişte, cu o plăcere vădită. În mai puţin de cinci minute îşi termină masa. Sări în picioare şi se agăţă de gâtul lui:

— Trebuie să mă duc să-l văd pe Christopher.

— Du-te repede. Ia, du-i asta, ca să-l remontezi. Îi dădu o sticlă de rachiu de ienupăr.

— Pentru insolaţie. Asta o să-l vindece!

— S-o crezi tu! Remediu egiptean.

Ea puse licoarea sub braţ. Fenta cămăşii, ridicată, îi descoperi şoldul. Urcă scările din patru în patru, dădu buzna, fără să bată la uşă, în camera invitatului, care se zbătea frenetic să-şi tragă cearşaful peste el.

Emmanuelle pufni în râs: Christopher cel mereu atât de cuviincios!

— Micul meu Cristóbal, „— aţi murit încă?

— Nu, nu! Mi-e mai bine.

Era lac de transpiraţie. Ea se uită în jurul ei şi veni cu un prosop, se aşeză pe pat şi-i şterse faţa. El protestă.

— Nu vă faceţi griji! Mulţumesc!

— Staţi liniştit!”

Ea îi frecţionează spatele şi vrea să-i dezvelească şi burta, dar el se agăţă de cearşaf cu o energie atât de patetică, încât o făcu din nou să izbucnească în râs.

— Am să vă fac o infuzie. Şi un *porridge1*…

— O, nu! Nu mi-e foame. Dimpotrivă. Am să beau un gin tonic, cu gheaţă.

— Jean vă cunoaşte mai bine decât mine, după cum văd. Ea se ridică să-l sune pe servitor. Când se aşează din nou, cămaşa îi descoperi nu numai coapsele, ci şi părul pubisului, şi Christopher nu mai putu să-şi ia ochii de acolo, îi zvâcneau tâmplele. *What a bloody fool 111111*!" se dojeni în sinea lui. Am văzut-o goală nu ştiu de câte ori, 11-O să mă port acum ca un idiot numai pentru că s-a aşezat pe patul meu. Se întoarse brusc cu spatele la Etnmanuelle, care se nelinişti, îi puse mâna pe frunte, îi luă pulsul.

— Nu vă agitaţi, Christopher! Trebuie să vă puneţi gheaţă la cap! Sau poate ar fi mai bine să chemăm un doctor.

— Nu, vă asigur că mâine dimineaţă o să fiu perfect normal.

Acum sunt anormal, gândi el cu amărăciune, un ticălos! Departe de a se calma, el voia să se sature de spectacolul triunghiului ei negru, al pulpelor ei. Dar dacă se întoarce pe spate, ea nu poate să nu vadă, sub

cearşaf, în ce stare se află. Se va termina prietenia lui cu Jean şi cu ea: o să strice totul. Sunt ca şi un frate pentru ea, de asta nu se jenează şi nu-mi ascunde nimic.

— Sunteţi negru tot, Chris! Sunt sigură că febra dumneavoastră este în creştere.

Îl şterge din nou, şi el fu cuprins de panică la ideea că ea poate să descopere emoţia lui criminală. El se răsteşte:

— Lăsaţi-mă în pace!

Ea nu se formalizează. Îşi dădu seama că, sigur, el nu se simte bine. Trebuie să-i spună lui Jean.

Sau poate, se gândeşte el, ea va pune excitaţia mea pe

Terci de cereale (engl.) (11.1.).

Ce nebun scârbos suni! (engl.) (n.t.).

Seama bolii? Dacă aş putea măcar să o ating puţin, să mă mai eliberez…

El o dorea atât de tare, încât gemu, neliniştind-o pe infirmiera lui. Ea îl întrebă ceva, dar el nu auzi. Singurul lucru pe care şi l-ar fi dorit era ca ea să-i ia penisul între mâinile ei şi să îl ţină. Se hotărî să rişte

totul, să plătească preţul. Ce mai conta dacă el trebuia, în cele din urmă, să fugă din casa asta, să fie renegat de tot ceea ce lumea socoteşte ca aparţinând statutului de gentleman! Da, va suferi. El cerea o viaţă întreagă de dispreţ, pentru un singur minut din această fericire…

Suspină şi se întoarse, o privi pe Emmanuelle cu disperare.

Ea observă imediat umflătura de sub cearşaf şi o cuprinse mila.

„Bietul Christopher! îşi spuse ea. Uite de ce e nefericit. Dar, dacă fac dragoste cu el, asta o să-l facă să se simtă şi mai rău. Nu ştiu cum să procedez, într-adevăr. Totuşi nu-l pot lăsa aşa, în situaţia incomodă în care se află. Ce să fac?”

Ea nu îndrăzneşte să se întindă: el şi-ar închipui, cu siguranţă, că a fost şocată la vederea erecţiei lui, pentru că este un om atât de ciudat! De fapt, se gândi ea, de ce să nu-i vorbesc deschis: „Vreţi să vă mângâi?” El o să se înroşească până la rădăcina părului, o să intre în pământ de ruşine. Atunci să-i propună mai cu menajamente: „Pot să fac ceva pentru

dumneavoastră?” El o să mai ceară un gin. Cel mai simplu ar fi să bage frumuşel mâna pe sub cearşaf. Dar e posibil ca eh să ţipe. Dacă el ar pune puţin mâna lui! Emmanuelle îi mai zâmbi o dată, şi Chris; care-şi închipuia că îşi bate joc de el, se simţi din ce în ce mai nenorocit.

Atâta pagubă! Ce-i fi o fi: o să se bată în duel cu Jean, o să-l lase să-l omoare, dar o *vrea* pe Emmanuelle, să o aibă, să o posede cu forţa, să o violeze. O să-i stăvilească protestele cu pernă. O să facă dragoste cu atâta pasiune, încât, cu febra pe care o are, o să moară. Aşa stând lucrurile, el n-o să mai trebuiască să se mai îngrijoreze de ce o să se întâmple după aceea. Dar ea? Ea va fi dezonorată”. Poate se va sinucide? Şi el, prietenul, fratele pe care şi l-a ales, va fi autorul tuturor acestor orori. O greaţă îi urcă spre buze. Ce putreziciune de om! Ce infam! Plânse singur. Nu-i mai era ruşine atât de lacrimile lui, cât de concupiscenţa lui. Ea este simbolul fidelităţii înseşi. Singurul bărbat care există pe lume este soţul ei, nici nu mă vede. Ah, dacă ar fi vrut să-mi strângă puţin penisul cu mâna, să-l ia între degetele ei, să-l aline

puţin! Am să mă apropii, puţin câte puţin! Dacă nu se mişcă, am să pot să mă frec de fesele ei, fără să-şi dea seama.

Emmanuelle îl privi derutată: ce băiat prost! De ce în aproape trei săptămâni de când este aici nu s-a culcat cu ea? O are la-ndemână şi nu profită. Ar fi putut să ştie că tot ce-i aparţine lui Jean este şi al lui. N-ar fi fost absurd ca prietenul lui să-i împrumute maşina, casă, cărţile, pipele şi să nu-i împrumute nevasta? La ce ar mai folosi atunci faptul că este frumoasă?

Îi este cald. Îşi trage cămaşa. Îi admiră sânii aproape cu tristeţe. E atât de perfectă, atât de pură, visează ei. Gesturi care pentru un altul ar fi fost o provocare la desfrâu… Ar trebui să stau în genunchi…

Emmanuelle se ridică şi ieşi din cameră în vârful picioarelor, ca să se ducă la Jean.

— Ai zice că doarme, dar spune vorbe fără noimă. Crezi că deliriază?;

El tot timpul divaghează câte puţin, n-ai observat? îl ia de gât.

— N-ai chef să faci dragoste?

— Am chef oricând.

Ea începu să se dezbrace.

— În noaptea asta, spuse ea, eu o să stau mai întâi deasupra ta.

Mai târziu, între două suspine, şopti:

— Eşti mulţumit să ai o nevastă adulteră?

Dacă reuşesc să traversez esplanada în această ţinută, fără să mă oprească poliţia, îşi spuse Emmanuelle în maşina

15 (1

Care o conducea spre locul întâlnirii, şi dacă portarul nu mă dă afară, sunt bună de violat în lift.

De fapt, se gândi ea, aş mai putea eu să fiu violată, de vreme ce mă ofer oricui mă doreşte? Am devenit inviolabilă. Totuşi îşi dădu seama că sunt mai multe feluri de a se simţi violată. Desigur, este o chestiune de împrejurare. Sau de persoană. Sau de intenţie. În orice caz, o experienţă pasionantă. Ca femeie, recunoscu ea, mi-ar fi plăcut să fiu violată tot timpul…

Patrafirul din ţesătură de iută roşie, singura sa vestimentaţie, nu este, evident, potrivit cu moda de la

oraş. El constă dintr-o bucată dreptunghiulară de ţesătură, tară cusături şi butoniere, fără capse şi fără nimic altceva decât o tăietură prin care să scoată capul. Cele două poate o acoperă pe Emmanuelle în faţă şi în spate, şi ea le strânge la mijloc cu un şnur din piele. Se deschid larg pe părţi, lăsând să se vadă, din profil, sânii şi coapsele, şi, la cea mai uşoară adiere, fesele şi pântecele. Ea a decis că o filosofie a îmbrăcămintei nu trebuie să sufere de convenţionalism. Punctul ei de vedere este cam aşa: dacă se îmbracă cu o fustă, ea trebuie să fie transparentă ori crăpată şi mai scurtă cu o palmă decât este la modă; dacă fusta e largă şi plisată, o ridică atunci când se aşază, dacă e strâmtă, se ridică ea singură. Pentru zi, îi plac jerseurile translucide şi tricourile frunză de ceapă, care îi colorează pieptul şi îi pun în valoare sfârcurile, sau bluzele pe care le deschide până la talie. Pentru seară, preferă decolteurile pătrate sau rotunde, care lasă să se zărească partea de sus a areolei şi permit să i se vadă sânii în întregime când se apleacă.

Nu-i plac rochiile fără umeri, pentru că trebuie

să fie prea fixe pe bust. Un decolteu care se cască este mai atrăgător, în ce priveşte desuurile, ea nu a purtat niciodată.

Acum nu are cum să sfideze pudoarea publică pe esplanadă, deoarece şoferul, deşi i-a interzis, a dus maşina chiar până la intrarea zgârie-norului. Majordomul nu se clinteşte, nici liftierul şi nici clienţii care intră şi ies, la diferite etaje. Emmanuelle se simţea mândră. Îndrăzneala câştigase o partidă.

Terasa care domina oraşul părea o grădină, iar apartamentul doctorului, o vilă înălţată în mijlocul acestei grădini. Faţada era acoperită cu trandafiri. Numele de pe uşă corespundea.

Doctorul Mârâiseră ocupat cu ajustarea trandafirilor săi. E un început rău, hotărî ea. E mai bine că povestea începe din necunoscut. Nimeni pe afară; un zid. O uşă, totul se petrecea înăuntru. Dar ce? Se întâmpla ceva? Sau nimic? Avea o idee cât de vagă despre cel care o aştepta?

Gura lupului, se gândi ea, privind această uşă. Dacă nu mă întorc, nici măcar nu au să ştie unde să mă caute. Cercetă materialul scump al podelelor. Ce

pietre or fi? Mamură nu este. Silex oare? Pe de altă parte, martorii obişnuiţi nu erau nici ei acolo. N-ar face mai bine să se ducă să-i caute? Sau să stea la jocurile de la Club, unde ar fi fost pe teren cunoscut? Nu, nu ar fi fost bine. Nu avea de gând să bată în retragere! Apăsă pe butonul soneriei. Fata foarte tânără care veni să-i deschidă era servitoarea, dacă o judecai după costumul ei, dar avea, cu siguranţă, ceva care uimea. În locul tradiţionalului sarong al servitoarelor siameze, costumul consta dintr-o rochie foarte mulată, la fel de scurtă, dacă nu mai scurtă decât a Emmanuellei, confecţionată – în ciuda climei – dint. L-O ţesătură din lână, cu mâneci lungi şi închisă la gât cu un guler apretat, rotund şi alb.

Coafură, cu onduleuri ca nişte franjuri, era împodobită cu un triunghi din dantelă, aşa cum îi stă bine unei subrete de teatru. Şi mai surprinzători erau ciorapii fini, negri, pe picioarele pe care Emmanuelle le găsea atât de frumoase, că-ţi tăiau răsuflarea; foarte lungi şi cu nişte glezne de o delicateţe neobişnuită. De aceeaşi fineţe era şi porţiunea de mai sus de glezne şi de mai sus de genunchi.

— Doriţi să intraţi, doamnă?

Avea o voce atât de plăcută şi un accent atât de corect, încât Emmanuelle se întrebă dacă nu cumva neobişnuita frumuseţe o fi franţuzoaică. Dar de unde avea ea pielea roşiatică, ochii migdalaţi, pometii înalţi?

Servitoarea o privea pe vizitatoare cu o insistenţă care eraj poate nevinovată.

Îi spuse:

— Stăpânii mei vă aşteaptă.

Emmanuelle o urmă de-a lungul culoarelor cu temperatură constantă, unde picioarele se afundau în mochete şi pereţii erau acoperiţi cu tablouri vechi. Bangkok-ul părea să fie undeva foarte departe.

Camera în care a fost condusă era mare, răcoroasă, slab luminată: cel puţin ochii ei s-au acomodat repede cu semiîntunericul care tempera culoarea de un roşu carnal a lămpilor cu abajur din mătase. De afară nu venea nicio rază de lumină. Peste tot se aflau numai paravane şi tapele şi nu se vedea nicăieri vreo ieşire. Icoane, lemnărie preţioasă, pielărie gravată, cărţi, arme rare, obiecte vechi din

aur se dezvăluiau la fiecare pas ochilor Emmanuellei. O linişte plăcută, o linişte ca de lână groasă o mângâia ca o răsuflare. Cunoştinţele ei din ajun o priveau intrând.

Femeia care o „descoperise” era îmbrăcată cu un colant verde-pal, de balerină sau hoţ de liotei, o singură piesă, din cap până în picioare, acoperindu-i până şi mâinile.

Invitata nu şi-a putut da seamă nici de data asta dacă gazda ei era blondă sau brunetă. Sânii ei, din fericire (era lucrul cel mai important), rămăseseră la fel de proeminenţi sub presiunea materialului sintetic, la fel ca atunci când ieşeau prin costumul de baie.

Stăpânul casei o observă pe Emmanuelle, din fotoliul său, cu un dispreţ studiat. Purta un pantalon strâmt, din catifea reiată, un pulover cu lucrătură fină şi un fular din mătase. Emmanuelle se gândi că cei doi soţi trebuie să fie foarte friguroşi. Un alt personaj era îmbrăcat ca pentru cină. Totuşi, ceea ce reţinu mai mult atenţia celei abia sosite fu craniul strălucitor, ca un obiect din fildeş, complet lipsit de păr. În clipa următoare observă că nu avea nici sprâncene.

Nici gene… Cu toate astea, nu-i inspira nici repulsie, nici spaimă.

Pe un divan din piele neagră îl zări pe ultimul dintre ei, pe adolescentul de la piscină, lungit pe spate, ca şi cum ar fi pozat pentru un tablou, gol în întregime.

Nu mai era nimeni în încăpere, atât cât a putut ea să-şi dea seama. Subreta, evident, se retrăsese. Ba nu! Era acolo, abia se zărea într-un colţ întunecos. Sânii ei ascuţiţi se înălţau într-un ritm liniştit.

Doctorul se ridică, în sfârşit, se înclină, sărută mâna Emmanuellei, îi oferi fotoliul de pe care el tocmar se ridicase. Ea stătea foarte aproape de bărbatul spân. Gazda i-l prezentă.

— Ilustrul meu prieten, Georgvon Hohe. Ilustru, reţinu ea, cine putea să fie?

— Eric doarme, adăugă pzda, cu blândeţe. Eric are tot dreptul, adăugă el *impetlo*. Nu ar fi drept să se jeneze.

Neamţul îi întinse un pahar, după care nimeni nu mai vorbi. O clipă avu impresia că ei au şi adormit.

Ca să-şi ascundă neliniştea, ea sorbi, picătură

după picătură, băutura care i-a fost oferită. Nu descoperi trădarea decât la ultima picătură înghiţită: capul i se învârtea! Această întâmplare neplăcută o jigni.

— Încercaţi să mă drogaţi, îi denunţă ea.

Medicul îşi reveni puţin, numai atât cât să ridice din umeri.

— Paharul dumneavoastră nu conţine altceva decât alcool.

— Deci căutaţi să mă îmbătaţi.

— Dumneavoastră trebuie să ştiţi să păstraţi măsura! Emmanuelle nu avea chef să se lase apostrofată. Îi râse în nas.

— A! Deci pentru asta m-aţi adus aici, ca să păstrez măsura!

Îneci (ca pentru sine.) (i. T.) (n.t.).

„E posibil ca înlănţuirea reproşurilor mele să nu strălucească prin logică lor – îşi zise în sinea ei – dar, ca să fiu cinstită, încep să mă întreb ce caut eu aici”. Nimeni nu se arătă în mod deosebit nerăbdător să profite de prezenţa ei. Poate că reuniunea asta nu avea alt scop decât să se bea în tăcere.

Rapiditatea replicii o luă prin surprindere:

— De vreme ce păreţi că ţineţi neapărat să aflaţi dinainte ce rol aveţi, am să vi-l spun: sunteţi aici ca să profităm *din plin* de dumneavoastră.

El îşi răsuci scaunul, o privi cu aroganţă, lucru care o impresiona mai puţin decât cuvintele care urmară.

— Genul de joc pe care vi l-am oferit ieri să ştiţi că pe noi nu ne-a distrat deloc. Cu atât mai bine pentru dumneavoastră, dacă vă puteţi mulţumi numai cu atât. Dar, ca să ne emoţionaţi, e nevoie de mai mult. Or, nouă ne place ca şi dumneavoastră să fiţi emoţionată. Veţi accepta, deci, astăzi să folosim mijloacele care ne convin casă fim cu toţii satisfăcuţi. Dumneavoastră aveţi satisfacţiile dumneavoastră; e rândul nostru să le avem pe ale noastre.

În mintea Emmanuellei încolţea spaima. Dar, îşi spuse ea, nu era cazul să dramatizeze prea devreme. Cel mai urgent era, dacă se putea, să lămurească gusturile acestei bande. Continuă deci dialogul:

— Cocktailul pe care l-am servit este un astfel de mijloc?

— Nu am pretins că v-a fost oferit fără o anume intenţie.

— Credeţi că beată o să vă satisfac mai bine?

— Oricum, o să fiţi mai binevoitoare.

— Ba poate că m-aş comporta mai bine dacă aş fi stăpână pe simţurile mele.

El surâse pentru prima oară, nu tară condescendenţă.

— Mi s-ar fi părut mai simplu să nu fie nevoie să vă convingem.

— De ce să mă lipsiţi de plăcerea de a mă oferi? se apără Emmanuelle cu curaj.

— Nu ştiţi ce avem intenţia să vă facem, interveni femeia, care parcă atunci se trezea dintr-un vis.

ea

Emmanuelle şi-o şi închipui cu lanţuri şi bice în mână.

— Vreţi să mă torturaţi?

Şeful logiei păru amuzat de întrebare.

— Aveţi lecturi proaste, catalogă el. Noi avem mai multă imaginaţie.

— Vrem să vă modificăm natura, spuse gazda. Bărbatul ei adăugă:

— Să vă modificăm sensibilitatea şi conştiinţa. Să vă înlocuim voinţa cu o altă facultate. După asta, e posibil ca posedarea dumneavoastră fizică să prezinte din nou interes pentru noi.

Emmanuelle se gândi că n-avea probabil dreptate să-şi iasă din minţi.

— Şi ce-o să mă determinaţi să fac, după ce mă veţi fi transformat după ideea voastră?

— Ceea ce sub forma pe care o aveţi acum, n-o să faceţi niciodată.

— O să-mi schimbaţi şi aspectul? Se alarmă ea.

— Da, dar cu unul mult mai bun.

— Găsesc că sunt foarte bine aşa cum sunt!

— Puteţi fi animal. Oricum, în primul rând spiritul o să vă fie schimbat.

— O să devin un monstru?

— După criteriile societăţii, se poate admite că acest cuvânt redă cu oarecare aproximaţie ceea ce vor fi acţiunile şi mentalitatea dumneavoastră.

— Am să comit crime?

— Sigur, dar n-aţi comis deja?

— Crimele mele fac rău numai prostiei.

— Fiecare îşi are antipatiile lui. Noi suntem numai împotriva libertăţii dumneavoastră.

Se aruncase în afacerea asta ca o nebună. Acum plătea nechibzuinţa. Dar nu fără să lupte!

— Sclavia nu le-a înspăimântat niciodată pe femei, argumentă ea ca şi cum ar fi fost gâtuită. Este o manieră de a te bucura, ca oricare alta.

— Noi vrem să vă facem mai mult decât o sclavă.

Ceea ce o speria era faptul că nu. va ajunge măcar să cunoască natura pericolului.

— Ştiu, spuse ea, intenţionaţi să mă hipnotizaţi.

— Vă sfătuiesc să renunţaţi la aceste presupuneri livreşti! Aţi face mai bine să vă păstraţi calmul.

— Credeţi că mi-e frică?

— Nu mă interesează. Ceea ce are importanţă pentru mine este starea în care o să vă aflaţi imediat.

— De ce nu mi-o descrieţi? Poate mi se va părea amuzant să mă pregătesc pentru asta.

El o privi într-un fel care părea să fie un început de curiozitate.

— Contează prea puţin, la urma urmei, spuse eh ca şi cum vorbea cu sine însuşi, dacă vă amuzaţi sau nu. Înţelegeţi, nu-i aşa, că nu aveţi o altă cale decât să treceţi prin ceea ce vrem noi.

— Nu m-aţi adus aici cu forţa, nu? Am venit de bunăvoie. Nu începe discuţie că voiam să trăiesc această experienţă.

De data asta, el păru de-a dreptul intrigat.

— Dar… nu aveţi nici cea mai mică idee în ce constă ea?

— Normal! Dacă aş fi trăit-o aş fi ştiut.

El rămase câtva timp pe gânduri, apoi păru să se hotărască dintr-odată.

— Uite despre ce este vorba, rosti el. Pentru început o să intraţi într-o stare de supraorgasm. Şi asta, fără ca cineva să vă fi atins, nici chiar dumneavoastră. Calitatea şi intensitatea a ceea ce veţi simţi nu vor avea nimic comun, ca măsură, cu plăcerile pe care aţi putut să le cunoaşteţi până acum, oricât de strălucite ar fi resursele temperamentului dumneavoastră. Veţi fi literalmente *nebunii* de plăcere. Şi această condiţie se va menţine, fără

întrerupere, mai multe ore.

— Câte? întrebă Emmanuelle.

— De data asta vreo două, cred.

Ea făcu o mutră care voia să însemne că nu i se părea nimic exagerat.

— Şi apoi?

— Psihologic vorbind, veţi fi cuprinsă de o veritabilă pasiune de a consimţi. Veţi dori să se facă uz de dumneavoastră ca de un obiect, ca de un accesoriu neînsufleţit, nu pentru plăcerea dumneavoastră, ci pentru a celor care vă posedă. Vă veţi supune cu frenezie satisfacerii fanteziei lor. Veţi deveni obsedată de a procura altora plăcere.

Emmanuelle izbucni în râs.

— De fapt, eu nu văd nimic aici care să merite atâta vorbă. Am dovedit lucrul acesta de nu ştiu câte ori. Dacă asta căutaţi să descoperiţi, vă lămuresc eu chiar acum. E foarte plăcut.

Doctorul se întoarse către complicii lui ca pentru a-i lua martori la o asemenea nesăbuinţă.

— Nimic nu poate să vă convingă, nu-i aşa? îi spuse el apoi, cu un ton sarcastic, dar nu lipsit de

oarecare indulgenţă. Dar ascultaţi mai departe! Senzaţiile noastre, ale celor care ne folosim de dumneavoastră, vor fi de o perfecţiune pe care nu v-o puteţi imagina. Faţă de aceste rafinamente, satisfacţiile pe care le oferă natura nu stârnesc decât plictiseală.

— Minunat! Aplaudă Emmanuelle. Şi cum se procedează ca să ajungi la această stare? Pentru că-mi închipui că trebuie să fie vreun truc.

— Exact! O anume pregătire.

— Chestia asta pe care mi-aţi dat-o s-o beau?

— Nu, produsul trebuie injectat. Emmanuelle se întunecă la faţă.

— Ah! Mi-e groază de injecţii!

— Fiţi liniştită! Asta nu va fi dureroasă.

Inima îi bătea din alte motive decât frica de o durere trecătoare. Încercă o deviere a discuţiei.

— Totuşi, mă jigniţi, spuse ea, cu un surâs provocator. Să ştiţi că eu nu am nevoie de afrodiziace ca să intru în orice stare. Eu sunt de felul meu destul de pătimaşă. Poate stimulentul dumneavoastră este mai potrivit pentru fetele cu carenţă de hormoni?

— Nu e vorba de un afrodiziac. Drogurile excită dorinţele, dar preparatele mele le satisfac. Ba chiar peste măsură.

— Ca opiumul sau haşişul?

— Nici vorbă! Efectul pe care vi l-am descris nu vine, de altfel, decât de la dumneavoastră.

— Atunci ca LSD?

— Nici măcar. E alt gen de acţiune, mult mai profundă, mai radicală.

— Explicaţi-mi mai bine!

— Nu pot să intru în detalii.

— Păcat, zise că oftând.

Se gândi o clipă, apoi spuse neliniştită:

— Risc să mor, fireşte! El zâmbi din nou.

— Nici vorbă! Ea – păru sceptică.

— Doctorii aşa spun mereu, insistă ea, fără resentimente. În orice caz, am şanse serioase să rămân nebună.

— Nu multe.

— După genul ăsta de transă mai poţi fi în toate facultăţile?

— Regreţi numai că s-a terminat şi eşti dornică

să reîncepi.

— N-aş putea trece peste asta?

— Nu se mai poate evita.

Emmanuelle nu se clinti. Faţa ei nu lăsă să se citească nimic din ceea ce simţea.

Marais preciză, cu acelaşi ton lipsit de patimă:

— După câteva experienţe, o să vă trebuia că o doză zilnică. Dar asta nu vă va împiedica să trăiţi, dimpotrivă.

El o privi pe nevasta lui. Emmanuelle îşi închipui, cu o excitare de care îi fu ruşine, că aceasta aşa trăia, în această lume de plăcere nebună. În fiecare zi să faci dragoste până-ţi pierzi simţirea, să-l faci pe cel pe care îl iubeşti să simtă şi mai mult plăcerea… Gândul ăsta semăna cu o tentaţie.

Emmanuelle dădea semne de agitaţie:

— După mai multe experienţe? se miră ea, reluând cuvin159

Tele gazdei. Vreţi să spuneţi că nu eşti intoxicat de prima dată?

— Se spune că obişnuinţa nu intervine înainte de a zecea sau a douăsprezecea doză. Este absolut

necesară o serie de prize, explică medicul pe un ton de scuză.

— Atunci, ceea ce urmează să-mi faceţi astăzi nu ajută la nimic!

— O să ajungă pentru după-amiaza asta, replică el cu seriozitate. Bineînţeles, dumneavoastră n-o să profitaţi mult timp de acest elixir, decât după ce o să fiţi tratată aşa cum v-am spus. Asta n-o să dureze mai mult de douăsprezece zile.

— Şi unde o să fiu tratată? întrebă ea.

— Chiar aici. Asta presupune să veniţi la orele fixate de noi. Emmanuelle nu îndrăznea să creadă în norocul ei: 11-O vor ţine, deci, prizonieră?

— N-am să mai vin, le comunică ea, sfidând orice prudenţă.

Dintr-odată n-a mai fost neliniştită. Preciză:

— Paradisul nu e genul meu.

Apoi. Înainte ca ceilalţi să aibă timp să se amestece, adăugă radioasă:

— Veţi avea pe dată sărbătoarea pe care o doriţi. În ce mă priveşte, nici mie nu-mi convine să mă fi deranjat degeaba. Şi, de vreme ce o singură injecţie

nu creează obişnuinţă… îi trecu în revistă cu o privire suverană:

— Vreau să încerc filtrul vostru, ca să ştiu de ce să mă feresc.

Marais o privi, nevenindu-i să creadă. Nevasta lui păstra aceeaşi expresie imperturbabilă, iar în ce-l priveşte pe comandant, Emmanuelle nici nu se mai întoarse să vadă ce mutră a tăcut. Oamenii ăştia, se gândi ea, sunt lipsiţi de energie. Să se bucure atunci de voioşia ei! Aveau mare nevoie să fie treziţi.

— Atunci, doctore, ce mai aşteptaţi? Vedeţi că eu sunt cea care hotărăsc. Haideţi! Nu vă fie frică! Faceţi-mi injecţia!

8

DEUS ESCREVE DIREITO POR LINHAS TOR TAS1

Am pricinuit muri dezastre, am pustiit provincii şi regate, dar am făcut asta în numele iubirii lui Christos şi al Sfintei sale Mame.

IZABELA CATOLICĂ.

Regina Castiliei

Să căutăm cum caută cei ce trebuie să găsească şi să găsim cum găsesc cei care trebuie să mai caute încă.

SFÂNTUL AUGIISTIN

Marie-Anne apăru ca din pământ, în începutul acela de amiază care învineţea aburul pământului istovii de ploaie. Emmanuelle, cu bărbia sprijinită de un genunchi, cu celălalt picior întins înainte, stătea pe părag, cu privirea pierdută în frunzele ude de frangipanieri, aşteptând-o pe Anna Maria. Nu mai pozase pentru ea de o săptămână.

— Tu! Tu! strigă ea uimită, alergând către micuţa ei prietenă. De unde ai ieşit? Cum de eşti aici?

Îi prinse cu amândouă mâinile cozile de aur blond, râse de plăcere, frecându-şi buzele de obrajii arşi de aerul şi soarele de mare. Marie-Annne, care abia se întorsese, îi explică:

— E vorba de tata. El avea nevoie de mama pentru nişte oameni care vor sosi de la Paris. Rămânem toată săptămâna.

1 Dumnezeu serie drept pe căi strâmbe (portug.) (n.t.).

— Numai atât? strigă Emmanuelle întristată.

— De ce nu vii să ne vezi la plajă? întrebă Marie-Anne. Ţi-am mai spus asta.

Se zbătu, zicând:

— Nu mă mai trage de păr! Mă doare!

Într-o clipă, Emmanuelle tăcu un nod între cele două cozi şi îl strânse în jurul gâtului Marie-Annei, ca pentru a o strangula, apoi îi declară:

— Mi-ai lipsit! Cât eşti de frumoasă!

— Nu mă mai ţineai minte?

— Eşti chiar mai frumoasă!

— E firesc!

Emmanuelle întrebă:

— Dar tu, eu îţi mai plac?

— Aştept să văd ce-ai mai făcut de când n-am mai fost cu ochii pe tine!

— Nimic decât orori.

— Dovedeşte!

— Începe tu să-ţi mărturiseşti infamiile. De data asta, tu vorbeşti, eu ascult. Rolurile sunt inversate.

— Şi, de ce? Aş putea să ştiu?

— Pentru că acum eu sunt cea care este mai puţin nevinovată dintre noi.

Focul mişcător din ochii verzi avu o strălucire de scepticism.

— Se pare că nu eşti în relaţii bune cu Mario, spuse Zâna, cu o nonşalanţă studiată. Nu-l mai vezi?

— Am atâta succes, glumi Emmanuelle, încât Mario trebuie să-şi aştepte rândul. Apoi, ca să sublinieze că nu se va lăsa dominată, aminti:

— Hai! Nu încerci să abordezi problema? Justifică-te! Ai avut aventuri?

— Mii de aventuri!

— Descrie-mi una, ca să văd!

Zgomotul unei ţevi de eşapament le făcu să se întoarcă spre şosea.

— Ce maşină e asta? se miră Marie-Anne. Şi cine e în ea?

— Anna Maria Serguine. O cunoşti?

— A? Ea este? Ea te pictează? Am să vă privesc şi eu.

— Ştii totul. Ce bine eşti informată!

Marie-Anne închise puţin ochii, lăsând să se strecoare o privire drogată, apoi, cum îi era obiceiul, continuă, abătându-se de la întrebare:

— Speri că o să-ţi reuşească tabloul?

— Sigur. Din păcate e numai un portret. Păcat.

— Pentru restul, să te adresezi mai degrabă unui bărbat!

— Faceţi dragoste? întrebă Anna Maria, grăbit. Emmanuelle o privi uimită:

— Nu... De ce?

— Dacă nu faceţi dragoste cu această minune, spuse noua sosită cu un ton care voia să arate că lucrul i s-ar fi părut firesc, atunci cu cine faceţi?

— Ei bine! Văd că v-aţi mai deşteptat!

— Delocâlncerc numai să mă potrivesc logicii dumneavoastră.

Marie-Anne afişă o mutră dezamăgită.

— Să n-o credeţi pe Emmanuelle când vă spune că este lesbiană, îi atrase ea atenţia. Face dragoste şi

cu bărbaţi.

— Ştii ce vorbeşti? Se arătă ofensată Emmanuelle. Anna Maria are dreptate, e timpul să nu te mai răsfăţ.

Adoptă un ton poruncitor.

— Mai întâi, de ce stai îmbrăcată? Dezbracă-te!

— Invitata ta va fi şocată, răspunse maliţios cea apostrofată.

— Deloc, întări tânăra italiancă, spre surpriza Eirimanuel-lei. Dimpotrivă.

— În cazul ăsta!... cedă Marie-Anne, cu o afectare de complezenţă. Se dezbrăcă într-o clipă şi făcu paradă în faţa mai vârstnicelor ei însoţitoare.

— Mulţumite?

— Da, spuse Anna Maria. Vă las deoparte şi, îndată ce terrnin tabloul Emmanuellei, am să vă sculptez.

— În ce?

— Nu ştiu încă. În ceva plăcut la pipăit.

7

— Anna Maria se dedă la safism1, o ironiza Emmanuelle. Dar prin intermediul marmurei.

— Mi-ar plăcea ca statuia mea să fie mângâiată, spuse Marie-Anne. Lucru! Ăsta m-ar flata.

— Vino, îi porunci Emmanuelle, să-ţi pipăi sânii. Marie-Anne se supuse tară mofturi, iar prietena ei îi prinse sânii frământându-i între mâini, nu fără să arunce câte o privire către Anna Maria. Aceasta nu părea, însă, câtuşi de puţin tulburată.

— Nu mă condamnaţi? se miră Emmanuelle. Cealaltă făcea pe nevinovată.

— Credeţi că aş putea să modelez, dacă n-aş face şi eu la fel?

Emmanuelle era derutată.

— Depinde de intenţie, sublinie ea. Anna Maria râse.

— Dacă este o crimă să atingi sânii acestei statuete de Tanagra, lumea este prost făcuta.

— De ce nu-i atingeţi pe ai mei?

Anna Maria tâu-i răspunse nimic, şi Emmanuelle se enervă.

— Cum asta?

Îşi vârî un deget între pulpele Marie-Annei, pe sub încântătoarea blăniţă de linx arctic. Anna Maria

rămase nepăsătoare. Marie-Anne fu cea care protestă.

— Mă gâdili. Lasă-mă! Nu ştii cum să faci! Un val de ciudă, aproape de suferinţă, îi umplu Emannuellei inima. Lupta din toate puterile împotriva acestei slăbiciuni. Sunt proastă, îşi spunea ea, asta nu e decât o jignire a amorului propriu… Ba nu, amărăciunea avea gustul a ceea ce a suferit pentru Bee. De ce? De ce? se întreba ea, aproape cu mânie. Apoi necazul ei se transformă în compasiune. Nu e nimic rău, îşi zicea ea, să iubeşti. Ce poate fi rău? Şi, de fapt, Marie-Anne nu mă respinge cu

Lesbianism (n.t.)

Adevărat. Brutalitatea ei ţine de acelaşi gen de pudoare ca aceea pe care o afişez eu ca să dovedesc că am inimă. Nu-i nimic, astea sunt nişte urme ale fecioriei! Când şi ea şi eu vom ieşi din vârsta ingrată, nu ne va mai fi ruşine să recunoaştem că suntem prea tinere.

Îi zâmbi prietenei el, ca şi cum ar fi aşteptat-o cu braţele deschise.

— Ai dreptate, o să facem dragoste când o să avem chef. Nu acum, nu e cadrul potrivit.

Se întoarse şi culese de pe chipul Alinei Maria o expresie atât de repede dispărută, încât, Se temea că şi-a închipuit. S-ar fi putut spune că tânăra artistă era dezamăgită, că str fi aşteptat ca evenimentele să ia o altă întorsătură. Eni-manuelle îşi regăsi bună dispoziţie.

Marie-Anne schiţă gestul de a se îmbrăca din nou.

— Nu te îmbrăca, o rugă Emmanuelle.

Dacă acceptă, parie ea, înseamnă că mă iubeşte… Marie-Anne aruncă fusta. Ce frumoasă e viaţa!

— Să urcăm pe terasă, spuse Anna Maria.

— Fii amabilă, comandă nişte ceai, îi ceru Emmanuelle Marie-Annei.

Aceasta se îndreptă spre bucătărie cu o naturaleţe perfectă.

— Că Marie-Anne este goală cu noi, o admonestă Anna Maria, nu-i nimic rău. Să o faci însă să rasă aşa, ei bine, asta este perversiune.

— Nu judecaţi bine lucrurile! O fată goală într-o baie nu are nicio valoare. În bucătărie, însă, are.

— Vreţi să spuneţi valoare erotică? Dar erotismul nu este criteriul binelui şi al răului. Corpul Marie-Annei are o valoare umană, aceea de a fi o fată adorabilă de treisprezece ani, şi o valoare estetică, care nu depinde de emoţia sexuală pe care o provoacă.

— Da, dar pentru asta artiştii sunt de rea-credinţă. Dacă pictează şi sculptează nuduri mai mult decât mere, asta nu e pentru că arta nu are sex, ci pentru că ei înşişi şi cei care privesc operele lor vor să fie excitaţi. Intenţia lor e foarte clară. Dovadă că, după ce se calmează, pictează mere.

Emmanuelle nu-i lăsă adversarei sale timp să se disculpe şi continuă:

— Să nu vă închipuiţi, draga mea ipocrită, că-mi fac iluzii. Ştiu că vă tulbură corpul Marie-Annei, deşi nu recunoaşteţi.

— Dare absurd! Marie-Anne nu mă tulbură deloc. În timp ce…

Arma Maria se opri brusc, păru nemulţumită. Era

prea târziu.

Emmanuelle sări în picioare, îşi petrecu cele două braţe în jurul gâtului ei şi îi vorbi, ironică, lipindu-şi obrazul de al eh

— În timp ce pe mine nu vreţi să mă pictaţi goală, de teamă să nu vă încălcaţi principiile, nu-i aşa?

— Nu, nu de asta, vă asigur! Dimpotrivă!

— Dimpotrivă? Ce vreţi să spuneţi? Explicaţi-mi ca să înţeleg!

Anna Maria este vizibil chinuită la gândul că, probabil, Emmanuelle se întreabă dacă o va săruta, ca s-o consoleze, pe frumoasele sale buze crispate. Puţin mai târziu reia discuţia:

— *Nu vreţi* să înţelegeţi, Emmanuelle, se plânse Anna Maria, bănuitoare. Asta nu este numai o problemă de virtute sau de viciu! Eu nu sunt lesbiană, asta e tot! Dacă dumneavoastră vă plac femeile, vi se pare normal ca toate să fie la fel? Vă înşelaţi total. Majoritatea nu se nasc cu această înclinaţie.

— Ei bine, poţi să înveţi. Lucrurile astea se învaţă şi se deprind chiar foarte uşor. Poţi să devii lesbiană fără ceremonie, nu e nevoie să te naşti sau să creşti cu

acest lucru, pe ascuns. De când am început să judec şi să înţeleg lucrurile, mi-am petrecut timpul văzând în jurul meu numai fete care făceau acest pas.

— Tu le-ai convertit? întrebă Marie-Anne, care se instalase comod între perne, goală, făcându-şi de lucru cu un teanc de fotografii.

— Întâmplarea este cea care converteşte. Dacă împrejurările sunt favorabile, orice femeie este tentată, într-o zi sau alta, să facă dragoste cu altă femeie. La supărare, din curiozitate.

— Sau din lene, puse Marie-Anne punctul pe i, pentru că nu au bărbaţi la dispoziţie şi pentru că nici nu se obosesc să caute. Sau pentru că se plictisesc să se masturbeze singure şi atunci se masturbează la patru mâini.

Emmanuelle izbucni în râs.

— Psihologia vestalei, se amuză ea. Adevărul este că un corp de femeie, atrăgător în sine, stârneşte nu numai simţurile bărbaţilor.

— Orice fiinţă normală este sensibilă la o asemenea armonie. Cele care pretind că sunt indiferente faţă ce atracţia altor femei ori sunt

iremediabil frigide, ori refuză să-şi dea seama că sunt victime ale societăţii. Ele au fost constrânse şi atrofiate de conformism şi interdicţii. Şi într-un caz şi în celălalt sunt nişte infirme.

— Au un simţ amputat, concretiza Marie-Anne…

— Nu vor şti niciodată ce este dragostea deoarece, dacă nu-şi iubesc propriul sex, cine să-l iubească?

Sosirea ceaiului făcu ca discuţia să devieze pentru moment, dar subiectul trebuia să fie reluat.

O idee a Marie-Annei, în care figura şi cuvântul „gust”, îi oferi Emmanuellei pretextul pe care-l aştepta.

— Este ca şi la safism, reluă ea. Este mai întâi o chestiune estetică. Ca să nu-ţi. Placă femeile trebuie să fii cu totul lipsită de gust. Anna Maria ar fi trebuit să fie respinsă la Academia de Arte Frumoase.

— Apreciez şi eu fetele frumoase, dar dintr-un punct de vedere normal. Aveţi dreptate să susţineţi că homosexualismul nu este un comportament normal.

— Mi separe mai puţin anormal decât să o adori pe Sfânta Fecioară!

Anna Maria păru supărată, dar Emmanuellei nici nu-i păsa. Continuă:

— Şi trebuie să înţeleg că idealul dumneavoastră ca artist este să vă limitaţi la normal? Eu credeam că arta are meni rea de a deschide căi dincolo de limitele naturii.

— Eu încerc să disting în supranatural ceea ce este divin de ceea ce este diavolesc.

— O, să nu-mi spuneţi că recunoaşteţi şi existenţa diavolului! Dumnezeu este destul! În orice caz, alegeţi! Ori credeţi într-unul ori în celălalt; în amândoi deodată nu se poate. Eu una nu am nicio preferinţă.

Anna Maria rămase câtva timp fără replică. Emmanuelle are un fel anume de a te plimba între Lesbos şi teologie care te derutează.

— Alegeţi-l pe Dumnezeu, acceptă Emmanuelle cu trufie. Mu mai staţi la îndoială.

Ieşi şi se întoarse, după câteva minute, cu o carte mare, plată, a cărei copertă era împodobită cu un chenar elegant, cu roşu, albastru, galben şi negru.

— Iată ce a zis cineva care cred că vă place.

— Mondrian?

— Chiar el! „*Frumuseţea perfectă este identică cu ceea ce odinioară numeam divinitate*”.

Anna Maria se îmbufna şi nu mai scoase o vorbă. Emmanuelle îi întinse cartea. Marie-Anne întrebă:

— Nu pentru că e frumoasă o iubiţi pe Emmanuelle?

Într-o altă zi, Emmanuelle găsi această cugetare din Che Tao: „*Oamenii cred că esenţa picturii şi a literaturii constă în reproducerea formelor şi în asemănări. Mu, pensula ajută să j aci să iasă lucrurile din haos*”.

A doua zi, veni cu o alta:

„*Natură este plină de pericole. Omul nu se va simţi la adăpost decât atunci când îşi va construi un univers cu legi diferite de cele ale naturii*”.

— Adevărul este, îi spuse ea Alinei Maria, că omului îi e încă ruşine de strămoşii săi, animalele. Nu ştie ce să mai

Mareei Birou (11. A).

Inventeze ca să le uite. Ideea sufletului venit de la Dumnezeu a fost numai o idee, care nu l-a dus pe

om prea departe. Un spaţiu artificial în care Dumnezeu să nu-şi afle locul este mai sigur. Fără îndoială, asta căutaţi şi dumneavoastră să realizaţi prin pictură. Dar este numai un Miraj.

Mai târziu, adăugă: 4

— Arta, în fond, este formă de creaţie a unei specii care nu este încă în stare să creeze natura. În ziua când vom şti să fabricăm viaţă, să mutăm stelele, n-o să ne mai pierdem timpul mâzgălind lumi din vopsele.

Apoi:

— Mario spune că o operă de artă terminată nu este decât o urmă moartă. Bieţii milionari care plătesc atât de scump tablourile sunt păcăliţi! Ceea ce cumpără ei este deja părăsit de artă chiar în secundă, în care pictorii au lăsat jos pensulă. Ceea ce rămâne din efortul lor nu este altceva decât numai o crustă. Opera de artă se naşte şi moare în aceeaşi clipă. Nu există opere nemuritoare, ci numai clipe creatoare, clipe atât de frumoase, dar trecute înainte să apuci să le vezi cum se trec. Artă este în om, nu în lucruri. Artă este ceea ce creez eu când fac dragoste aşa cum îmi

place.

— Artă naivă!

— Arta nu este naivă. Dragostea, bineînţeles, poate fi, dar rostul nostru este s-o înălţăm.

— Naivitatea este, aşadar, un neajuns.

— Sigur! Neajunsul de a fi copil. Contrariul iubirii naive este erotismul.

— Atunci lăsaţi-mi puritatea copilăriei! Adulterele dumneavoastră de adulţi, acuplările dumneavoastră complicate, femeile dumneavoastră cu sex bărbătesc, exhibiţionismul, metamorfozările dumneavoastră sunt pentru mine o boală a iubirii, nicidecum o artă.

— Dacă aş avea vreo bănuială că ceea ce fac e rău, aş înceta să mai fac. Importantă nu e plăcerea, ci mândria. Sigur, sunt şi feluri urâte de a face dragoste, cum sunt şi forme de a te ruga care îl fac să sufere pe Dumnezeul dumneavoastră. A fi erotic nu înseamnă numai să te hrăneşti, cu gânduri ruşinoase. Tot ce se face pe ascuns are şanse, să fie un lucru urât. Dar mie, trebuie mie să-mi fie ruşine? De ce? Eu n-am făcut niciodată decâfbine. Harul erotic este să simţi

plăcerea de a simţi plăcere. Virtutea eroticului este de a le bucura de plăcerea de a procura şi altora plăcere.

— Noi trăim în lumi diferite.

— Oare? Dacă credeţi sincer că dragostea este o greşeală, atunci ştiţi mai mult decât Iisus Christos. El, săracul, nu ştia, de vreme ce avea slăbiciune pentru femei adultere, pentru prostituate, pescari şi hoţi. A spus el vreodată să nu faceţi dragoste pentru că e rău şi 11-O să mai ajungeţi în paradis? Eli am studiat cele patru Evanghelii şi n-am găsit în niciuna din ele apologia castităţii. De asta abţinerile şi copilăriile dumneavoastră mă fac să mor de râs. O să intru în împărăţia cerului înaintea dumneavoastră. De fapt, sunt deja, pentru că împărăţia lui Dumnezeu este acolo unde trăiesc oamenii care au ochi ca să vadă şi urechi ca să audă, cărora le e sete şi foame de adevăr. Este împărăţia lumii acesteia, pe care noi trebuie mereu să o descoperim şi pe care dragostea mă ajută să o cercetez.

— Vă jucaţi cu cuvintele: dragostea pe care o propovăduia Iisus nu are nimic comun cu întâlnirile voastre rafinate.

— Ce ştiţi dumneavoastră despre partiurile mele rafinate? Ele dovedesc diferenţa dintre erotism şi obsesie sexuală. Nu se colecţionează orgasme moarte precum figuri de ipsos sau tablouri, ci se descoperă arta de a iubi. Totul este mai mult moral decât fizic.

— Dragostea ca doctrină împotriva celei endocrinologice. Emmanuelle surâde. Anna Maria răspunde:

— Cine se lasă înşelat de toate poveştile, astea? Faceţi dragosteăfără socoteală, pentru că asta vă face plăcere, asta e tot. /Va descotorosiţi de principiile care vă incomodează, şi cele pe care vi le făuriţi ca să le înlocuiască pe ale noastre nu sunt destinate decât să fardeze acest adevăr banal: zece bărbaţi vă oferă mai multă satisfacţie decât vă poate oferi unul singur.

— Aş fi putut alege calea uşoară, să mă odihnesc, să mă mulţumesc cu bărbatul meu sau cu mâinile mele, dar nu sunt pe pământ ca să mă mulţumesc numai cu atât.

— Sunteţi pe pământ ca să speraţi.

— Sunt ca să învăţ. Dar oare mai am eu nevoie să învăţ să fac dragoste? Eu cred că sunt destul de tare

de vreme ce am înainte un drum lung de parcurs până să ştiu cu adevărat să iubesc. La petrecerile mele rafinate eu nu devin numai o minunată parteneră de plăcere, Anna Maria, ci o minunată îndrăgostită. Şi, ca să ajung aici nu-mi ajunge o viaţă întreagă, nici toţi bărbaţii, nici toate femeile din lume.

— Idealul dumneavoastră vine mai mult din raţiune decât de la suflet. Sunteţi sigură că aceasta este pasiunea abstractă a omului, adevărata dragoste?

— Aţi putea iubi dacă n-aţi avea raţiune? Dragostea, dragostea pe care aş vrea să omerit ar trebui să fie un alt nume dat inteligenţei. Harul de a fi om este acela de a iubi ceea ce devine capabil de geniu.

— Vă bateţi cu miturile, dar mi-e teamă că erotismul dumneavoastră este cel mai himeric.

— Este şcoala adevărului. Eu cred numai în principiile pe care le descoperă adepţii lui Arhimede. Cele ale lui Dumnezeu nu au destulă greutate.

— Totdeauna au fost fete care s-au culcat cu oricine. Lor le datorăm progresul ştiinţelor?

— Cine ştie? Dacă nimfele şi curtezanele nu iar ţi

împiedicat pe bărbaţi, de-a lungul secolelor, să moară hipnotizaţi de Dumnezeu, biserica ar fi reuşit, probabil, să-i facă să-şi piardă dorinţa de a şti şi de a trăi! Fără viermele care au fost ele în fructul binelui şi al răului, probabil că lumea noastră s-ar fi învârtit de mii de ani ca un astru castrat.

Emmanuelle deveni vehementă:

— După legile voastre proaste, nu e permis să fii castă şi fidelă. Să ai mai mulţi amanţi este o datorie ca aruncarea bombelor pentru revoluţionari, chiar dacă au oroare de vacarm şi de sânge. Vinovaţi nu sunt cei care aduc171

Nenorocire tiranilor. Fi rândul domnilor inchizitori! Zilele domniei lor au fost noaptea pământului.

— Invectivele pe care le adresaţi lui Dumnezeu sunt un fel, ca atâtea altele, de a-l recunoaşte: credeţi în existenţa lui, dar sunteţi împotrivă.

— Asta mă onorează mult. Eu n-aş fi atât de îndrăzneaţă! Dar trecutul este plin de Dumnezeu şi trecutul este timpul greşelii. Adevărul este înaintea mea, nu e vina mea dacă atunci când privesc drept nu-

l văd pe Dumnezeu. Nu mă siliţi să mă uit în urmă, pentru că s-ar putea să-mi uit nemulţumirile!

— Creatorul nu se lasă atât de uşor uitat.

— Credeţi? Încercaţi deci să vă gândiţi la Dumnezeu când faceţi dragoste. Religia a fost inventată de oameni care nu ştiau să facă dragoste.

— Dar de ce există ceva, mai mult decât nimic? Se arată Anna Maria înspăimântată. De ce natura mai revarsă încă asupra noastră mistere? De ce şoatecii roşii dorm cu capul în jos? De ce sunteţi dumneavoastră atât de frumoasă, dumneavoastră cea care ştiţi să iubiţi şi totuşi veţi muri? Nici ştiinţa nu-mi răspunde.

— Dar nici religia! Decât să facem portrete, mai bine să ne străduim să răspundem la aceste întrebări.

— La Angkor, pe vremea splendorii khmere, povestea Jean la masă, (Emmanuelle le invitase şi pe Anna Maria şi pe Marie-Anne) preoţii marilor temple deflorau fetele pe care părinţii lor veneau să le ofere. Ele aveau, în general, mai puţin de zece ani. Numai săracii le ţineau mai mult pe feţele lor fecioare, pentru că trebuiau să plătească destul de mult pentru ritual

şi cămătarii nu dădeau banii fără garanţie. Preoţii se foloseau de penisul său de degetele lor. Adunau apoi sângele şi îl amestecau în vin. Familiile fecioarelor se înseninau cu el pe frunte şi pe buze. Fiecare preot avea dreptul la numai o singură dezvirginare pe an. Când fetele voiau apoi să se mărite, se duceau să se scalde goale în lac şi bărbaţii le alegeau.

— Nimic nu s-a schimbat, îi spuse Marie-Anne a doua zi Emmanuellei, când s-au întâlnit la soare, pe marginea piscinei. Preoţilor budişti le plac încă fecioarele.

— De unde ştii? Ai. Trecut prin furcile lor caudine?

— Nu e nevoie să fi trăit experienţa ca să ştiu.

— Eu am auzit că preoţii budişti nici nu se ating de femei vreodată.

— O fecioară nu e o femeie!

— Ei, bine! Au gusturi nostime!

— Ei nu sunt la fel ca noi.

— Şi unde găsesc ei vestalele astea?

— E cam greu. Părinţii siamezi nu mai sunt la fel de supuşi precum khmerii de altă dată.

— Ei nu-şi mai oferă mezinele împreună cu dinarul cultului ca să atârne la greutate?

— Ei! Ştii cum se pierd obiceiurile religioase! Acum nu mai sunt Buda! Acum bonzii1 sunt cei care trebuie să plătească.

— Cum procedează, de vreme ce credinţa lor le interzice să manipuleze bani?

— Plătesc în aur.

— Marie-Anne, tu le cam înfloreşti. Îmi spui minciunile astea ca să-ţi pui în valoare spiritul tău strălucitor.

— Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Mervee. Emmanuelle nu a mai căutat s-o întâlnească pe leoaică.

Gluma micuţei sale prietene i-a ieşit din minte, imediat ce a auzit-o. Dar s-a întâmplat să se întâlnească cu fata cu părul ca o junglă într-o duminică dimineaţă, când, însoţită de Ea, cumpăra orhidee din imensa piaţă din faţa pagodei de smaralde a lui Buda. Scânteile, şuviţele şi ţepii din părul de aramă păreau să facă parte din expoziţie, ca o plantă străină şi aproape monstruoasă din pădurea

thailandeză. Emmanuelle remarcă liniile lor curbe, unduirile lor ascuţite, care se armonizau în mod vizibil cu genele lungi, linia

1 Preot budist cu. T.).

Graţioasă a bărbiei şi chiar cu gura de un roşu aprins, de forma unui pătrar de lună, pe pielea palidă.

Figura Merveei se potrivea foarte bine cu pianul din spate al acoperişurilorsiameze. Părea că geometria sa şi cea a templelor avea aceeaşi descendenţă.

— Arhitectura budistă şi dumneavoastră sunteţi homeotetice, spuse Emmanuelle, amintindu-şi un termen din vocabularul pregătirii sale matematice.

— Vă interesează budismul?

— Nu cine ştie ce.

Privea trecând doi bonzi, înfăşuraţi în toga lor galbenă, cu un umăr şi cu picioarele goale, cu capul ras cu grijă. Un băiat de zece până la doisprezece ani, îmbrăcat la fel, mergea alături de ei, ţinând între ardoarea soarelui şi persoana lor un evantai din mătase brodată, de un Agalben intens, având formă unei frunze de smochin sfânt. În mod evident, aceşti

preoţi nu făceau altceva decât să se plimbe, părând că nu-i interesează nimic.

— Nu au aerul că s-ar gândi la lucruri fundamentale, observă Emmanuelle.

— Au tot timpul!

Se întâlneau cu eleve cu bluze albe, pe care era înscrisă şcoala la care învăţau, şi cu fuste plisate, roşii sau albastre, scurte până la fund. Religioşii nu le aruncau nici măcar o privire. Se pare că nu asta caută ei, gândi Emmanuelle. Adăugă apoi cu voce tare:

— Mi s-a spus că nu dispreţuiesc fecioarele.

— Nu vârsta contează. Ei au nevoie de fecioare.

— Nu e o poveste?

Emmanuelle îşi aminti de aluzia Marie-Annei şi adăugă:

— Se pare că, într-adevăr, dumneavoastră. Trebuia să mă adresez ca să aflu câte ceva despre asta. Ea aşteptă, cu un surâs pe jumătate sceptic, reacţia Merveei. Aceasta nu răspunse însă imediat. O privea atât de pătrunzător, încât Emmanuelle avu impresia că este pătrunsă cu raze X.

— Vreţi să cunoaşteţi aceste lucruri numai ca să

vă amuzaţi, sau serios? întrebă, în cele din urmă, leoaica.

Vocea ei avea aceeaşi intensitate pătrunzătoare ca şi privirea. Timp de o clipă, Emmânuelle a pierdut contactul cu locul şi timpul în care se afla.

— Singurul lucru de care se tem cu adevărat aceşti domni mai mult decât de orice, este murdăria, cir să te culci cu o fecioară nu este un lucru murdar.

— Înseamnă că nu fac dragoste prea des, încercă să glumească Emmânuelle.

— Nu e neapărat nevoie ca virginitatea să fie reală. Esenţialul este să poată fi salvate aparenţele. Cel Perfect a spus că totul nu este decât iluzie…

— Şi discipolii sunt destul de docili ca să-l creadă?

— Siamezii *nu cred* deloc. Ei ştiu că sursa tuturor plictiselilor este credinţa. Ei au oroare de plictiseală.

Emmânuelle începu să manifeste interes pentru conversaţia cu Mervee. Ea îşi imaginase până atunci că este numai păr şi gheare:

— Pe dumneavoastră, spre exemplu, reluă leoaica, v-ar aprecia mult.

— Cine? Bonzii? O! Şi apoi să mai fac şi pe fecioară! Mervee nu păru tulburată.

— Partea asta mă priveşte, declară ea, cu aroganţă. O să vă înţelegeţi perfect.

— Dar nu mă simt atrasă deloc. Ideea de a face dragoste cu un călugăr, fie el şi budist, nu are nimic excitant pentru mine. Probabil nu am simţul sacrului.

— Nu asta este problema. Mi-aţi spus într-o zi că miraţi permite să vă vând. Am reţinut ideea asta.

Emmânuelle îşi aminti propunerea Merveei, dar nu-şi amintea să fii şi acceptat. Această şiretenie pe faţă o făcu să râdă.

— Tocmai am o solicitare, urmă felină, şi o privi cu nişte ochi îngheţaţi.

Sunt nebună, se gândi Emmânuelle, dar merită să cunosc şi aşa ceva, ca fata asta să mă tocmească ca pe o marfă.

— Pentru bani o faceţi? Se arătă ea mirată, deodată.

— Da! Mâine vă convine?

— Bine! spuse Emmanuelle. Unde vă găsesc?

O să-i aduc, oare, ceva profit? se întrebă ea. Or

să plătească scump pentru mine? Uitase cu totul că, pentru a avea valoare, trebuia să fii fecioară.

Barca lor aluneca fără zgomot, împinsă de rama vâslaşului, pe apa cu reflexe ocru-violete a râului umflat de ploi.

Emmanuelle întorcea din cale cu degetele cojile crude de nucă de cocos şi grămezile de legume verzi şi roşii pe care le purta curentul. Apa, având o densitate de sevă, ajungea până la gura pirogii lor înguste, făcută din lemn de tec, Albită de timp, indestructibilă. Pasagera îşi închipui că o să cadă sigur în apă, înainte să ajungă la destinaţie, dar ce importanţă mai avea. Râul colcăia de înotători şi ea se gândea că o să se întâlnească cu mulţimea lor zgomotoasă. Băieţii, goi ca nişte viermi, se agăţau de partea din faţă a bărcii lor, surzi la înjurăturile vâslaşului. Oare vor să-i răstoarne în joacă? Mâinile lor alergau de-a lungul marginii bărcii. Unul dintre ei se apropie de Emmanuelle; – ochii săi provocatori străluceau în soare şi ea răspunse zâmbetului lui. Strănută, împroşcându-i Emmanuellei pletele negre, apoi întinse un braţ către ea. Ce o fi vrând să-i ceară?

Nu avu prea mult timp să se gândească, deoarece, cu o iuţeală de salamandră, el îşi strecură mâna pe sub fusta ei, între pulpe, şi începu să-i scotocească sexul… Se aruncă apoi din nou în apă, scoţând un urlet triumfător.

Emmanuelle aruncă apa adunată în barcă.

— Nu ajungem noi fără unul sau două naufragii, prevesti ea.

Mervee îi răspunse că ea spera să nu se întâmple aşa, pentru că or să li se deterioreze bagajele. Adevărat, îşi aminti Emmanuelle, Mervee avea în sacoşă un costum cu care intenţiona să se îmbrace în cinstea cultului căruia i se închina. Perspectiva acestui ceremonial o amuza pe Emmanuelle, mai ales că nu simţea vreo nelinişte. Ce pot să urmărească prin complotul lor aceşti bărbaţi sfinţi, decât să se bucure de corpul unei ţeţe? Toate mascaradele exor-cismele lor nu pot schimba nimic în acest adevăr simplu. Şi sigur. Dacă or să i se ude hainele, ei bine, o să intre în mănăstire goală precum Eva. Nu se „spetite ea de asta!

Înainte să se îmbrace, a făcut ce i-a cerut

Mervee…

După noaptea de la Maligâth şi ţinând cont de reţinerile Arianei, nu mai ştia la ce să se aştepte. Dar, după ce a acceptat să se dea leoaicei, era normal să o facă până la capăt şi să-i satisfacă plăcerea pe care o aştepta. Mai era un lucru pe care Emmanuelle urma să-l afle.

Debarcaderul unde ancorară era sculptat cu flori de stuc, încrustate cu bucăţi de sticlă şi ceramică şi avea deasupra un acoperiş sub formă de tiară de dansatoare, asemănător cu cel al templului în care se permite intrarea.

— Acesta era compus din mai multe construcţii vechi, separate unele de altele prin largi spaţii verzi. Construcţia cea mai vastă, împrejmuită cu colonade, era destinată să ascundă în sine un Buda masiv din ipsos, cum a mai văzut ea cu sutele în ultimele şase săptămâni. Nici n-a avut curiozitatea să se convingă.

Stupă care domina centrul domeniului aparţinând mănăstirii i se păru mai demnă de atenţie. Baza monumentului, în formă de castron răsturnat, era remarcabilă prin dimensiunile sale, dar şi prin

curbura sa. Fleşa, făcută din inele concentrice din ce în ce mai mici, se înălţa pură, câteva sute de metri. Ţiglele, din ceramică de culoarea cărnii, care o îmbracă, au în lumina amiezii o nuanţă atât de plăcută, încât Emmanuelle se descălţă şi alergă prin iarbă ca să mângâie cu amândouă mâinile carapacea călduţă a marelui monument adormit, închis, de neînţeles şi fără capăt sub cerul logic.

Un călugăr tânăr, care părea lipsit de orice ocupaţie, se apropie de Mervee. Emmanuelle se alătură şi ea. El le făcu semn să-l urmeze şi le conduse într-un pavilion dreptun 177

I ghiu iar, cu acoperiş ca de spumă şi cu pereţi albi, fără nicio altă cale de acces decât o uşă grea, care scârţâia. Lumânări cu miros dulceag, în candele din cositor şlefuit, luminau interiorul. Dulăpioare în formă de piramide tronconice, cu rame aurite, rogojini, câteva mese joase, încărcate cu vase mici, constituiau mobilierul. Într-un colţ, o pasăre din lemn roşu cu ochi din pietre preţioase, „cu labe de bâtlan şi cu sâni de femeie, îşi priveşte într-un dreptunghi din sticlă înclinat, încadrat cu ceramică, mutra feminizată

din cauza gurii vopsite. Emmanuelle rămase nemişcată înaintea ei, mută de uimire.

Călugărul se aşeză şi începu să-şi facă vânt. Intră un băieţel, care aduse o tavă cu ceai. Era servit foarte fierbinte, în ceşcuţe absurd de mici. Trebuia să bei mai multe, ceşti, una după alta, ca să simţi că te-ai săturat. Frigea. Odată epuizat ritualul de ospitalitate, ci a rom n de iasomie îi umplu gura. Emmanuelle îşi linse buzele, întrebându-se dacă un astfel de nectar este tocmai ce trebuie pentru o viaţă de ascet. Era adevărat că şi ea era acolo tot pentru aceşti asceţi!

După ce-şi termină de băut ceşcuţa, tânărul călugăr avu bunăvoinţa să le adreseze o frază, dar atât de repede şi cu o voce atât de discretă, încât Emmanuelle nu auzi nimic.

Mervee, însă, răspunse în siameză. Ştia atât de bine! Vorbea mai mult decât bărbatul. Trebuie să-mi laude calităţile, presupuse Emmanuelle. Urcă preţul! Călugărul pare foarte puţin interesat. Nu aruncă nici măcar o privire către obiectul de vânzare. Veche viclenie de samsar, îşi spuse ea, amuzându-se: să nu ne lăsăm în voia imaginaţiei. Trebuie neapărat să

înveţe limba, pentru că neştiinţa ei o privează de adevărate plăceri.

La fel de brusc cum începuse să vorbească, se ridică şi plecă. Închise uşa şi le lăsă acolo. Fumul lumânărilor groase urcă până spre capul Emmanuellei. Ar fi vrut să iasă şi. Ea din acest vorbitor, dar Mervee, care părea să ştie ce face, hotărî altfel:

— Am să vă ajut să vă schimbaţi, spuse ea.

Descheie rochia pupilei sale şi i-o scoase. Deschise geantă pe care o adusese şi scoase din ea o eşarfă lată şi lungă, din mătase albă, ţesută cu aur, cu care o împodobi pe Emmanuelle, cu o îndemânare neaşteptată.

Se întreba dacă genul ăsta de togă nu se va desface şi nu va cădea la primul pas pe care-l va face, dar, în fond, poate tocmai asta era intenţia. S-o împodobească cum doreşte, puţin îi pasă. De altfel, costumul i se păru elegant. O să împrumute oglinda de la Kinari. Dar lămpile luminau slab…

— Veniţi, spuse Mervee.

Când ajunse iarăşi afară, Emmanuelle se simţi

uşurată. Lumina zilei îi supăra ochii. Intrară amândouă pe un coridor. Mervee părea că ştie unde merge. Numără încet uşile. La cea de-a unsprezecea, se opri în faţa unei figuri cu ochi mari şi cioc coroiat.

— Intraţi, îi spuse. A

Ea rămase afară. Înăuntru, Emmanuelle îl găsi iarăşi pe călugărul cel tânăr. Îi arătă o rogojină pe care era aşezată o pernă în formă de prismă.

— Aşezaţi-vă şi aşteptaţi aici! spuse el într-o franceză foarte bine stăpânită.

Apoi el ieşi. Emmanuelle se aşeză, aşa cum i se ordonase, îşi strânse picioarele sub ea, puţin într-o parte, aşa cum văzuse că fac siamezii în faţa regelui sau în temple.

Încăperea nu avea ferestre şi era neobişnuit de rece. Plutea un miros vag de răşină. Poate de la lemnul pereţilor? Nu se vedeau. Singura sursă de lumină era o minusculă lampă cu ulei, mai degrabă o veioză, care nu lumină decât în jurul ei. Totuşi, Emmanuelle era sigură că îjicăperea aceea e mică. Nu distingea nicio mobilă. Nu era adevărat că pereţii nu se vedeau, se corectă ea după puţin timp. Cel din

apropierea lămpii se putea întrezări. Nevoită să-l privească atent, observă chiar şi o uşă, mai scundă şi mai strâmtă decât cea prin care intrase. În timp ce se uita, uşa se deschise, foarte încet, fără niciun zgomot. Inima Emmanuellei începu să bată puternic. Se chirci pe rogojină. Când uşa se deschise larg, dintr-un plan mai îndepărtat, întunecos, ceva sau cineva stinse lampa. Era un întuneric absolut.

Emmanuellei îi scăpă un scâncet. Nu plângea, dar îi era tare frică…

Simţi o prezenţă. Nu era tânărul călugăr, era sigură de data asta. El n-ar fi procedat aşa. Ce mult i-ar fi plăcut ca el să revină! Oare ce-o să-i facă fantomă care nu vrea să fie văzută? Era atât de încordată, avea muşchii atât de contractaţi, nervii atât de surescitaţi, încât, atunci când o atinse o mână, ţipă. Această reacţie copilărească (aşa îşi califică ea imediat reacţia) o încuraja şi o eliberă dintr-odată. Îşi regăsi sângele rece şi râse desine însăşi. Vizitatorul se speriase şi el, probabil, pentru că se îndepărtase. Sunt lamentabilă, îşi reproşa ea. Ce mutră oi fi având, dacă mă lasă aici, scârbit de a i se fi adus o toantă. O să fiu

desconsiderată în ochii Merveei. Şi şi-a mai pierdut şi ziua cu mine.

Dar, judecând corect, arătându-se speriată era chiar în rol. N-avea rost să mai regrete, cu atât mai mult cu cât această obscuritate, aceste mistere nu fuseseră create ca s-o-impresioneze pe ea, ci ca să-l scutească pe preot de a se simţi ruşinat. El era cel care păcătuia şi se ascundea. Emmanuelle îşi clădea seama de situaţia ei. Era într-o poziţie de superioritate şi trebuia să profite de asta. Acum, că nu-i mai era frică, avea chef să se distreze. Oare reverendul o crede nevinovată? O să afle adevărul! Sacrilegiu! Sacrilegiu! Scandal! Psalmodie în imaginaţie Emmanuelle. Pufni în râs fără zgomot.

Întinse mâinile înainte şi căută bâjbâind. Dădu repede. cu mâna de ceva: o poală din pânză ieftină, şifonabilă. Degetele ei şi-o imaginară galbenă cum este şofranul. Mai sus, la stânga, trebuia să fie un umăr gol. Uite! Carnea este tare, pielea îi dă senzaţia atingerii unei pietre uscate. Cu siguranţă, călugărul ăsta este slab, viguros, dar nu este tânăr.

O mână autoritară prinse mâna iscoditoare a

Emmanuellei, o îndepărtă şi o ţinu prizonieră, ca să o împiedice să mai facă şi alte sacrilegii. Ea şi zise surâzând: o femeie nu trebuie să atingă un membru al sfântului *Sangha*. Dar atunci pentru ce este acolo? Ea nu vrea să joace jocul ipocriziei. Luptă să-şi elibereze degetele şi. În această mişcare bruscă, se apropie de gazdă ei. I se năzări o idee: să-l dezbrace.

Preotul nu o lăsă să facă lucrul acesta fără să opună rezistenţă, şi atunci eşarfa Emmanuellei se desfăşură şi căzu, înainte ca ea să fi reuşit să desfacă toga galbenă. Oricum, zdreanţa călugărului budist nu era cu mult mai ajustată şi mai asigurată decât a ei. Şi ea ştiu să se folosească şi de unghii şi de dinţi ca să-l dezbrace pe adversarul său. El (era rândul lui!) trebui să-şi înăbuşe ţipetele, care IUI erau de plăcere. Emmanuelle nu-l iertă de plata datoriei.

Numai când reuşi să se culce în toată lungimea, gâfâind şi parcă zdrobită, se simţi satisfăcută. Falusul întărit ca şi o bucată de fier, pe care îl simte jos în pântece, respiraţia arzătoare care îi biciuia faţa dovedeau că ea era cea care a învins. Acum putea să se relaxeze.

Falangele osoase ale călugărului îi îndepărtau părul, strângându-l spre ceafă, ca să o doară, dar era o durere plăcută. Îi pipăiau spatele, alergau de-a lungul coloanei, îi zgâriau fesele. Corpul bărbatului se arcui şi penisul creştea parcă şi mai mult. Simţea vârful ajungându-i prin dreptul buricului. Emmanuelle îşi unduia aproape insesizabil talia, pentru că dorinţa unuia şi a celuilalt să fie tot mai mare. Mâinile nevăzute urcară din nou, brăzdându-i spatele, până spre umăr, se agăţară şi o apăsau ca ea să alunece mai jos. Ea cedează, îşi odihneşte o clipă faţa pe pieptul cu miros de santal, apoi gura ei primeşte penisul pătimaş. Nu avea chef să-şi irosească talentele şi nici să-l lase pe călugăr să-şi împlinească plăcerea folosindu-se de limba ei.

Se pare că a fost tare dezamăgit, pentru că a respins-o imediat. Nu avu prea mult timp să se întrebe ce avea să urmeze, pentru că el o apucă cu putere şi o forţă să se întindă pe o parte, şi să-şi curbeze gâtul până ce maxilarul îi atinse partea. de sus a torsului. De ce? se întrebă ea. Îi îndoaie picioarele, îi împinge genunchii spre faţă, în poziţie de fetus. Atunci penisul

tare ca un os începu să îi forţeze anusul. Saliva Emmanuellei, cu care era încă uns, îl ajută să pătrundă. Ea trebui să facă un efort, peste puteri ca să nu geamă. Ce strâmtă era acolo! se gândi ea cu regret. Ce rău o durea! Durerea continuă şi după ce bărbatul reuşi să pătrundă. Se miră de lungimea membrului lui. Nu-şi dăduse seama de asta când l-a avut în gură. Avansa atât de mult, încât ea îşi imagina că o s-o perforeze cu siguranţă. Ea îşi închipuia că cel mai dureros o să fie momentul când penisul îi va pătrunde în anus, dar acum, când loveşte cu brutalitate înăuntrul ei, îi ţâşnesc din ochi lacrimi. Nici măcar nu şi-a dat seama când plăcerea s-a amestecat cu hohotele de plâns. I-a trebuit mai mult timp să atingă orgasmul decât s-ar fi întâmplat în cuplarea cu sexul său. Lacrimile îi dăduseră rogojinii prospeţimea şi mirosul de iarbă. După ce a simţit extazul prima dată, preotul a continuat s-o sodomizeze cu o forţă şi o duritate care, repede, au smuls de la ea alte spasme. A ţipat mai tare decât atunci când simţise durerea. Ea n-ar fi putut să spună dacă ceea ce i s-a întâmplat a durat ore sau numai câteva minute

care. I s-au părut ore şi IUI şi-a dat seama nici de momentul când amantul ei s-a răspândit în ea.

Acum zăcea din nou, singură, în celula neagră. O moliciune satisfăcută îi amorţea membrele. Aştepta, neştiind ce să facă, neîndrăznind să se mişte. Poate va mai fi încă nevoie de ea: alţi călugări. Numai că ar fi vrut. Să vadă. Întunericul o-apăsa şi o oprima. Sau poate aerul din camera asta închisă? Se simţea obosită. Rămase aşa ghemuită, scoţând din când în când câte un suspin.

În sfârşit, cineva deschise o uşă care dădea afară. Ziua era pe sfârşite. Nu pătrundea înăuntru decât o limpezime de crepuscul. Era tânărul călugăr de la început. Rămas în prag, o privi îndelung pe Emmanuelle. Nelăsând să-i scape nimic. Ea se întreba cum putea să arate cel cu care tăcuse dragoste. Nu putea să fi fost că cel care era de faţă, altfel nu s-ar fi înconjurat, de întuneric. Era cu siguranţă mai bătrân, dar. Oricum, câtă patimă! Poate o fi fost abatele acelei mănăstiri.

1.82

Însuşi Supremul Patriarh al micului Vehicul…

Zâmbi cu impertinenţă în naşul însoţitorului ei care, chiar dacă se formaliza, nu lăsa să se vadă nimic. Se mulţumi numai să pronunţe cu o voce fără inflexiuni:

— Puteţi ieşi acum, domnişoară!

E adevărat, îşi zise amuzată, uitasem că am fost domnişoară!

La gândul ăsta izbucni dintr-odată în râs.

În ceea ce priveşte lucrul pe care călugărul îl aştepta de la ea, ar fi avut destule motive să aibă scrupule: el nu risca însă să dezvăluie şiretlicul. A lăsat-o să plece la fel de fecioară cum venise. În ce o privea, ar fi putut să o ia iarăşi de la capăt!

Doar dacă, îi veni deodată în minte, n-o fi cumva o altă virginitate cea de care se bucură aceşti preoţi? Dar, în cazul acesta, ce mijloace au ei să se asigure că lor le-a fost rezervată întâietatea? Probabil că sunt foarte creduli. Sau poate prea înţelepţi…

Îşi înfăşură pe ea eşarfa (încă un lucru care n-a făcut mare efect: ce diferenţă ar fi fost dacă s-ar fi îmbrăcat în zdrenţe?), dar cu mai multă dezinvoltură decât avusese Mervee când a înveşmântat-o cu ea. Apoi trecu pragul. Tânărul preot se întoarse cu spatele

şi porni în lungul mănăstirii. După câţiva paşi, pătrunse într-o altă încăpere, mai mare, luminată mai bine de o fereastră largă. Se îndreptă către un cufăr aproape cubic, aşezat pe un piedestal încrustat, îl deschise, luă de acolo un obiect, se întoarse şi i-l întinse Emmanuellei.

— Comunitatea noastră vă face acest dar, spuse el.

Ea fu surprinsă. Era oare prevăzut să primească asemenea dar? Credea că această parte a afacerii depindea de Mervee. Totuşi, atmosfera nu încuraja la a cere explicaţii. Luă caseta, fără să zică un cuvânt.

— Deschideţi, îi îngădui călugărul.

Nici caseta asta nu părea să se deschidă uşor. Era dreptunghiulară, din lemn negru, mirositor… Apăsând la întâmplare, Emmanuelle sfârşi prin a face capacul să se deschidă-Scoase imediat o exclamaţie de extaz.

Era un faluş din aur, în mărime naturală, generos dăruit, atât de veridic, încât trebuie să fi fost făcut prin mulaj. Probabil că vigurosul membru era gol, altfel ar fi atârnat greu, fiind lung, gros, încordat,

străbătut de nervuri longitudinale care păreau pline de sevă, atât de voluptuos la atingere, încât ai fi fost tentat să-i atribui fineţea unei mucoase şi alte însuşiri naturale. Nici măcar Ariane nu avea un astfel de exemplar.

Această extraordinară bijuterie era cu adevărat pentru ea, pentru Emmanuelle? Nu i-ar plăcea să i-o dea Merveei. Voia s-o păstreze pentru o împrejurare pe măsura frumuseţii ei.

Călugărul era deja afară, şi ea îi urmă paşii. În câteva minute ajunseră la debarcader, unde aştepta leoaica… Tânărul se întoarse pe calea spre templu, fără să-i arunce măcar o privire de adio Emmanuellei, fără să o salute. Îşi înfrână cu greu pornirea de a alerga după el ca să-i spună… Ce să-i mai spună? Înălţă din umeri şi strânse mai cu putere caseta lângă inimă.

— Nu înţeleg, şopti ea. Atâta generozitate pentru nimica toată!

O luă ca martor pe însoţitoarea ei. Care nu spuse nimic.

— Un călugăr novice ar fi făcut o afacere la fel de

bună. Noaptea cădea deja peste fluviu. Barca era acolo şi.

Alături de ea, barcagiul, care se plictisea.

— Doar n-o să mă întorc în oraş în ţinuta asta, spuse Emmanuelle, desfăşurând eşarfa de pe ea. Ce bine e să fii goală! îşi arătă ea încântarea. Apa o atrăgea.

— Dacă am face baie?

Mervee dădu din cap dezaprobator.

— E târziu şi trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Emmanuelle se îmbrăcă în silă cu rochia ei din lumea civilizată.

— Şi eu aş avea chef să fac dragoste, recunoscu ea. Urcându-se în barcă.

— Cu mine? întrebă Mervee.

— Nu, cu un băiat frumos.

— Am să-ţi caut unul, spuse Mervee.

— Îmi place mai mult să-mi caut singură sau să mă las căutată.

Barca lor alerga în sensul curentului, printre malurile luminate.

— O să aveţi rezultate şi mai bune dacă o să

preluaţi iniţiativa, zise Mervee.

— Erotic este şi să îl laşi pe altul să o facă. Noi suntem femei.

— Nu e vorba de erotism, îşi pierdu Mervee răbdarea, ci e vorba să reuşeşti. Pasivitatea nu este eficientă.

— Nu pot să mă plâng, recunoscu Emmanuelle cu bună dispoziţie.

— Cum procedaţi?

— Asta hotărăsc cei ce mă vor! N-au decât să-mi privească picioarele, sânii, ca să ştie că merită osteneala.

— Nu se mulţumesc numai cu privirea!

— Nu îi împiedică nimeni să pipăie.

— Nu sunt atât de îndrăzneţi!

— Nici dacă-mi ridic fusta?

— Ar pune asta pe seama imaginaţiei şi a vanităţii lor. Dorinţele îi tulbură: nu le vor lua drept realitate. Nu se tem de nimic atât de mult ca de faptul de a da greş.

— Le fac ochi dulci.

— Avansurile dumneavoastră nu urmăresc decât

să-i păcălească.

— Mă înghesui în ei.

— Asta este o dovadă a nevinovăţiei şi purităţii dumneavoastră. Dacă se înşală asupra intenţiilor dumneavoastră, o să leşinaţi, o să chemaţi gardianul…

— Îmi pun genunchii peste ai lor.

— Fetiţele au gesturi provocatoare de care nici nu-şi dau seama. Domnii au datoria să ştie să se abţină.

— Culmea! Şi eu care credeam că ei nu visează altceva decât să se culce cu mine.

— De gândit se gândesc, fiţi liniştită, dar le lipseşte curajul.

— Chiar e nevoie de curaj ca să mă sărute?

— Numai eroii se avântă la asaltul citadelei. Ce turn este mai inaccesibil decât nevasta aproapelui – acest monument de virtute?

— Şi atunci ce e de făcut?

— Să nu aşteptaţi să fiţi asediată!

— Să le ies înainte cu un steag alb?

— Singurul lucru pe care îl cer bărbaţii este să nu trebuiască să înainteze decât pentru lovitură

sigură. Sau, şi mai bine, să facă primul pas cealaltă parte. Un semn de acceptare nu e suficient. Trebuie să le arăţi clar, explicit, fără echivoc. Aluzia, simbolul, litota îi îngheaţă. Ei nu simt că învie decât în preajma prostituatelor. Şi asta nu din cauza frumuseţii şi nici a talentului, ci pentru că ele vorbesc primele şi se înţelege bine ce spun.

— De asta ne vindeţi?

— Nu vă vând ca să le fac plăcere bărbaţilor, nu sunt de partea lor.

— E o prostie metoda asta a dumneavoastră de a împărţi lumea în bărbaţi şi femei. În ce mă priveşte, eu consider că toţi cei care sunt pentru dragoste aparţin aceleiaşi tabere. Sexul nu contează. Nu ăsta este motivul pentru care noi suntem lesbiene?

— Eu nu sunt războinicul care se predă. Există sclavi şi stăpâni, cuceritori şi cuceriţi. Eu sunt din rasa reginelor. Bărbaţii există pentru mine.

Emmanuelle se mulţumi să zâmbească. Barca înainta. Noaptea caldă o făcea să se simtă fericită. Mervee continuă pe un ton mai vesel:

— A venit timpul lumii întoarse pe dos. Bărbaţii

au alergat destul după femei. E rândul nostru să-i vânăm. E rândul nostru să-i alegem, să-i alungăm, să-i schimbăm, ca pe nişte etaloane a căror valoare e alta. Fără să mai socotim că şi gusturile noastre se schimbă! Ei aveau *garsoniere* ca să prindă în capcană puicuţele şi să se ospăteze cu carnea lor

1 <X)

Proaspătă. Eu, am eu pentru astfel de distracţii, să le spun aşa, o *Filieră*? Eu îi conduc pe bărbaţii pe care îi seduc şi abuzez de naivitatea lor luându-le sperma.

Râsul vesel al Emmanuellei avea ecou în apă:

— Violaţi mulţi? întrebă ea.

— Câţi vreau. Bărbaţii sunt uşor de prins, pentru că îşi închipuie că ei sunt cei care ne cuceresc.

— Nu sunt nedreptăţiţi din cauza asta, nu? Fie că noi suntem cele care îi cucerim, fie că ei ne cuceresc pe noi, oricum îşi au partea lor de plăcere.

— Mai puţin ca noi. Vă amintiţi deLTiresias? 1

— Nu.

— Pentru o banală întâmplare cu nişte şerpi pe care i-a deranjat pe când făceau dragoste, zeii l-au

metamorfozat în femeie. El n-a pierdut nimic prin schimbul ăsta, după cum avea să înţeleagă cerul mai târziu, totdeauna prost informat cu privire la lucrurile lumeşti. Redevenit bărbat, avea să-i dezvăluie lui Jupiter, care a fost de-a dreptul uimit, că plăcerea femeii era de nouă ori mai puternică decât aceea a bărbatului.

— De nouă ori!

— Nici mai mult nici mai puţin.

— Ce noroc avem! Se bucură Emmanuelle. Bieţii bărbaţi! Se cuvine să fim foarte drăguţe cu ei. Data viitoare o să fac în aşa fel încât să le dau şi lor o părticică din plăcerea mea.

Mervee râse batjocoritor. Emmanuele nu înţelegea de ce.

— Nu credeţi că reginele trebuie să-şi facă o datorie din fericirea supuşilor?

Leoaica contraatacă.

— Vă este ruşine că v-aţi lăsat vândută?

— Da, bineînţeles, spuse Emmanuelle, dar este o ruşine care îmi face plăcere.

Se gândi o clipă, apoi adăugă:

— Zilele astea n-am făcut decât să mă întreb dacă sunt

Prezicător vestit, originar din cetatea Theliăe (n. J.).

1X7

Nimfomană, prostituată sau nu mai ştiu ce. Eu nu mă simt nimic din toate astea. Ce mă deosebeşte, deci?

— Nimic, doar intenţia.

Emmanuelle clătină din cap, fiind de acord de astă dată cu Mervee. Aceasta întinse mâna, îi deschise mai mulţi nasturi de la rochie şi îi spuse:

— Nu mă mai duc la întâlnire. Am să vă conduc la mine.

— Ce vârstă aveţi? o întrebă Emmanuelle, ca şi cum modul cum se va comporta ea ar fi depins de răspunsul la această întrebare.

— Sunt născută în aceeaşi zi cu dumneavoastră.

— De necrezut! Se arătă uimită Emmanuelle. Tăcu câteva minute, apoi:

— Aţi făcut dragoste cu tot atâţia bărbaţi ca şi Ariane?

— Nu i-am numărat pe cei cu care s-a iubit Ariane, eu îi schimb în fiecare zi.

— Nu-l reţineţi pe niciunul mai mult timp? Mi-aţi spus că aveţi un amant.

— Nu fac dragoste cu el. Nu obişnuiesc să fac de două ori dragoste cu acelaşi bărbat. Asta m-ar plictisi.

— Sunteţi sigură că simţiţi de nouă ori mai multă plăcere decât ei? o întrebă Emmanuelle, cu un sentiment brusc de îndoială.

Mervee o privi de sus:

— Credeţi că sunt frigidă?

— Frigidă, nu, dar adevărul este că nu semănăm. Nu vă interesează niciun bărbat cu adevărat, şi mie mi-e teamă, de fapt, că nici femeile. În ce mă priveşte, dimpotrivă, mă pasionează şi mă satisfac deopotrivă şi îi iubesc pe toţi. Aş putea foarte bine să mă mulţumesc cu un amant toată viaţa. Eu nu-i schimb de nevoie.

— Nici eu nu-i schimb de nevoie, îi schimb în joacă.

— Eu îi schimb pentru frumuseţe. Eu fac dragoste ca şi cum aş sculpta o statuie. Şi să sculptez

numai una? Eu nu sunt născută ca să realizez numai o dragoste, sunt născută să aduc lumii mai multă frumuseţe, frumuseţea pe care eu n-am întâlnit-o. Eu nu fac dragoste ca să mă eliberez de

188, dorinţă, ci ca să împing mai departe jaloanele posibilului. Fac dragoste pentru că sunt capabilă de libertate. Dacă aş fi fost poetă, aş fi exprimat sensibilitatea mea în cântece. Dacă aş fi fost pictor, aş fi îmbogăţit realul cu forme şi culori imaginare. Dacă aş fi fost regină, aş fi dat numele meu unor stele. Dar sunt numai Emmanuelle şi am să gravez pe pământ urma corpului meu. Vreau să rămână vie căldura lui multe milenii după ce voi fi moartă şi, pentru asta, am să-l fac să fie cunoscut miilor şi miilor de trupuri vii. Toate vor alcătui dragostea mea.

Întâlni privirea străină a Merveei.

— Se poate să faceţi dragoste mai mult decât mine, Mara, spuse ea, fără să-şi dea seama că folosea un alt nume al leoaicei, dar nu sunt sigură că o faceţi la fel de bine. Pentru că eu ştiu, eu ştiu mai bine decât oricine în acest oraş, poate mai bine decât oricine pe

lume, pentru ce o fac. Şi, aşa cum aţi spus ceva mai devreme, asta este ceea ce mă deosebeşte.

12

PĂSĂRILE FĂRĂ MASCĂ

Şi între picioarele sale, unde victima se culcă…

Se adâncea palatul acestei guri străine

Palidă şi roz-sidefie ca o scoică de mare.

STEPHANE MALLARME

(*Pa masul satiric*) *O, cât se umflă, se îngroaşă şi se întinde acest martor captiv*

Tare, dar foarte dulce, al razelor mele de azur…

Întărit în mine, dar atât de dulce în gura fără hotar!

PAUL VALERY

(*Tandra Parcă*)

Ţinută frumoasă: *bună armonizare a mişcărilor corpului*.

PLATON

(*Definiţii*, *412*, *d*)

Marie-Anrle se întoarse pe plajă, iar Christopher în Malaezia, fără să fi îndrăznit să mărturisească pasiunea sa soţiei prietenului său şi fără s-o fi atins

măcar. Septembrie era pe sfârşite.

Anna Maria, după ce a terminat să-i picteze Emmanuellei ochii, a sculptat-o goală, aşa cum îi promisese Marie-Annei, dar pe care fără îndoială o uitase. Emmanuelle nu făcuse nimic să o ispitească. Când poza, nu-i vorbea despre dragoste, nici despre plăcere, nici despre morală timpurilor noi.

Frumoasa italiancă era îndrăgostită de Emmanuelle, şi ea ştia, dar nu voia ca Anna Maria să-i poată reproşa că a sedus-o. Ea făcea dragoste cu Ari a ne sau cu siamezele, a căror piele de mătase mată o încânta. Mario îi lipsea. Nu-l mai văzuse din noaptea de ia petrecerea prinţului. După ce ea şi-a învăţat lecţia, el n-a mai trecut pe acolo. Călătorea în locuri depărtate. Primise de la el această scrisoare:

„De ce nu pot vedea Grecia fără să vă trimit un gând de bine? *De data asta peste Peloponez nu este zăpadă. Pielea lui umflată de vene este învelitoarea unei inimi. Cu puţin înainte m-am mai bucurat de această perfecţiune a mării în preajma C*el *aloniei şi a Zantei. Dar nestatornicia norilor mi-a refuzat lungul yoni corinlian, ca din cochetărie, ca să nu vă spun din*

nou aceeaşi poveste…

Zbor. Cerul din jurul meu se apleacă cu toată greutatea calotei sale peste orizontul despre care am învăţat la şcoală. Timp de treizeci de secole, nicovalele acestor munţi au forjai aripile mele din fier. Aerul care le poartă era respiraţia zeilor. Supravieţuirea mea şi libertatea mea sunt cadoul care omenia lor îl face necredinţei mele.

O, zei plini de har, o, zei sceptici, zei ai acestui pământ, cum ne înţelegeţi voi pe noi, cei care nu v-am adorai niciodată! Aţi ştiut de la început cui îi aparţinea scaunul împărătesc al lumii, voi cei care ne râvniţi nevestele şi sunteţi geloşi pe puterea noastră de a iubi.

Emmanuelle, aici, în cerul ăsta prin care străbat cu iuţeală, mi se limpezeşte certitudinea destinului nostru: există fericirea, şi noi, oamenii prometeici, adevăraţii părinţi ai Elenei, avem în noi forţa un iversului.

Nu numai meschinăria, laşitatea, nesiguranţa sunt partea noastră! Ascultaţi-mă, ridicaţi-vă, arătaţi-vă tuturor! Trebuie să faceţi lumea să înţeleagă că ea

este singura stăpână a propriei sale fericiri. Nu este încă conştientă de lucrul acesta. Lumea este un copil obosit deja! Chiar şi speranţa o înspăimântă! În capitalele ei cenuşii, aerul este prea încărcat, cu argint, bacili şi cenuşă. În toi acest timp, aflându-mă şi eu printre cei care nu se gândesc la dragoste, care nu-şi dăruiesc timpul iubirii, nu mi-am uitat datoria de onoare, dar lipsa lor de curaj m-a acaparat., Poate că, la urma urmei, nu suni decât un visător şi viaţa este numai atât: un nod în gât, un calcul, o înălţare nepăsăloure din umeri, dar aici, acum, ajuns atât de repede deasupra pământului doric, de care poate, fără să ştiu măcar, m-am depărtai deja, certitudinea azurului, mai înalt decât aburii ieşiţi din pământ, îmi strigă că omul este divin".

Săptămânile care au urmat au fost însufleţite de pregătirea surprizelor care aveau să marcheze aniversarea Arianei. La Siam, unde vârsta se calculează prin cicluri diferite faţă de cele ale restului lumii, sfârşitul fiecăruia dintre ele cere o solemnitate cu totul specială. Prietenele Arianei, ca şi ea însăşi, erau preocupate că sărbătoarea să fie la înălţimea

acestor tradiţii. Au decis ca, pentru început, să le dea vecinilor un spectacol de bal mascat. Invitatele şi-au confecţionat singure măştile. Mervee era cea care le îndruma în această, artă migăloasă, ale cărei secrete îi fuseseră încredinţate de Leonor Fini. Această muncă fu ea însăşi o sărbătoare. Tinerele femei petreceau ore în şir la Ariane, umplând podeaua cu egrete, pene de lebădă, puf de canar, pene de porumbiţă, moţuri de papagal, de nagâţ, de puf de măcăleandru, de tuleie de pitulice, pene de privighetoare, puf de gaiţă albastră şi fulgişori de cucuvea, pene de pescăruş, aripi de păpăludă şi pene de barză, volane de pasărea liră, pana, de pasărea paradisului, coadă de insectar stacojiu. Lucrul lor avansa încet, recreaţiile luând mai mult timp decât munca. Planurile au fost puse în discuţie şi îmbunătăţite de nenumărate ori, numai de dragul de a le mai aduce câte o schimbare. Au hotărât, în final, că măştile trebuie făcute în aşa fel ca să ascundă toată faţa, părul şi gâtul. Chiar şi ochii dispăreau în spatele pleoapelor şi al genelor de mătase. Nimănui nu-i era îngăduit să-şi scoată masca cât timp dura balul. În felul acesta niciuna tui

192, va fi recunoscută şi i se va putea face tot ceea ce nu îndrăznea în zilele obişnuite, când avea faţa descoperită.

Drept costume, ajungeau nişte maiouri mulate pe corp, dintr-un material foarte fin, complet transparent. Mervee (din nou ea!) ştia de unde să le procure. Vor fi zece negre şi zece roşii, de un roşu intens. S-a fixat şi numărul femeilor-păsări. Nu puteau fi mai mult de douăsprezece. Oricare ar fi fost talia lor, costumele li se potriveau, fiind făcute din material elastic, care se adapta dimensiunilor fiecăreia dintre ele. De asemenea, dacă se voia că sânii să-şi păstreze frumuseţea, trebuiau aleşi după puterea lor de a întinde ţesătura. Această exigenţă avu ca efect eliminarea, după un examen practic, a unui număr de candidate care, cu mai multă sau mai puţină ciudă, acceptară să fie reduse la rolul de spectatoare, mai degrabă decât să renunţe complet la participarea la serbare.

Maiourile urmau să aibă mâneci lungi, până la încheietura mâinii. Trebuia oare să le completeze cu mănuşi? Fu consultat un specialist în acest domeniu,

care era de părere că mângâierea mătăsii fine poate fi mai de preţ decât aceea a unei mâini goale, şi s-a hotărât să poarte mănuşi delicate şi fine, roşii pentru cele îmbrăcate în negru, şi negre pentru cele îmbrăcate în roşu. Şi în privinţa mănuşilor regula era aceeaşi: nu trebuiau scoase în niciun caz, pe toată durata petrecerii.

Ariane şi Emmanuelle crezuseră mai întâi că aceste maiouri propuse de Mervee erau asemănătoare cu cele pe care le poartă dansatoarele, o singură piesă de la gât până la tălpi. În realitate, ele acopereau numai partea de sus a corpului, până mai jos de şale. Mervee propuse să le completeze cu ciorapi din plasă, cu ochiuri mari, care să ţină loc şi de slip. Dacă erau purtaţi fără chilot, efectul ar fi fost şi mai fericit. Complicele ei nu au fost de acord cu propunerea, din raţiuni practice: aceste dresuri ajurate – nerăbdarea omenească fiind aşa cum e – n-ar rezista prea mult, oricât de atrăgătoare ar fi, dacă nu tocmai pentru asta. Ori decid să le facă nişte găuri în locul cu pricina; şi atunci aspectul

193, general va avea de pierdut, ori îi scot de tot,

şi ar h păcat, huniil-gust excluzând goliciunea. Dacă s-a hotărât ca invitatele să-şi ţină toată noaptea măştile şi mănuşile, nu se făcea să li se îngăduie să-şi scoată chiloţii. Propunerea leoaicei fu deci respinsă.

Nu, argumentă Emmanuelle, dacă voiau să rămână corecte, singura posibilitate era să apară de la început cu picioarele şi fesele goale. Mara mai are ceva pene? Ar putea, la nevoie, să-şi împodobească pubisul! Costumiera obiectă că lungimea maiourilor nu era tocmai potrivită: abia acopereau sexul. Foarte bine! Au convenit celelalte, în cazul ăsta, n-aveau decât să se mulţumească cu ele, le acopereau destul de bine. Oricum – observară o dată în plus – nu va fi lucru uşor să porţi asemenea costum. Prima dificultate era alegerea celor care să le poarte. Sigur, trupuri sculpturale puteau fi găsite mai multe decât douăzeci. Mai importantă decât perfecţiunea fizică era dispoziţia lor spirituală. Ideea era ca participantele să fie nu numai în stare să gândească, dar să se găsească şi într-o armonie de principii, într-o atitudine de simpatie reciprocă. Era ziua de naştere a Arianei; nu pregăteau un spectacol, ci un banchet al prieteniei.

Au fost stabilite liste de către comitetul fondator, liste revizuite în fiecare zi, mai întâi după criteriul subiectiv, apoi, odată lansate invitaţiile, ca să umple golurile datorate absenţei, indispoziţiilor sau lipsei de îndrăzneală.

«În final, au reuşit să se adune la timp ca să poată să-şi alcătuiască chipul din pene, alese în aşa fel încât să fie asigurat succesul serii.

Motive de controverse n-au lipsit nici când s-a pus problema bărbaţilor. Să-i costumeze şi pe ei? Nu! Era preferabil ca atenţia invitaţilor să se îndrepte numai asupra femeilor. Ele vor fi apariţia de mare preţ, o colivie de zâne-păsări, de corpuri oferite, cu chipuri ferecate. Ele vor fi suprema enigmă. Pentru ce să mai aibă rivali? Bărbaţii, în noaptea asta, vor fi oficianţii lor, şi ele, numai ele, vor fi zeiţe. Bărbaţii se vor îmbrăca în smoking.

Câţi să vină? Să fie acelaşi număr? Încă un lucru care putea să le facă distracţia şi mai frumoasă: să fie rivali, ca să merite graţia încarnărilor, să ceară, să-şi aştepte rândul. Şi, pentru ca nicio linie să nu fie limitată şi nicio cantitate pură, şi-au luat măsura să-i

invite într-un număr multiplu simplu faţă de numărul de femei. Nu vor fi nici de două ori mai mulţi, nici de trei ori, şi nici într-un raport numeric inteligibil.

În sfârşit, se punea problema să decidă pe care soţi să-i invite. Mervee fu aceea care hotărî să nu-l invite pe niciunul. Ariane susţinu contrariul. Ea era de părere să fie invitaţi toţi cei care merită, începând cu Jean. Intervenţia Emmanuellei le deconcertă:

— Nu, hotărî ea, nu Jean, atâta timp cât Anna Maria nu este în stare să fie aici cu noi.

Ce legătură avea? Emmanuelle nu dădu nicio explicaţie şi nici nu i-o ceruse careva.

Prietenele Arianei s-au mai adunat, pentru o ultimă dată, în ajunul zilei celei mari, ca să-şi probeze costumele numai între ele.

Superbe, sub pelerinele greoaie din catifea neagră, care le acopereau până în tălpi – şi pe care urmau să nu le dezbrace înainte de a-i face pe spectatori să tânjească destul – au rămas îndelung să contemple în tăcere chipurile de păsări visătoare, încercând să-şi reamintească de muritoarele care fuseseră cândv/a.

Emmanuelle avea o mască de blândă cucuvea de Corint, cu moţ roşcat, cu privire patetică şi ninsă, cu gene lungi tremurătoare, muiate în lacrimi de perle. Dar Emmanuelle nu vedea în pasărea de noapte pe care o reprezenta ea o cucuvea: o numi cu un cuvânt, pe care ea îl inventă, buhuţă.

Coroană mare şi grea din ambră, ochii sfidători şi ciocul albastru îi dădeau Arianei o forţă mitică. Ce trăsături de femeie ar fi putut să egaleze această vrajă?

Mervee era un grumăjer din turcoaze şi cu creastă

195, neagră; sau poate era o coroană incaşă de vis cea cu care se împodobise această pasăre a paradisului?

O africană avea capul ca o pteridofită1: penele care se ridicau în frunte ca două ramuri de ferigă, cădeau până la p; mânt, într-un zgomot metalic care îţi zgâria nervii fiind tentat să te întrebi dacă această materie şi acest zgomot nu veniseră, printr-un act de contrabandă înspăimântătoare, de pe planete ale unui alt soare.

Ciudatul cortegiu al artistelor îndrăgostite de capodoperele lor pardosea cu roşu şi negru parchetul sălilor goale, în timp ce parurile şi panaşele desenau la înălţimea lămpilor un balet de artificii onirice şi de focuri. Coapsele goale, arătate, în sfârşit, erau straniu de asemănătoare între de probabil în contrast cu exuberanţa originalitate a capete lor. Culoarea deosebea prea puţin picioarele lungi de magicit ne rumenite cele ale blondelor, cu efecte mai şterse cele ale siamezelor. Singure, în acest timp, între aceste insule de minuni, picioarele pteridofitei, faruri turnate de lumină neagră, balizau în cadenţă arhipelagul brun-auriu.

Un eufem drăguţ avea un nimb de pene cu străluciri sidefii. Farul pubisului avea şi el limpezimea spumei marine, consistenţa ei misterioasă, înţelenindu-se acolo organisme jumătate vegetale, jumătate animale pe care refluxul le abandonează pe pietre, evocând, câteodată, tulburătoare resurse de iubire. Era atât de încântată, ea însăşi, de pubisul ei cu păr de alge, încât lăbuţele ei înmănuşate se întindeau nerăbdătoare spre nodurile încâlcite cu

coral. Curând, stând cu capul ei plin de fulgi revărsat peste pernele de catifea, oferi buzelor tandre ale sexului său mângâierile de vis pe care nu putea să le primească gura cu pliscul ei. Privind-o, Emmanuelle îşi închipui că marea, în geneza ei fabuloasă, ar fi putut face din ea, în locul. Aventuroasei fiinţe bipede care era, nimic altceva decât o algă iubitoare, frumuseţe conştientă a adâncurilor. Ar fi fost ea la fel de fericită – ignorând încrengătură a regnului vegetal, din care fac parte ferigile (n.!

196, posibilitatea altor destine – dacă ar fi fost în momentul acela amanta sirenelor albastre, lingând sarea sexului lor delicios sau picăturile de lapte iodat ale orgasmului pe care aceste mângâieri le-ar fi smuls sânilor lorsolzoşi?

Ochiul credul şi corpul vopsit în portocaliu al cocoşului de stâncă, cu frunte bombată şi cu sâni sferici; craniul catifelat, urechile acoperite straniu cu puf, bordisite cu fulgi roşii, pelerina de prelat şi trfena nesfârşită, ca de regină a stelelor, pleoapele migdalate, aproape verticale, ciocul şi coada în furculiţă, ascuţită ca un brici, albastră, era mai mult

decât o mascaradă. Toate acestea erau parteneri pe care suprarealismul vieţii îi oferise bărbaţilor că să fie ameţiţi de enigmă femeilor.

Şi iată de ce în ciuda cruzimii lor ciocurile aveau în noaptea asta mai multă atracţie decât corpurile îndrăgostitelor.

Păsările îşi promiseseră să prelungească cât puteau această putere, să o amplifice. Ele nu se profanau nici prin emoţie, nici prin râs, şi făceau paradă, sub penajul lor de vis, de mistere nedezvăluite, gata să procure plăceri nebune, departe de a stârni lacrimi.

Atât de derutantă era această metamorfoză, încât şi apropiaţii ezitau să recunoască sânii de papagal cu moţ roşu, umerii blânzi de zambilă sau sub gravul şi comicul craniu şi sub penajul în patru culori al unui fazan, exuberanta podoabă capilară a unei algeriene de numai 16 ani, care pretindea, fără să fie crezută, că avusese deja o mie de amanţi. Trebuia ca toţi cei care o idolatrizau, aşa cum puţine femei erau adorate în lume, să depăşească tentaţia unui sacrilegiu înainte de a se arunca la picioarele fiicei prinţului al cărui gât

lung şi suplu, ai cărei ochi violeţi şi al cărei profil lasciv de colibri sapho înlocuiau figura de sfinx.

@Sigur, mulţi bărbaţi – lucrul ăsta era de aşteptat şi păsările misterioase tocmai asta sperau – recurgeau la câte un truc scuzabil ca să exagereze confuziile. Ei nu şovăiau fără premeditare (în felul ăsta se dezvăluiau surprinzătoare predilecţii) să o confunde pe Laura cu Mervée, să o numească Djamila pe Malini, să o recunoască pe Emmanuelle în Marayat, pe Daphne sub penajul lui Myriam, pe Maïté sub ciocul Arianei, sau să ia Nilul drept Inge. Şi, dacă erau obsedaţi încă de plăceri nemărturisite, ei puteau să pretindă că fiinţele fără chip, pe care le ţineau în braţe la serbare, erau acele frumuseţi inaccesibile, văzute aiurea, care nu fuseseră invitate şi care vor fi mirate, mai târziu, să afle că au fost văzute la serbare şi că îndrăgostiţi, despre care ele nu ştiau nimic, le-au îmbătat cu îmbrăţişări sălbatice.

Fetele petrecură toată ziua aceea savurând gustul pe care acest joc li-l dădea dinainte. Erau dispuse să îi ierte dinainte pe pretendenţii lor pentru toate slăbiciunile pe care le vor dovedi. Mai puţin

Emmanuelle, care prevestea că fantasticele lor creaţii le vor da posibilitatea unor emoţii noi şi că bărbaţii îşi foloseau cu umilinţă norocul dacă se mulţumeau să pună pe seama măştilor invitatelor forme şi sensuri obişnuite.

Li se oferea ocazia să iubească nepământeanul, necunoscutul.

Oare nu vor găsi nimic mai bun de făcut decât să se gândească la femei, când în preajma lor se aflau genii?

Numai târziu, în timpul sărbătorii, păsările de basm au anunţat că urmează să-şi scoată măştile.

Un ecran de mătase foarte subţire, albă, coborî din lambriurile tavanului, tăind în două imensul salon. Nimeni până în momentul acela nu îl observase, rulat într-o învelitoare aurie. Luminile din încăpere se stinseră. Au rămas, aprinse numai proiectoarele aşezate în spatele ecranului.

În partea obscură se instalară invitaţii, tolăniţi în fotolii comode, având la-ndemână toate băuturile pe care şi le-ar fi dorit. Erau acolo toţi bărbaţii, precum şi femeile care veniseră nemascate. Liniştea,

curiozitatea, aşteptarea se instalaseră confuz printre ei.

Pe albul ecranului gol îşi făcură apariţia, una câte una nişte fantasmagorii: falusuri de forme şi mărimi diferite, ţinute de degete lungi şi fine, ca pe nişte flori delicate. Două, patru, opt, care mimau o pavană[9] lentă în jurul unei fantome cu braţele întinse, fantoma unei fete al cărei corp real trăia în spaţiul interzis cuprins între reflectoare şi paravanul de mătase…

Umbra ei se încovoaie lasciv, se frânge, se culcă: abia se mai vede. Numai sânii îi mai dădeau un relief. Nu-şi păstrase creasta şi trăsăturile de neuitat ale chipului de pasăre! Chiar reluându-şi figura de fată, nu o recunoscu nimeni.

Un braţ al umbrei descrie o parabolă, o mână vine şi i se aşază pe pântecele invizibil. Pumnul rămâne ridicat şi se poate distinge un deget care se ridică şi coboară, într-un ritm încă de domeniul visului, acolo unde se bănuie să fie sexul. Dansul spectrelor falice îşi grăbeşte treptat ritmul până

9 Vechi dans de origine spaniolă (n.t.).

ajunge să devină o gigă[10] nebună. Mâna îndrăgostită se adaptează acestei cadenţe. Corpul culcat se arcuieşte, nepăstrând legătura cu solul decât prin călcâie şi cap. Este atât de încordat, încât pare că stă să scoată sunete. Dintr-odată degetul se înfige, falusurile se potolesc, silueta se prăbuşeşte şi ecranul se întunecă. Când se face iarăşi lumină, pe ecranul ca de omăt se conturează un profil de umbre cu sâni ascuţiţi, cu picioare lungi şi subţiri, cu o coafură vaporoasă, asemenea unor coarne înalte de cerb. O a doua siluetă apare din partea stângă, avansează dansând uşor, în ritmul unui acompaniament în surdină. Umbra virilităţii sale are contururile exacte ale unui desen etrusc.

Cele două forme se apropie. Una o ridică pe cealaltă, ca şi cum nu ar avea greutate. Stând în picioare, cu spatele arcuit, fără alt punct de sprijin decât picioarele de mit, bărbatul din întuneric pătrunde cu putere sexul balerinei, ale cărei braţe descriu în aerul greu cercuri graţioase. Spatele ei se

10 Vechi dans popular originar din Scoţia şi din Irlanda (n.t.).

curbează ca o lună nouă. Noaptea coboară peste siluetele contopite.

O revărsare de zori imaginară se ridică pe viziunea unei femei cu figură neclară. O fi aceeaşi, o fi alta? (Ar fi fost mai uşor să-i distingi unul de celălalt pe oamenii paradisului pierdut!) Ea este aşezată pe un picior strâns sub ea, cu călcâiul celui întins sprijinindu-se în pământ. Un bărbat (o fi tot faunul?) apare, se apropie, îngenunchează. Siluetă feminină îşi pune pe umărul lui piciorul pe care până atunci îl ţinuse strâns, ridică pântecele spre gura bărbatului care se întinse către ea. Capul lui se afundă în întunericul dintre coapsele ei. Femeia îşi prinde sânii în cupele mâinilor, îi îndreaptă către cer, îşi dă capul pe spate. Se face dintr-odată întuneric.

Cel de-al patrulea tablou arată, mai întâi, un bărbat stând. O umbră cu sâni de muză, cu o scufie de nor gros, ieşită din neant, merge spre el dansând, cade leşinată la picioarele lui. Falusul eroului se ridică, dispare încet în nebuloasă incertă care întruchipează faţa zeităţii. Apare din nou şi cade iarăşi, ceremonios, hieratic, până când încarnarea

oferită libaţiei se înfioară şi rămâne răpusă. Dispare din raza privirilor. Semizeul rămâne singur.

O altă formă se naşte, la rândul ei, de la orizont, ca un imens voal negru. Un bărbat întinde spre ea braţele, o trage spre sine, o sprijină şi, dintr-odată, o străpunge cu membrul său. Curbele blânde ale trupului femeii fac să dispară formele noduroase ale coapselor amantului. Braţele, îi înlănţuie gâtul, buze invizibile se aşază peste buzele sale. Apoi, încetişor, corpul femeii se mişcă cu o supleţe uimitoare, se întinde spre o suprafaţă himerică, cade din nou, pluteşte. La fiecare tentativă, penisul care o ţine legată, fiind înfipt în sine, se zăreşte puţin, apoi dispare iară în întunericul cărnii ei.

Spectatorii simt în arterele şi nervii lor presiunea umedă, şi marină, profunzimea crescândă, absorbţia, muşchii care strâng în mâna lor mucoasa, urcuşul halucinant al fluidului – această fericire a izvorului – lungimea sexului ascuns. Scena este violentă. În sfârşit, captiva se încordează, bate aerul cu toată puterea braţelor sale ca nişte valuri: sânii ei împung; ceea ce ar trebui să fie părul ei se desfăşoară,

desenează o umbră deasă, care ajunge până la pământ.

Burta bărbatului zvâcneşte şi se încordează, îţi dădea impresia că vezi ţâşnind sperma.

În scena următoare, umerii ridicaţi ai unei femei lungite pe un pat înalt sunt acoperiţi de pletele ei, care îi afundă faţa în masa lor obscură. Apăsarea îi umflă sănii. Fesele i se ridică, parcă amorţite, coapsele i se strâng. Genunchii urcă până la nivelul coastelor. Se sprijină pe antebraţe, că un animal sălbatic la pândă.

Apare un bărbat. Prinde între mâinile lui, cu gesturi clare, crupa care i se oferă, o trage spre sine şi pătrunde în ea, până la capăt. Dintr-odată rămâne nemişcat… Femeia părea că s-a pietrificat.

Curând, în stânga ecranului se conturează o altă umbră feminină. Dă târcoale, nesigură, se apropie… Pubisul ei proeminent se apropie de femeia nemişcată, care, cu o mişcare bruscă, îşi înalţă capul, îşi aruncă pe spate părul care. Îi ascundea profilul şi străpunge momeala cu umbra vorace a limbii sale.

Atunci bărbatul prinde viaţă din nou şi. ca intrat

deodată în transă, pune stăpânire pe şalele prizonierei sale. Care rupe într-un mod de nesuportat liniştea spectacolului şi fuge din mâinile lui, scoţând un ţipăt sălbatic şi disperat, dispărând în întuneric.

După un îndelung timp mort, ecranul se luminează din nou, lăsând să se zărească doi bărbaţi care se înfruntau chiar în centrul lui. Sexele lor, de o rigiditate suverană, se împreunau unul cu celălalt, aşa încât păreau să formeze un singur falus, gros cât un braţ. În spatele fiecăruia dintre ei, la o oarecare distanţă, era o masă (sau poate un altar.).

La extremitatea stângă şi la cea dreaptă a ecranului se conturează două figuri de basorelief nubian. Sânii isiaci ţâşneau deasupra pântecului lor plat. Muşchii fusiformi ai pulpelor lor se pun în mişcare şi le poartă până spre grupul din centrul ecranului. Efigia din dreapta se opreşte un timp la jumătatea drumului. Cealaltă veni să se aşeze între cele două profiluri bărbăteşti, ale căror umbre se contopesc cu a ei. Trebuie să fii deosebit de atent – chiar să ai multă imaginaţie – ca să înţelegi că ea îndoaie bustul, coboară sau poate face penisul dublu

să-i intre în gură, dacă asta este posibil. Apoi se ridică şi se duce să se întindă (toate astea cu gesturi lente şi ritmate), pe una din cele două mese, cu sânii îndreptaţi către cer. Ceafa îi trece de marginea mesei şi capul îi atârnă, răsturnat, la înălţimea feselor bărbatului, mult distanţate, pentru ca ea să le poată linge.

Cealaltă femeie repetă cu meticulozitate acelaşi ritual şi se regăseşte, la sfârşit, în poziţie simetrică cu prima. Atunci cele două personaje centrale, renunţând la contopirea lor uranică, fac o jumătate de întoarcere şi avansează un pas. Gurile celor două femei care zăceau întinse pe mese se deschid şi primesc penisurile celor doi bărbaţi.

Pe scenă apărură două umbre, purtătoare de simboluri virile între sânii lor cărnoşi… Ele le desprind de la gât, cu delicateţe şi le grefează pe corpurile răstignite. Apoi îngenunchează între pulpele noilor hermafrodite şi, aplecate peste burta lor, le sug altoiul cu care ele le-au îmbogăţit.

Încă doi bărbaţi vin din stânga şi din dreapta, până la femeile îngenuncheate. Acestea se întorc, o

clipă, de la falusurile înfipte de ele în vintrele amantelor lor şi gustă din cele ale noilor sosiţi. Buzele lor preferă, se pare, erecţiei cărnii, pe aceea „născută din arta lor, şi bărbaţii pe care ele i-au părăsit le ocolesc umbră, le ajută să şi ridice şalele şi, curând, din mişcările lor, se poate deduce că au pătruns în anusul lor.

Un spaţiu separă încă cele două figuri care stau în picioare şi cărora fetele transformate în androgini le ţin sexul în gură. Mai intră încă două personaje masculine, care merg să se întâlnească în centrul ecranului, rămân acolo, nemişcate, se înserează în acest vid şi, faţă în faţă, membru contra membru, reiau figura prezentată la început de prima pereche de bărbaţi, ale căror fese se îmbină acum cu fesele lor.

Abia au luat această poziţie, că două forme feminine şi apar la marginea ecranului, apoi încă două.

Primele se aşază în lungul meselor, sărută un sân al uneia din femeile întinse şi mângâie locul unde a fost inserată grefa virilă. Următoarele se aşază pe călcâie, perpendicular pe femeile îngenuncheate care

sug seva sexelor grefate, strecurând în acelaşi timp o mână în locul ascuns între pulpele acestora. Poate or să le pătrundă cu degetele, de vreme ce amanţii acestor femei n-au preferat calea asta ca să facă dragoste cu ele. Cu cealaltă mână, noile venite excită sânii partenerelor lor.

Se mai adaugă încă şase umbre, câte trei de fiecare parte: un bărbat la două femei. Fiecare bărbat prinde o femeie de talie, o face să se întindă pe spate, chiar pe podea în aşa fel încât ceafa ei să se odihnească pe călcâiele bărbatului îngenuncheat, care, la rândul lui, o sodomiza pe femeia care dezmierda în gură falusul fals. Apoi el o pune pe cea de-a doua cu sexul pe gura celei dintâi, cu umerii aplecaţi către cei ai aceluiaşi bărbat, pe care îl cuprinde pe la spate cu braţele, care sunt destul de lungi, se presupune, ca să ajungă să-i prindă penisul, care este pe trei sferturi înfipt în anusul femeii cu care face dragoste.

Aceeaşi scenă se derulează pe cele două laturi ale dipticului. Bărbaţii care le-au adus pe ultimele patru protagoniste se întind în cele din urmă, de

fiecare extremitate a compoziţiei, peste corpul amantelor lor cărora, până în momentul respectiv, numai gura le era ocupată, şi fac dragoste cu ele. În acelaşi timp, ei frământă în mâinile lor sânii aceleia a cărei metresă de moment îi linge sexul, întâlnindu-şi limbile pe clitorisul ei.

Mişcările lor se armonizează cu cele pe care le execută, în acelaşi moment şi cu egală satisfacţie, toţi ceilalţi participanţi. Femeile pe care le pătrund cu sexul lor şi cele, pe care le mângâie cu mâinile şi sărutările lor oferă la rândul lor, altor bărbaţi şi femei felurite dezmierdări. Cele care aduc elogii; stând în genunchi, falusurilor pe care le-au împodobit cu vlăstare de arbori, sunt slujite şi ele de plăcerea bărbaţilor care le îmbrăţişează şi de senzualitatea celor care le înlănţuie talia. Ele se dăruie, cu buzele lor, celor incerţi ca sex, care zac întinşi şi care satisfac şi sânii şi sexul celorlalte amante ale lor, în gura cărora caută plăcere falusurile nesătule ale bărbaţilor rămaşi în picioare, de care stau lipiţi fraţii lor de arme, încrucişându-şi penisurile. Interesul tabloului constă în reunirea armonioasă a acestor relaţii

erotice.

În timpul ăsta, lumina părea să fi descrescut şi trebuia să faci un efort ca să mai poţi distinge ceea ce primea şi dădea fiecare. Întunericul crescând făcea să se confunde umbrele de pe ecran, umplea ultimele goluri rămase între forme, dar nu punea punct spectacolului. Jocul subtil al tonurilor de negru şi gri, care se mişcau şi se schimbau, prelungea viziunile concrete. Licăririle de lumină pe care le imaginează fuziunea corpurilor le înlocuiau pe cele ieşite din materia neînsufleţită şi îi pregăteau pe oaspeţii veniţi la serbare pentru plăceri nebănuite.

10
CEL MAI NOBIL TALENT

El mă face să trec prin această şcoală nu pentru plăcerea lui, ci pentru a-mi da posibilitatea să mă autoconduc. Nu sunt mai multe lecţii de erotism cele pe care mi le dă el, ci una singură. Dacă iubeşti, fii măcar capabil de fapte demne de iubire sau mai bine taci. Un fel de onoare mă cheamă să renunţ la luptă, cu fiecare zi mai mult.

Onoarea: o onoare pe care cu siguranţă ieri aş fi numit-o dezonoare…

CHRISTIANE ROCHEFORT

(*Odihna războinicului*)

Mario îşi întinse picioarele lungi şi oftă privind potopul.

— Asta o să dureze zile în şir, prevesti el sumbru.

— Şi ce-am putea face? îi atrase atenţia Emmanuelle. De ce luaţi starea vremii atât de în tragic? Aveţi nişte lucruri de rezolvat pe afară?

— Să fii prizonierul ploii sau al oricărui alt lucru,

tot prizonier înseamnă că eşti. Tot ceea ce atentează la libertatea mea este duşmanul meu. Urăsc ploaia…

Ea râse, lipsită de orice grijă.

Zgomotul monoton al ploii pe acoperiş, pe pilaştrii curbaţi şi pe terasele casei ei avea farmecul lui. Depinde de dispoziţie ca să ţi se pară totul frumos.

— Să ne bucurăm de libertate! propuse ea. Chipul oaspetelui ei se destinse.

— Vă simţiţi liberă, Emmanuelle?

— Presupun că se poate să fii mereu tot mai liber. El dădu din cap, confirmând.

— Da. Aşa trebuie înţeleasă libertatea.

— Înainte de a veni la Bangkok, mă consideram atât de liberă, încât nu bănuiam că aş putea fi şi mai liberă. Totuşi, astăzi sunt de zece ori mai liberă. Aşa că sigur mai pot face progrese.

— Totdeauna. Totdeauna mai rămâne ceva de descoperit.

— Dar nu ştiu ce. Îmi lipseşte imaginaţia. Dumneavoastră sunteţi mai dotat?

— Mai dotat decât dumneavoastră, nu. Eu sunt numai un bărbat! Ceea ce aş putea să fac ar fi să vă

ajut să nu fiţi niciodată deplin satisfăcută.

— Dumneavoastră aţi fost trimis să-mi stârniţi setea, glumi Emmanuelle, dar afecţiunea din ochii ei dezminţi tonul ironic. Mario nu se înşela.

— Dumneavoastră aţi spus-o! Ea dezvălui:

— Ştiţi, Mario, am atâtea experienţe stranii să vă povestesc… Am fost violată.

El îi împărtăşi tonul amuzat.

— *Dacă ai auzit spunându-se că a fost violată Par tenis – declamă el – să ştii că ea a mai pus ceva de la ea, pentru că nimeni nu se poate bucura de noi dacă nu este lăsat să o facă.*

— Ah, ce bine mă simt, se entuziasma Emmanuelle. Ce fericită sunt! Oare de ce arh starea asta?

— Pentru că suntem împreună. În cinstea frumoaselor dumneavoastră picioare!

El suporta deja ploaia cu mai multă răbdare. Emmanuelle se aplecă spre el şi îşi depănă mai departe confidenţele.

— Şi am fost şi vândută!

Marjo rămase o clipă tăcut, apoi o întrebă:

— Sunteţi gata să faceţi pasul următor?

— Sigur, dacă-mi spuneţi care.

— Să vă asumaţi rolul până la capăt, să acceptaţi să vă prostituaţi.

Ea strigă:

— Dar am făcut-o de mult, tocmai voiam să vă spun.

— Înţeleg să vă prostituaţi *cu adevărul*, nu în glumă şi nici dintr-un capriciu.

— Şi asta o să mă apropie de libertate? întrebă ea mirată. Eu îmi imaginam că prostituţia este o servitute. O femeie nu ajunge la asta decât forţată. Forţată de cineva sau de ceva, de neşansă, de o decepţie, din cauza sărăciei. Oare nu sfârşeşte ea prin a fi captivă propriei sale condiţii?

— Femeia care se prostituează atunci când nimic nu o sileşte este exact opusul unei sclave.

— Fie! Dar atunci ce diferenţă este faţă de ce am făcut eu deja?

— Nu o diferenţă de esenţă, ci de treaptă. E vorba numai de *mai multă* libertate. Şi nu asta căutaţi? Alegerea pe care o faceţi încă între bărbaţii

cărora vă dăruiţi vă limitează libertatea. Vă consideraţi poate liberă în actul de alegere a bărbaţilor, dar în realitate sunteţi prizoniera necesităţii de a alege. Când veţi şti că sunteţi dăruită în întregime şi că pe amantul dumneavoastră din ceasul următor vi-l va trimite întâmplarea, abia atunci veţi fi cu totul liberă.

Emmanuelle zâmbi, prea puţin convinsă. El continuă:

— Erotismul, cred că v-am spus, impune organizare. Este avid de sistem. O să reuşiţi cu atât mai bine în viaţa dumneavoastră erotică, cu cât o veţi organiza mai metodic. Ceea ce eu numesc prostituare înseamnă numai să vă organizaţi cât mai inteligent darul corpului dumneavoastră, ca să nu fie lăsat în seama jocului de preferinţe şi de capricii. Şi mai înseamnă să faci posibilă o reuşită estetică, de vreme ce îţi propui să sistematizezi neprevăzutul. Priviţi prostituţia ca pe o victorie a cerebralului asupra psihicului. Nu e vorba să ştiţi dacă vă bucuraţi mai mult sau mai puţin de plăcere. Această artă, n-am să mai repet, înseamnă mai mult decât plăcere.

— Prostituţia considerată ca o artă?

— Asta înseamnă, înainte de toate, muncă. Puteţi concepe să trăiţi toată viaţa tară muncă?

— Eu nu am nevoie să fac nimic. Jean e bogat.

— Vi se pare normal să vă vindeţi lui? Poate ar fi mai cinstit să vă vindeţi *pentru* el.

— Adevărat! Aş fi fericită s-o pot face, dacă mi-ar cere-o. Dar de ce nu mi-o cere?

— Un dialog între un soţ şi o soţie este cel mai greu lucru pe lume! Şi de ce să spună el primul cuvânt? Dacă într-adevăr vreţi să fiţi soţia lui, fiţi utilă, aşa cum este şi el. Rostul lui este să facă baraje, al dumneavoastră, să faceţi dragoste. Şi asta nu numai ca distracţie; faceţi-o ca pe o acţiune utilă.

— Dar eu aş vrea ca dragostea să rămână pentru mine o plăcere, nu să devină o meserie.

— Meseria lui Jean nu este pentru el şi o plăcere? Oare construieşte diguri numai ca să câştige bani? Sau o face pentru că îi place să ridice puterea lui de om pe trupul pământului său?

— De ce atunci lumea îi cinsteşte pe arhitecţi şi le dispreţuieşte pe curtezane?

— Probabil pentru că aceia şi acelea acare înţeleg adevărul nu au curajul să-l spună în gura mare, mai tare decât strigă imbecilii care susţin greşeala. Dar două mii de ani de Ticăloşie şi prostie nu hotărăsc eternitatea destinului binelui sau răului. Oamenii sunt la vârsta când pot să înţeleagă că pretinsa lor morală – atât de nouă şi atât de veche în acelaşi timp – e bună numai să râzi de ea. Să nu le spui că este urâtă, nu vor fi jigniţi de asta. Să încercăm măcar să le arătăm în ce punct este arbitrară şi la ce confuzie de valori au condus societatea omenească ipocriziile şi şiretlicurile ei. Este omagiată femeia care-şi închiriază corpul pentru poveri sau se face sclava unei maşini, respectiv cea care se oferă ca model unui fotograf, şi nimeni nu consideră faptul că cel care se foloseşte de ea îi plăteşte serviciile drept un lucru jignitor pentru bunele moravuri. Dar nu este cinstit, nu este decent, este păcătos, lipsit de orice merit, hrăpăreţ, sordid, neruşinat, chiar un sacrilegiu tot ce ţine de cel mai nobil talent al corpului său! Oare este mai nedemn decât să scrii la maşină mandate de arestare?

— Dacă toate femeile ar fi curtezane, cine ar mai răspunde la telefon?

— Această slujbă este cumva incompatibilă cu aceea de curtezană. Eu nu am preţuire decât pentru secretarei «curve.

— Ar trebui ca ele să aibă şi talentele necesare.

— A! Uite răspunsul exact! Pe cele pe care natura le-a dăruit cu generozitate pentru talentul de a alcătui fişe, nu e un motiv de supărare să le lăsăm printre dosare. Dar dumneavoastră, care v-aţi născut atât de frumoasă cât poate să viseze omul, ar fi potrivit să vă închinaţi viaţa altor activităţi decât aceleia de a iubi?

— Cu alte cuvinte, toate fetele frumoase ar trebui să se dedice vieţii de plăceri?

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, asta şi fac! Îmi place să constat, de fapt, că moştenitoarele nobleţii noastre sunt astăzi mai tentate de lupanare decât de mănăstire. Puteam noi visa la o dovadă mai grăitoare decât că, până la urmă, înţelepciunea va veni şi în civilizaţia noastră?

— În cazul ăsta, Anna Maria a dumneavoastră nu

se înscrie în mişcarea spre progres.

— V-ar fi plăcut să v-o ia înainte?

— Bine! Am să muncesc deci – se predă Emmanuelle.

— Nu mai fiţi atât de copleşită! glumi Mario. Vă propun o activitate plăcută…

— Dacă ar fi fost vorba numai de trândăveala, n-aş fi avut atâtea îndoieli. Dar cred că neliniştea mea vine din aceea că vorbele şochează mai mult decât practica. Dacă aţi numi prostituţia altfel…

— Tocmai de asta nu o fac. Vă amintesc vocaţia dumneavoastră de femeie şi vă spun direct, nu pe ocolite, că cea mai potrivită cale spre a v-o împlini este să vă prostituaţi.

— Trebuie să fiţi, totuşi, de acord că-mi prezentaţi prostituţia sub haine aurite. O să mi se pară mai puţin entuziastă când un bătrân obez îmi va impune să mă pun în slujba urâţeniei lui.

— Draga mea, renunţaţi să mâncaţi ciuperci numai pentru, că ştiţi că unele sunt otrăvitoare? Gândiţi-vă mai bine la surprizele pe care o să le aveţi.

— Bărbaţii care-mi plac nu au nevoie să mă

plătească.

— De. Unde ştiţi că nu le-ar plăcea mai mult să vă plătească decât să trebuiască să vă placă?

— Trebuie, deci, să mă vând ca să-i fac să se simtă mai în largul lor? Asta am înţeles deja.

— Foarte bine: aţi avut, aşadar timp să vă gândiţi la lucrurile astea. Şi sunteţi de acord, sunt sigur, că un bărbat, care nu se simte obligat să simuleze că s-a îndrăgostit, are cele mai bune şanse să fie cu capul la ceea ce are de făcut când păcătuieşte. Ar trebui să-i fiţi recunoscătoare.

— Bărbaţii nu simt, deci, nici mândrie, nici plăcere când ne cuceresc prin metodele clasice.

— Nu, numai plictiseală. V-ar face poate mai preţioase faptul de a vă stârni dorinţa, cu condiţia să nu avem altceva de făcut. Numai că noi nu mai avem timp liber. Valmont[11] s-a învechit teribil. Alfa din constelaţia Centaur se află la patru ani lumină de aici şi ne aşteaptă. Chiar nu vreţi deloc să nu mai pierdem timpul bătând pasul pe loc pe drumurile Tandreţii? *Bis*

---

11 Ruinele unei vechi abaţii benedictine, simbol al declinului Evului Mediu (n.t.).

dat, qui cito dai![12] Din punctul meu de vedere, orice femeie care nu mi se dă după o jumătate de oră din programul propus mi se pare mai plictisitoare decât ploaia şi nu mă mai întâlnesc a doua oară cu una cu care n-am făcut dragoste de la prima întâlnire. Mario lăsă să treacă o clipă, apoi adăugă:

— Din iniţiativa ei, fireşte!

— Mă faceţi să-mi fie ruşine de comoditatea mea, dar trebuie, după cum văd, să vă scutim de orice efort. Chiar şi de acela de a face avansuri.

— O simplă repartizare a sarcinilor. Bărbaţilor - realizarea lucrurilor care presupun forţă, vouă – cele legate de dragoste. Motivul esenţial e următorul: bărbaţilor din vremea noastră le place mai presus de orice să ştie la ce se pot aştepta. Gogoriţa lor este echivocul. Moda iubirilor pe ascuns a ajuns la muzeu, cu voaletele şi fustele lungi. Dragostea de astăzi îşi arată deja gura şi picioarele. Cea de mâine va avea realismul fără ambiguitate al atomului. Şi, cum umorile păcătoase au lăsat locul hormonilor, dragostea fără jurăminte, fără sentimente, dragostea

12 De două ori dă cine dă repede (lat.) (n.t.).

fără incertitudine va înlocui dragostea lui Tristan, a lui Romeo, a lui Abélard, demodate pentru cetăţile noastre construite din aliaje uşoare şi sticlă. Voalul Izoldei[13] nu poate să mai înşele ochiul deschis al radarelor. Ordinatoarele noastre nu mai sunt mulţumite cu bâiguielile elegiilor şi ale madrigalurilor. Adevărul, claritatea, viul şi goliciunea iubirii erotice ridiculizează flirturile, ferelile, aşteptările răbdătoare şi descurajările amorului curtenitor. Evidenţele sale fac să sune clopotul convenţiilor şi credinţelor. Înnegurările, leşinurile, sinuciderile romantice ne-au făcut să căscăm prea mult timp. Noi avem acum poftă să regăsim plăcerea de a râde făcând dragoste deschis, pe faţă. Viitorul este al celor care sunt capabili să ştie şi să înţeleagă fără să sufere. Dragostea nefericită nu are viitor. Emmanuelle, oamenii sunt obosiţi, şi iată care este dorinţa lor: energia lumii să fie folosită pentru ceva mai puţin derizoriu şi mai util decât să-ţi răneşti inima şi să te zbaţi inutil. Ei vor ca dragostea să le odihnească

13 Eroină a unei legende din Evul Mediu, motiv literar pentru numeroase producţii în versuri şi proză (n.t.)

spiritul, nu să îi istovească şi să îi năucească. Şi mai vor ca dragostea să le vorbească deschis. Aşa că, dacă vă sfătuiesc să vă prostituaţi, nu vă sfătuiesc nimic mai mult decât să aveţi sinceritatea ideilor dumneavoastră. E vorba numai de o manieră logică de a purta, în epoca demistificării, culorile erotismului.

Mâna lui Mario făcea salturi prin aer.

— Tot ceea ce am putut să vă spun până acum se subordona acestui principiu.

— Perfect, spuse Emmanuelle. Ei bine, s-o aplicăm. Mario o privi cu prietenie, avertizând-o totodată:

— Ceea ce cred sau nu cred eu nu trebuie să vă influenţeze şi nu ar fi bine să vă prostituaţi fiindcă v-o cer eu. De fapt, eu nu v-o cer. Eu vă arăt ce şansă vi s-a dat şi care este interesul dumneavoastră. Dar vă las liberă. Dumneavoastră trebuie să decideţi. Eu nu am să vă conduc acolo unde puteţi singură să ajungeţi, decât dacă îmi ordonaţi.

Ea îi fulgeră cu o singură scânteiere până în adâncul ochilor. El ridică mâna ca să stăvilească cuvintele pe care ea le-ar fi putut rosti:

— Şi nici nu trebuie să acceptaţi numai pentru că subconştientul manifestă o evidentă plăcere fizică de a ceda. Eliberaţi-vă şi de această tentaţie.

— Cu toate astea, spuse ea, n-ar fi erotic să mă oblige să mă prostituez un om care nu m-ar iubi?

— Sigur! Nu este posibil erotismul pentru cuplul care se reduce la el însuşi. Ar putea să pretindă că iubeşte cel care nu ar fi în stare să-şi cedeze iubita? Eu nu cred decât în amanţii care-şi vând iubitele. Un soţ care nu-i pretinde soţiei lui măcar un stagiu de curtezană este de-a dreptul nebun.

— Iată! Vedeţi bine că ajungeţi exact la ideea opusă! Adineauri nu vorbeaţi decât de libertatea mea!

— Câtor eliberări nu li se supune omul cu forţa?

— Atunci de ce refuzaţi să mă obligaţi?

— Eu nu sunt nici soţul, nici amantul dumneavoastră.

— Ca să spun cinstit, nu ştiu ce sunteţi!

— Un difuzor al gândurilor dumneavoastră.

— Deci, nu m-aţi învăţat nimic?

— Nimic, dacă nu ţinem cont de geniul dumneavoastră.

— Când voi veni cu totul pe lume, presupun că dumneavoastră o să vă pierdeţi în aburi?

— Veţi fi vreodată născută cu totul?

Ea surâse ideii care i se oferea şi întrebă cu un ton care se voia plin de aplomb:

— Mă iubiţi?

— Pentru moment, da, răspunse Mario, deloc încurcat. Emmanuelle era cea căreia i se tăie respiraţia.

— Mario, se nelinişti ea, încep să mă întreb dacă aţi fost vreodată îndrăgostit sau dacă o să fiţi vreodată. Doriţi o, femeie cu care să întreţineţi relaţii erotice, dar nu ca s-o iubiţi.

— Şi ce credeţi, deci, că este dragostea? Mai credeţi încă într-un dar ceresc, într-o graţie atemporală ameţită de mister şi care coboară asupra dumneavoastră de foarte de sus, din transcendenţa sa, ca tocul lui Dumnezeu deasupra unui tufiş pe care El i-a ales? Dragostea este pentru dumneavoastră o viziune de pe lumea cealaltă care vă orbeşte şi vă împiedică să vedeţi realităţile pământeşti? Un şoc sufletesc pe care nu poate să-l explice nicio

psihologie? Atunci, hai să fim serioşi! Această dragoste halucinantă n-a existat niciodată decât în cărţile proaste. Şi, aveţi grijă! Dacă dragostea este numai o epifanie, cu ce o să rămâneţi când o să vă părăsească? Dacă iubiţi pe cineva fără raţiune, nu pe el îl iubiţi, ci fantasma care I-a creat, şi trezirea din visul ăsta poate ucide. Este drept să mori pentru un miraj? Pentru că asta nu înseamnă să mori pentru iubire, ci pentru mitul iubirii. Ştiu eu să iubesc? Eu vă spun că dragostea este absolutul inteligenţei şi că raţiunea sa este ceea ce eu practic sub numele de erotism.

— Dacă sunt motive să iubeşti, sunt şi motive să nu iubeşti?

— Fiţi sigură: şi această certitudine vă conferă prudenţă şi înţelepciune. Dragostea nu este un lucru care vi se cuvine, ci dumneavoastră trebuie să îl meritaţi. Nu vă pierdeţi calităţile pentru care sunteţi iubită! Sunteţi iubită pentru că Eros este în dumneavoastră; ucideţi-l, şi n-o să mai fiţi plăcută. Dacă o să încetaţi să fiţi erotică, eu am să încetez să vă iubesc.

— Şi dacă n-o să mai fiu frumoasă?

— E datoria dumneavoastră să rămâneţi frumoasă.

— Şi când o să fiu bătrână?

— Frumuseţea lui Eros nu se teme de ani. E obligaţia dumneavoastră să nu vă lăsaţi pradă bătrâneţii.

— Şi dacă am să devin virtuoasă, convinsă de virtutea pe care lumea o cinsteşte?

— Am să vă urăsc.

— Şi dacă am să aflu altă raţiune de a trăi decât a iubi?

— Am să vă uit.

— Asta vă este deci fidelitatea?

— Cum aş putea să fiu fidel celor care mă trădează?

— A te schimba înseamnă să trădezi?

— Nu aveţi dreptul să vă schimbaţi decât ca să deveniţi mai cutezătoare. Să vă întoarceţi pe aceraşi paşi înseamnă opusul schimbării, nemişcarea morţii.

— Şi dacă într-o zi o să fiu sătulă de erotism şi sătulă să merg mai departe?

— Atunci, veţi muri.

Emmanuelle rămâne mută o clipă, părând copleşită de o meditaţie dificilă. Dintr-odată începu să râdă.

— Înainte de a ajunge acolo, hotărî ea, am chef să încerc.

— Ce? întrebă Mario.

— Viaţa de femeie uşoară.

El avea aerul că n-ar fi auzit, se ridică şi străbătu camera. Părea că musonul nu-l mai preocupa prea mult.

— Mario! îl cheamă din nou Emmanuelle. Mai spuneţi-mi o dată, mă voi confrunta cu riscuri?

— De toate felurile.

Ea oftă, fără să se prefacă. Mario nu-i lăsă timp să-şi piardă curajul:

— Dar aţi mai fi tentată să ştiţi, dacă a şti n-ar implica şi pericole?

Ea îl preveni, cu un ton de sfidare:

— Am făcut deja multe la care nici nu vă gândiţi.

— Ştiu.

Ea îl privi, fără să-l creadă.

— Asta mă miră totuşi! Contestă ea.

Cum el părea că n-ar mai vrea să se explice, ea reveni la subiect.

— V-am spus deja, de cel puţin trei ori, da, atrase ea atenţia cu un ton critic. Ce formulă ar mai trebui să rostesc ca să vă conving că împărtăşesc părerea dumneavoastră?

Apoi rosti cu falsă emfază:

— Acţionând după bunul meu plac şi în conformitate cu, drepturile mele de minoră emancipată prin căsătorie, consider că e un lucru hun şi decid să trăiesc experienţa de a mă prostitua. Conduceţi-mă în locul acela pe care păreţi să-l cunoaşteţi!

El veni spre ea, o luă de mână, o prinse de bărbie, o privi fix în ochi şi, simplu, îi zâmbi. Emmanuelle simţi acest zâmbet ca pe un sărut.

— Mergem? întrebă ea.

— Nu. Nu astăzi. Trebuie să iau nişte aprobări. Până atunci, vă invit la masă. La un local de zi.

— Niciodată nu am auzit vorbindu-se de aşa ceva.

— Imaginaţi-vă unul de noapte care funcţionează ziua. Şi aici o să aveţi şi o surpriză.

— Ce surpriză? Spuneţi repede!

— Nu e vorba de ceva, ci de cineva. Un vechi prieten al dumneavoastră. O să fiţi bucuroasă să-l revedeţi.

— O, Mario, vă rog, nu mă faceţi să fiu curioasă.

— Quentin. Vă amintiţi de eh presupun!

— Quentin!

Ea rămase visătoare: serată la bordul *khlong-ului*, prima pe care a petrecut-o cu Mario, plimbarea în noapte, Genghis Khan, opiumul, templul cu falusuri, *sam-lo-ul*... Şi englezul acela care n-a încetat o clipă s-o analizeze, fără să spună nimic. Nu i-a atins decât picioarele, pentru că a preferat în locul ei nişte băieţi cu sex incert... Nu se gândise că o să-l mai întâlnească.

— Sunt exact două luni astăzi, Mario! Era pe 19 august, n-am uitat.

Adăugă, cu un zâmbet curat:

— E frumos! Aproape tot atât de frumos ca bărbatul care m-a găsit complet goală în avion.

— Ce avion? se miră Mario. Nu ştiam de povestea asta.

— Ascultaţi, spuse Emmanuelle. A fost odată o femelă licorn, frumoasă precum visul bărbaţilor…

Spelunca era atât de întunecoasă ca şi cum ar fi fost de noapte. Le-a trebuit destul timp până să poată să distingă, mesele, o duzină cu toatele, foarte mici, în jurul ringului de dans, şi el de dimensiuni liliputane. Toate păreau ocupate.

Ambianţa era păstoasă. O orchestră alcătuită din trei tinere îmbrăcate cu nişte jachete strânse pe talie, cu reflexe de oţel, cu părul tăiat scurt şi în culori de străluciri de lună, cu picioarele şi fesele pictate cu un albastru aproape violet, cu buzele, pleoapele şi genele argintate, cântau o muzică atât de înăbuşită, încât vizitatorii crezură mai întâi că ele doar mimau.

Un şef de sală subţirel îi întrebă cu voce joasă dacă-şi rezervaseră loc, dar, în aceeaşi clipă, o umbră de la masă ridică braţul. Stătea singur. Mario spuse:

— Este Quentin.

S-au dus la el. Emmanuelle fu emoţionată. Era chiar mai elegant decât şi-l amintea. Şi ochii lui erau

ca de un email închis la culoare, de *cloisonné de China*.

— V-aţi întors la Muria dumneavoastră? glumi ea.

— *No. Not this time. Too bad, isn't it?*[14] Emmanuelle zâmbi politicos şi îşi reţinu un suspin. Asta uitasem, zise ea *in petto*. Va trebui să reîncep să mă exprim prin gesturi. Păcat: ar fi avut plăcerea să vorbească cu Quentin. Mario îi veni în ajutor. Niciodată nu îl mai văzuse atât de îndatoritor.

Mâncară specialităţi siameze şi băură vinuri excelente. Au râs mult. Erau, tară îndoială, cei mai zgomotoşi în acest sanctuar liniştit, dar ceilalţi au mers cu discreţia până acolo, încât păreau că nu-i aud.

Ce lucru extraordinar, remarcă Emmanuelle în sine. Femeile aici sunt toate frumoase. Nu a văzut niciuna care să fie plăcută. La fiecare masă cavalerii care le însoţeau se aplecau spre ele ca atraşi de o flacără. O pereche. Se ridică să danseze. Şi altele au făcut la fel, dar nu prea multe, încât Emmanuelle, chinuindu-se puţin să vadă, putea să-i admire pe toţi, la câţiva metri de ea, putea să-i dezbrace în imaginaţie

14 Nu. Nu acum. Păcat, nu-i aşa? (n.t.).

şi să-şi închipuie cum ar face dragoste cu ei.

Nu. De data asta.

La un moment dat, o tânără se apropie de Emmanuelle şi de însoţitorii ei, neliniştită de faptul că nu dansează. Ei se mulţumiră să-i zâmbească şi ea se şi aşeză la masa lor, privindu-i cu o curiozitate naivă. Avea o faţă de o puritate şi de o albeaţă unice, încadrată de părul închis la culoare, gros şi lins, împărţit de o cărare pe mijloc şi adunat la spate, pe ceafă, într-un coc, care îi dădea un aer puţin demodat, nepotrivit cu tinereţea ei. Rochia, dintr-un otoman negru, i se mula pe corp cu atâta perfecţiune, încât erai tentat să atribui meritul acesta unor croitori parizieni. Un minuscul colier de diamante şi ciorapii foarte fini, aproape invizibili pe picioarele ei bine făcute, reuşeau să-i dea noii venite o notă de rafinament, de măsură şi de bun-gust, care nu prea se potrivea cu ideea că ar aparţine unei patroane de cabaret. Emmanuelle sfârşi prin a crede că trebuia să

fi fost vorba de o clientă venită singură şi care se plictisea.

Vorbea franceza şi engleza cu aceeaşi uşurinţă şi îi întrebă cine erau. Toţi s-au arătat amabili faţă de ea. Nu era acolo decât de o clipă şi ei manifestau încredere ca şi cum ar fi fost invitată lor de mult timp. Ea acceptă cafeaua şi lichiorul pe care i le oferiseră.

Quentin o invită la dans. Mario şi Emmanuelle i-au urmat, dar s-au întors cei dintâi la masă. Nu rămăseseră pe ring decât trei perechi, dintre care una era a comesenilor lor. Quentin dansa foarte bine, iar partenera lui părea să aibă îl bună dispoziţie molipsitoare. Orchestra, la rândul ei, avea o plăcere vizibilă în a ritma figurile experte ale celor doi executanţi. Ceilalţi dansatori stăteau mai departe ca să-i poată vedea mai bine.

Ea râdea şi-şi mişca capul vorbind cu Quentin. Dintr-odată, părul ei negru se desfăcu din coc şi căzu, într-un singur fluviu negru, până mai jos de fese. În acelaşi timp, ca să se răcorească, fără îndoială, îşi deschise primul nasture de la gât. Continuă să danseze, îndepărtându-se puţin de partenerul ei. Îşi

descheie cel de-al doilea nasture, apoi pe cel de-al treilea. Emmanuelle începu să fie intrigată. Privea cu mai mult interes. Foarte firesc, fără grabă, ca şi cum aşa s-ar fi procedat, tânăra sfârşi să-şi descheie toţi nasturii rochiei, până jos, fără să piardă nimic din demnitate. Se duse să o aşeze cu grijă pe spătarul unui scaun, apoi se întoarse la dansatorul ei.

Nu purta jartiere: ciorapii, dintr-o singură piesă, dispăreau, sus, sub un Fel de fagure negru din dantelă elastică şi colantă, care forma un slip foarte decoltat pe şolduri, îi acoperea sânii şi se prindea pe umeri.

Era foarte frumoasă: Emmanuelle simţi gustul dorinţei pe limbă.

Mario spuse:

— Nu ştiu dacă asta constituie o atracţie permanentă a acestui restaurant sau este o improvizaţie personală, dar apreciez execuţia.

Quentin şi dansatoarea lui veniră să se aşeze din nou. Emmanuelle o felicită. Nu îndrăzni să o întrebe dacă se comportase aşa din obligaţie profesională sau mânată de imaginaţie, pentru că se simţea intimidată.

Spre dubla sa surpriză, străina o invită să

danseze. Emmanuelle îi ceru din priviri părerea lui Mario. El o încurajă cu un semn să accepte.

Tânăra, pe jumătate goală, o înlănţui cu braţele şi dansară, obraz lângă obraz, fără să vorbească. Emmanuelle fu aceea care îi spuse, în final, că ar vrea să facă dragoste cu ea.

Necunoscută îşi retrase brusc faţa şi o privi pe partenera sa râzând, ca şi cum aceasta ar fi glumit. O întrebă:

— La ce club lucraţi?

Emmanuelle se simţi încurcată. Ar fi vrut să poată da o adresă, dar Mario nu-i spusese adresa la care intenţiona să o ducă. Ăsta mi-e norocul, se întrista ea, fără să arate: dacă, cel puţin, mi-ar fi fost pusă această întrebare mâine, aş fi putut răspunde. Ce figură oi fi având?! apoi pe un ton de scuză, zise:

— Abia am venit la Bangkok; n-am apucat încă să fac ceva.

— Care este genul dumneavoastră?

Aici, Emmanuelle iar nu ştiu ce să răspundă. De fapt, nici nu înţelegea ce o întreabă. Din fericire, cealaltă adăugă:

— Dansaţi?

— Nu, zise Emmanuelle încurajată, fac numai dragoste. Tânăra râse din nou. Nu lăsa impresia că lucrul ăsta i se părea serios.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, urmează să-mi scot corsajul.

Se desprinse din braţele Emmanuellei, îşi desfăcu, cu aceeaşi spontaneitate pe care o arătase puţin mai înainte, capsele din Faţă ale corsetului său negru, şi-i scoase cu multă distincţie, aruncându-l nonşalant, la picioarele orchestrei. Ciorapii nu ajungeau numai până la talie: ei erau o singură piesă, cuprinzând şi un maiou care îl îmbrăca corpul până ia gât. Maiou! Era făcut din acelaşi nylon foarte fin şi transparent, ca şi acela care împodobea picioarele dansatoarei, ea părând astfel complet goală, chiar dacă, vorbind cinstit, nu era. Vârful minuscul, dar de un roşu sângeriu, al sânilor săi, rotunjiţi superb, nu era câtuşi de puţin aplatizat de materialul transparent, iar despicătura pubisului ei, care nu avea niciun fir de păr, se descoperea, lungă şi adâncă, sub pântecele ei nervos.

— Sunteţi înnebunitoare, îi şopti Emmanuelle, la care revenise ca să danseze. Eu sunt, fără îndoială, singura de aici care ştie că nu sunteţi cu adevărat goală, dar cinstit, mi se pare că sunteţi şi mai excitantă decât dacă aţi fi fost complet goală.

Râse cu o maliţiozitate spontană:

— În costumul ăsta, vedeţi bine, nu puteţi face dragoste cu un bărbat. Cu o femeie, însă, da.

Tânăra schiţă o mutră de fals reproş, ca şi cum ar fi fost puţin supărată de necuviinţa propunerilor ce i se făceau. Emmanuelle ar fi putut să jure că a văzut-o roşind.

Ele continuară astfel mult timp. Experienţa era pentru Emmanuelle un fel de beţie delicioasă, pentru că ea nu îndrăznea nici măcar să strângă prea puternic lângă ea corpul acela pe care îl dorea, de teamă să nu ofenseze paradoxala pudoare. Gândul că atâţia ochi o vedeau ţinând, în public, în braţele sale această goliciune mistificatoare nu făcea decât să sporească plăcerea ei zbuciumată. Parteneră îi spuse, deodată, la ureche;

— Dezbrăcaţi-vă şi dumneavoastră! Emmanuelle

dădu din cap, dezaprobând.

— Veniţi! spuse străina. O să vă dezbrăcaţi la masa dumneavoastră.

Ajunseră din nou la Mario şi la Quentin. Ceilalţi clienţi le priveau, cu siguranţă, dar nu mai mult decât au făcut-o înainte ca tânăra necunoscută să se dezbrace, şi fără nici cea mai uşoară expresie de obscenitate. S-ar fi putut crede că ei continuau să admire eleganţa rochiei sale.

— Cum vă numiţi? o întrebă Mario.

— Mecita[15].

Totodată, ea îi făcu un semn Emmanuellei, ca să-i amintească ce avea de făcut.

— Am să mă dezbrac, îşi anunţă ea companionii.

Nici Mario şi nici Quentin nu avură obiecţii. Nimeni nu mai dansa.

Costumul Emmanuellei era simplu: îşi scoase cele două piese cu meticulozitate.

— Acum, spuse Mario, ar fi bine să faceţi ceva care să fie demn de onoarea de a fi goală.

Emmanuelle se ridică, o luă pe micuţa rusoaică

15 Speranţă, vis. (rus.) (n.t.).

de mână şi o duse pe ringul de dans. Publicul se uită un moment la ele, apoi îşi văzură de ale lor. Nu le priveau altfel decât dacă ar fi fost îmbrăcate.

— Aş dori să vă ofer prietenilor mei, spuse Emmanuelle. Când sunteţi liberă? Am să vă plătesc.

În bungaloul făcut din trunchiuri de copac, deschis către canal, unde ea reveni pentru prima dată după noaptea aceea când Mario o învăţase „legea”. Emmanuelle stătea întinsă împreună cu Quentin pe un covor gros de China, în faţa mesei joase unde era aşezat ceaiul. Stătuseră până târziu în „localul de zi", şi acum se lăsase înserarea scurtă a echinocţiului. Mecita îi întâlni din nou la cină. Apa avea aceeaşi nuanţă violacee ca şi pielea fetelor din orchestră.

Mario stătea la biroul lui. Scria, întrerupându-se când şi când ca să ia vreo carte, să consulte un paragraf, să o închidă, să tragă câteva fumuri dintr-o lungă ţigară filipineză. Băiatul cu ochi de căprioară îi aduse jurnalul de seară.

Vocea lui Mario rupse tăcerea:

— *Un medic a fost arestat*, citi el pe prima pagină. S-*a descoperit în apartamentul lui corpul unei*

tinere, moartă în împrejurări suspecte.

— Să mori la un doctor nu e nimic suspect, observă Emmanuelle.

Mario o corectă:

— S-a murit cam mult, după părerea mea, în ultimul timp, la Marais.

Emmanuelle nu răspunse nimic. El termină numai pentru sine lectura faptului divers, apoi adăugă:

— Eu sunt. Pentru erotismul care dă viaţă, nu pentru cel care omoară.

Se întoarse apoi la ceea ce scria şi nimeni nu mai scoase un cuvânt.

Emmanuelle purta o fustă violet, uşor cloşată, şi un tricou de aceeaşi culoare, dar o nuanţă mai deschisă. Ea şi Quenti n stăteau faţă în faţă, paralel cu măsuţa de ceai, foarte aproape unul de altul. Axa corpurilor lor făcea un unghi de patruzeci şi cinci de grade cu cea a biroului lui Mario, iar picioarele erau întinse pe lângă el.

Quentin pieptăna cu degetele sale părul lung al Emmanuellei, îi aşeza şuviţele care îi ascundeau

fruntea, îi atingea uşor genele, îi sărută ochii, apoi umerii obrajilor, nările şi, în cele din urmă, buzele. Ea încolăci cu braţele umerii tânărului, îi ciupi ceafa. El o strânse la piept. Se îmbrăţişară aşa mult timp.

Piciorul stâng al Emmanuellei se îndoi şi se aşează peste, cel drept al lui Quentin. Genunchiul ei gol urcă spre coapsa bărbatului, apoi coborî din nou, şi tot aşa. Piciorul ei, tot mai mult dezgolit, alunecă în toată lungimea peste cel al bărbatului. Degetele erau întinse ca pentru a dansa pe poante: talpa ei cărnoasă şi moale ştia să mângâie la fel de bine ca o mână.

Pe măsură ce coapsa ei devenea mai mângâioasă, piciorul lui Quentin îşi făcea loc între ea şi cea imobilizată pe covor. Ca urmare, fusta i se ridică şi mai mult, pulpa Emmanuellei rămânând aproape în întregime goală. Mario notă că forma ei era probabil cea mai frumoasă din câte văzuse în cursul vieţii lui, el căruia îi plac atât de mult picioarele femeilor, ca să fie sigur că nu uită. Această parte, care stătea să se dezvelească, aproape de încheietura de sus a piciorului, este cea mai excitantă fie că este văzută de sus, fie din profil, cu muşchii rotunzi şi netezi, în faţă

şi spre spate, cu crăpături longitudinale abia marcate, cu acele tendoane delicate şi cu proporţia subtilă şi incredibil de corectă între lungimea şi diametrul muşchilor. Mario a cunoscut puţine imagini ale frumuseţii care să-l fi impresionat atât ca acest picior, acum, în această poziţie ideală, uşor îndoit peste corpul bărbatului dorit: destins, dar păstrându-şi tonusul; sculptat perfect şi, cu toate astea, atât de sexual şi de aurit sub galbenul ca de şofran al lămpilor! Un asemenea picior, gândi el, este la ţel de intim ca un sân. El nu există decât sub o fustă, pentru că el este cel care conduce la crăpătura sexului, şi nimic din momentul când începe să se dezvelească nu poate să-l împiedice pe bărbat să avanseze în trupul femeii.

Mâna lui Quentin coborî până la piciorul ei, se aşeză pe genunchi, urmă contururile, urcă, merse încet de-a lungul coapsei, o mângâie până sub fustă.

Emmanuelle se ridică cu o mişcare laterală care-i îndoi mijlocul şi, încrucişându-şi braţele în faţă, cu coatele ridicate, ca într-o figură de balet, îşi trase tricoul de mătase peste cap, îl aruncă cât colo şi se

întinse, eliberată parcă de o greutate.

— Ce faceţi? îl întrebă ea pe Mario.

— Vă descriu.

Bustul gol, frumos scos în evidenţă de violetul fustei, era atât de armonios, încât Quentin o privi îndelung, fără să schiţeze niciun gest. Apoi. Conduse spre sâni cele două mâini ale Emmanuellei, care, supusă, şi-i mângâie, pentru ca să-l încânte văzând-o, până la abandon, sub propriile ei mângâieri.

Ei se strânseră unul în altul, ca şi cum nu ar mai fi avut alt spaţiu decât acela dintr-un tranşeu strâmt, săpat pentru a evada dintr-o celulă a morţii şi în care, târându-se, aproape de jumătatea zilei, corpul bărbatului, lipicios de lutul frământat, greoi de oboseală şi de speranţă deşartă, frecându-se în toată lungimea de cel al complicei sale. Fugara trebuia să-şi scoată bluza udă, care îi împiedica mişcările. Sânii ei erau goi pe noroiul plin de pietriş. Îşi lăsase undeva în urmă pantalonul dungat de prizonieră, care ar fi trădat-o; costumul pe care urma să-l îmbrace în afara zidurilor îl purta într-o bocceluţă împreună cu hărţile şi cianura. Corpul bărbatului era lipit de al ei. Nu mai

putu să înainteze pe genunchi şi pe coate şi se odihni peste el. Gustă confortul pântecelui viguros, şi buzele care le atingeau pe ale sale erau proaspete şi îi făceau bine. Ce mai conta, din moment ce, cu siguranţă, santinelele vor trage! *Ea era fecioară, dar sexul viril care îi desfăcea coapsele era deznădăjduitor de tare. Sărutul care o muşca îi înăbuşi ţipetele. Pământul, care ţinea loc de pal, îi zvântă sângele. Nu era momentul pentru acel bărbat să fie nici* t*andru, nici atent, nici prudent. Acceptă ca el să se năpustească în ea ca o bestie, rupându-şi şalele. N-ar fi putut să spună dacă suferea sau era fericită. Ea era cea pătrunsă şi sfâşiată, posedată şi făcută femeie. Ţipătul subit al bărbatului avea să-i denunţe, numai că evadarea era în propriul lui corp şi vocea lui se contopi cu geamătul inefabil.*

Pe khlong, supraveghetorii joncilor cu pupa înaltă se aplecau încercând să pătrundă întunericul.

— Aş vrea, spuse Mario în engleză, să văd zece bărbaţi plătiţi de mine cum se culcă, unul după altul, peste ea, aşa cum este acum, şi cum fac dragoste. Zece sau poate chiar douăzeci.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Emmanuelle.

— Despre dumneavoastră. Să vă dăm ca păşune unei hoarde. Sublimul ar sta în numărul mare.

— Astă-seară nu am chef să fac dragoste decât cu Quentin, cu Mecita şi cu dumneavoastră.

— Ştiu, şi tocmai de aceea ideea de a mă bucura de dumneavoastră într-un mod diferit mă excită.

— Eu îmi închipuiam că nu puneţi nimic mai presus de consimţământul meu.

— Consimţământul dumneavoastră va fi luat în seamă abia de mâine. Astăzi doresc altceva.

— Ce adică? Să mă trataţi ca pe un obiect?

— Poate, dar e sigur oare că e aşa? Poate este chiar contrariul… Eu visez la ceva aspru şi bestial care să treacă peste dumneavoastră că o armată aflată în solda mea peste cea mai frumoasă învinsă. Dar aş vrea să fiu de faţă ca să veghez că plăcerea dumneavoastră să fie pe măsura generozităţii mele.

Tonul lui Mario deveni trufaş:

— Să încetăm să mai vorbim: eu nu voi şti ce aşteptam decât după ce se va fi împlinit.

Emmanuelle tăcu. Mario fu acela care a încălcat

propriul său consemn:

— Există oare pe lume, vă întreb, voluptate mai divină ca aceea pe care şi-o procură bărbatul făcând ca femeia iubită să fie violată ele mercenari?

Expresia lui pătimaşă lăsă dintr-odată loc unui zâmbet elegant. Îşi împărtăşi bucuria:

— Trag concluzia că noi vă iubim!

11
CASA DE STICLĂ

Nu se mai afla un alt Acoperiş,
Nu se mai afla o altă Uşă,
Nu se mai afla o altă Frumuseţe,
Nu se mai afla o altă Tandreţe!
Fii bine venit în inima mea,
În ochii mei, pe buzele mele,
Tu care stârneşti pietrele!
CORANUL

Eu n-am să vă pedepsesc fetele pentru că s-au prostituat.
BIBLIA (*Osea, IV, 14*).

— Să luăm maşina dumneavoastră, sugeră Mario, am să conduc eu.

Un soare limpede a răsărit după ploaia din ajun. Era cam rece, dar plăcut ca o primăvară europeană. Emmanuelle se delecta cu aerul care îi biciuia faţa şi îi

flutura părul. A dormit până târziu şi avea încă poftă să se întindă.

Mario urcă la ea în cameră şi îi alese o toaletă potrivită. Era bine îmbrăcată, mai bine ca de obicei, şi avea nişte bijuterii foarte frumoase, din platină.

El o ajută să se pregătească. Era fericită să fie. Atinsă de el, goală. Ziua începu bine.

Sosiră în faţa celui mai frecventat hotel din oraş. Mario duse maşina chiar pe esplanada din faţa intrării.

— *Mergem la Chandra*? se nelinişti Emmanuelle. O să întâlnească în hol o grămadă de lume care o va recunoaşte şi care sigur o să-şi dea seama ce are de gând să facă…

Mario nu-i răspunse, dar chiar în clipa când ea se gândea că nu are de ales, el viră brusc spre stânga, făcând-o să se dezechilibreze spre el. Hotelul dispăru, şi se găseau acum între două garduri vii, dese ca nişte ziduri de apărare şi atât de înalte, încât cerul apărea că văzut dintr-un defileu, înainte ca ea să poată cere explicaţii, Mario făcu iar un viraj în unghi drept, şi ieşiră într-un parc.

— Curios, se miră ea, n-am observat niciodată că era o ieşire şi de partea asta a gardului. Cum se face că n-am văzut-o?

— O iluzie optică uşor de realizat cu ajutorul arbuştilor tăiaţi, explică Mario. Nimeni nu găseşte obstacolul, decât dacă este de încredere. E mai practic.

Construcţia către care se îndreptau o derută pe Emmanuelle. Dimensiunile ei îi surprinseră imaginaţia, pentru că i se părea imposibil ca o asemenea construcţie monumentală să existe în acest cartier central fără să o fi zărit. Emmanuelle trecea pe acolo aproape în fiecare zi: masa albă şi neagră a hotelului părea să ocupe ea singură spaţiul.

Faţada construcţiei era dreaptă, plată, goală, asemenea unui escorial[16], dar în locul lipsei de strălucire a pietrei sau a cărămizii, ea oferea reflexul derutant a o mie de focuri. S-ar fi putut crede că un magician a transformat într-un diamant cu dimensiuni fabuloase clădirea care mai înainte fusese ascunsă de

16 Palat şi mănăstire, în Spania, la N-E de Madrid. Aici cu sens generic de construcţie impunătoare (n.t.).

copaci înalţi, în mijlocul parcului spaţios şi închis.

— Casa asta pare de sticlă! Cum este posibil?

— E făcută dintr-o compartimentare de plăci din sticlă groasă de cincisprezece sau douăzeci de centimetri, la fel de solidă ca şi betonul. Nu pătrunde prin ea nici căldura, nici privirea, dar o lumină difuză domneşte în toate încăperile, fără să fie nevoie de ferestre.

— Şi pe unde pătrunde aerul?

— Prin guri de aerisire, aşezate pe terase; aparate de climatizare îl împrospătează şi îl distribuie.

— Dar nu sunt nici uşi. Niciun fel de intrare!

Maşina o luă de-a lungul peretelui, a cărui strălucire îi făcea să clipească. Ajunşi la un colţ, îl ocoliră: edificiul prezenta acelaşi aspect pe toate laturile. Forma lui de ansamblu era aceea a unui cub enorm de sticlă.

Mario opri maşina, dar nu coborî. Emmanuelle îl apucă de braţ: se afundară.

În câteva secunde erau sub pământ. Mario porni din nou motorul şi înaintă încet, în afara platoului elevatorului, care urcă în vid, luându-le şi

dreptunghiul de cer pe care îl mai aveau deasupra capului.

O lumină albăstruie lumina cripta, din care radiau, în semicercuri, culoare largi, cu plafon jos. Se aprinse o săgeată la intrarea unuia dintre ele şi conducătorul porni vehiculul în sensul indicat. Un alt semnal le schimbă direcţia şi o uşă de fier se ridică în faţa lor. Trecură de ea şi uşa coborî imediat ca un chepeng. Erau prizonieri într-o sală cu pereţii sidefii, unde aerul proaspăt o învălui pe Emmanuelle şi o eliberă de starea de tensiune. E un garaj, gândi ea. E foarte bine organizat.

Mario îi deschise portiera şi o ajută să coboare. Fără nicio explicaţie, el se îndreptă către peretele din fund, căruia nimic nu-i ştirbea suprafaţa şlefuită. Un dreptunghi se decupă automat în faţa lui, o uşă atât de bine ajustată, că nici nu i se putea sesiza conturul. Emmanuelle trecu cea dintâi şi ajunse într-o cabină îngustă, dotată cu un fotoliu de catifea. Imediat ce a intrat şi Mario, uşa s-a închis: o mişcare abia perceptibilă îi ridică. Liniştea era impresionantă. „Nu e decât un ascensor”, se încuraja Emmanuelle, cât

putu mai bine.

— Astfel de instalaţii trebuie să fi costat o avere, presupuse ea: de unde atâţia bani?

— De la public.

Ea rămase pe gânduri.

— Cum se numeşte locul acesta?

— În ţară nu are niciun nume, răspunse Mario. În străinătate, cei care au auzit vorbindu-se de el l-au poreclit Grand Bordel, dar puţini ştiu într-adevăr unde se află.

S-au oprit fără nicio smucitură. Un panou alunecă, descoperind un culoar cu pereţi din sticlă, pe care îl colora un orient de perle. Intrară acolo: Emmanuelle descoperi un culoar lung, şi acela fără vreo fisură sau vreo ieşire, de o parte ori de cealaltă.

Deodată ajunseră într-o rotondă în care se întâlneau mai multe coridoare asemănătoare cu cel din care tocmai ieşiseră. Deasupra, răspândind o limpezime de luminiş, se afla o cupolă, demnă de un observator astronomic său. de o bazilică.

În mijloc era o masă luxoasă, din lemn preţios, ornată cu figuri din bronz şi perfect goală, cu excepţia

unei prisme din cuarţ, aşezată chiar în centru: aici erau gravate nişte inscripţii în mai multe limbi. Emmanuelle citi în franceză: Secretară.

Într-o clipă se deschise o uşă curbată. Se putea vedea, înainte ca ea să se închidă, din nou, un birou foarte mare, în care nişte tinere se agitau în faţa unor maşini de scris, a unor multiplicatoare, verificau corespondenţa, manipulau clasoare, registre de fişe, magnetofoane, microfoane, ecrane şi telefoane. O femeie zveltă şi foarte înaltă, cu o comportare afectată şi cu un aer, să spunem aşa, cam snob, intră în rotondă şi se înclină în faţa celor veniţi. Purta o rochie chinezească, de culoare ivoar, foarte mulată, crăpată în ambele părţi pe pulpe. Nu era machiată şi nu avea bijuterii.

— Am să vă dau informaţii despre regulament, spuse ea, fără să mai aştepte, adresându-se Emmanuellei.

Timbrul vocii sale era acut, iar accentul imposibil de definit. O fi europeană, asiatică? Emmanuelle nu putu să-şi dea seama. Nici n-ar fi ştiut să spună dacă i se pare frumoasă sau nu.

Secretara nu-i invită pe vizitatori să ia loc. de altfel nici nu erau scaune. Ţinea în mână un volum cu copertă de piele.

Care conţinea, tară îndoială, regulamentul, dar era evident că îl cunoştea pe dinafară, pentru că nici nu l-a deschis; nu-l scosese din sertar decât de formă sau ca să sublinieze caracterul oficial al cuvintelor ei.

— Nu se cere nicio formalitate de înscriere, preciză ea pentru început.

Emmanuelle luă notă, schiţând şi ea un gest discret de salut, imitându-l pe cel al celei dintâi. Aceasta continuă:

— Obligaţiile reciproce ale instituţiei şi ale clienţilor nu sunt garantate decât prin onorabilitatea părţilor. Contractele pot fi verbale sau scrise la latitudinea direcţiei.

Asta e, descoperi Emmanuelle: *este o femeie electronică. Are un ton ca de robot.*

Orice persoană poate fi admisă imediat, la decizia secretarei. Există totuşi în arhivele serviciilor dosare de informaţii despre toate rezidentele oraşului care au fost, într-un moment sau altul, considerate

apte de a sta în atenţia stabilimentului. Deci reţinerile secretarei nu sunt arbitrare: ele acţionează în deplină cunoştinţă de cauză.

Deciziile lor ţin cel mai mult cont de calităţile particulare. S-ar înţelege, deci, că secretara nu se arată prea exactă la acest subiect.

Emmanuelle se întreba dacă ea o să corespundă: *ce are ea particular*? *Îi place să facă dragoste cu gura*, *cu mai mulţi deodată*, *să fie privită când se masturbează*, *e lesbiană*: *de fapt*, *de toate*.

(Examenul său de conştiinţă a sărit peste o parte din mustrare: distracţia – o să fie slab notată…)

…Un anume număr de condiţii cerute fiind totuşi comune, ele pot fi formulate fără riscul indiscreţiei. Astfel, femeile autorizate să beneficieze de avantajele instituţiei trebuie să aparţină celei mai înalte societăţi, să fie, de preferinţă, soţii sau fiice de magistraţi, de oameni politici, de funcţionari înalţi, de universitari, de ofiţeri superiori, demnitari religioşi, de diplomaţi, de personalităţi din lumea artelor şi a literaturii, a afacerilor şi a finanţelor. Averea înlesneşte admiterea în acelaşi rang al ordinului cavaleresc pe care soţul şi

tatăl îl aveau prin naştere sau prin apartenenţă. Nu se pot prezenta decât în maşină, automatismul şi sistemul mecanizat al recepţiei neprevăzând accesul pietonilor.

Natural că numai femeile excepţional de frumoase au dreptul să frecventeze această casă. Severitatea administraţiei asupra acestui punct este exemplară, lucru bine cunoscut în oraş. Asta e şi cauza eforturilor şi intrigilor multora, pentru a se face acceptate. Eforturi risipite degeaba, secretariatul fiind incoruptibil.

Nu există limită inferioară pentru vârstă: candidatele mai tinere sunt cel mai bine primite. Cele care au mai mult de patruzeci de ani nu sunt acceptate decât dacă se remarcă prin raţiuni estetice şi tehnice unice, convingătoare.

Secretara atribuie fiecărei vizitatoare o cameră de recepţie pentru o zi. Alegerea nu este făcută la întâmplare: ca urmare, mărimea, forma, amenajarea din fiecare cameră sunt diferite. Există o foarte mică şansă să fie dată de două ori aceeaşi cameră pe parcursul unui an: n-ar ajuta la nimic să soliciţi o

anume cameră.

— După ce o anumită persoană a fost acceptată, ca de altfel, şi înainte, nu are posibilitatea să manifeste preferinţe şi nici discriminări de niciun fel, nici să-şi exprime vreo dorinţă, fie ea particulară sau generală.

— În ce priveşte vizitatorii care-i vor fi repartizaţi. O astfel de pretenţie din partea sa ar fi, trebuie spus? Lucrul acesta, nepoliticoasă faţă de această instituţie, al cărei regulament este la fel de pretenţios în materie de calificare masculină, precum şi în ce priveşte frumuseţea şi rangul candidatelor. Cele care doresc să recurgă la serviciile acestei case pot să se încreadă cu ochii închişi în modul de a judeca, în distincţia şi experienţa autorităţilor care o administrează, spre satisfacţia generală, de ani de zile şi care i-au făcut cunoscut, renumele şi în străinătate. Este semnificativ, în această privinţă, faptul că o proporţie deloc neglijabilă a clientelei e compusă din personalităţi aflate în trecere prin oraş, dintre care unii au făcut călătoria numai cu această intenţie.

Oaspeţii sunt admişi la o pensionară fie singuri,

fie în grup, după preferinţele lor sau la aprecierea secretarei. Rămân atâta timp cât doresc. Sunt liberi să dorească compania simultană a mai multor femei, dar nu sunt siguri că li se şi va împlini dorinţa. Lăsând la o parte această rezervă, ei au, firește, toate drepturile.

Cu toate că instituţia nu încurajează acest lucru, care îi complică situaţia şi sporeşte cheltuielile generale, o femeie are posibilitatea de a rămâne în stabilimentul nostru, dacă aşa doreşte, numai pe durata vizitei unui oaspete; ea trebuie însă să părăsească instituţia în compania lui. Dacă această dispoziţie nu-i convine sau dacă clientul refuză să o ia pe seama lui, ea este obligată să-i primească şi pe cei pe care secretara i-i va repartiza după aceea.

Dacă totuşi i se repartizează de la început un grup. Este obligată să-l primească, chiar dacă ea venise pentru o singură întâlnire: clienţii destinaţi să o viziteze simultan se consideră unul singur. În general, secretara este cel mai bine plasată ca să poată aprecia ce convine fiecăruia – din punctul de vedere al numărului şi al calităţii – şi este preferabil să te supui cu totul autorităţii sale. Puterile discreţionare cu care

a fost investită nu au altă raţiune decât competenţa ei dovedită. Cu toate preţurile foarte piperate prevăzute de stabiliment, numărul celor care apelează la serviciile sale este considerabil. Dacă o femeie riscă să aibă în mod accidental drept client pe unul din prietenii săi sau pe soţul ei, o priveşte. Această situaţie nu contravine cu nimic regulamentului, atâta timp cât sumele datorate sunt regulat achitate, iar administraţia nu are nicio răspundere pentru prejudiciile care ar putea rezulta din astfel de coincidenţe sau din oricare întâmplare de genul acesta.

Instituţia reţine pentru sine un procent din sumele vărsate. Aceste reţineri sunt destinate susţinerii unor lucrări diverse şi acţiunilor de extindere. În ciuda sarcinilor complexe şi a condiţiilor modeste care i se oferă, secretara nu acceptă nicio gratificaţie.

Fără să-i pună nici cea mai mică întrebare şi fără să fi luat despre ea vreo relaţie, fără să fie măcar preocupată să afle dacă ea era de acord cu condiţiile pe care tocmai i le prezentase, această femeie, atât de

vizibil sigură de încrederea angajaţilor săi, îi ordonă noii venite să o urmeze la camera 2238 şi o anunţă că avea deja un client.

Emmanuelle o însoţi cu emoţie, se întoarse să-l mai privească pe Mario, care nu-i spusese nici „la revedere” şi niciun cuvânt de încurajare. Ar fi fugit, dacă ar fi ştiut pe unde.

Încăperea în care a condus-o secretara avea exact forma unei emisfere. Podeaua era reprezentată de planul diametral. Cupola, care forma şi tavanul şi pereţii, şi care. cu uşa închisă, se prezenta fără cea mai mică soluţie de comunicare – evoca pe aceea a unui planetarium care era în întregime tapisat cu catifea albastră. O lumină slabă şi intimă emana din lămpi invizibile, dându-i draperiei, pe măsură ce se mişca, reflexe schimbătoare. Climatizoarele. de la care venea, dacă erai atent, zumzetul discret, răspândeau o prospeţime parfumată. O mochetă gri-închis înveşmânta în întregime podeaua şi era atât de groasă, încât tocurile înalte ale Emmanuellei dispărură cu totul în ea. Trebui să se descalţe ca să meargă mai departe.

Ce o uimi mai mult era faptul să găsească chiar în centrul acestei încăperi – care nu părea să fie folosită drept cameră – un pat foarte mare, fără tăblii. Înalt şi fără niciun fel de picioare, acoperit cu o blană aspră, care atârna până la mochetă. Forma lui, cu siguranţă, era în armonie cu tot ce se afla în jur, dar nu era cu nimic mai puţin derutantă: era perfect rotund.

În jurul lui erau aşezate, una peste alta, într-o bogăţie dezinvoltă, covoare din lână cu firul lung. În tonuri incerte, aşa cum se obişnuieşte în Grecia şi în Majorca. Trei fotolii în formă de calote sferice, unul albastru, unul roşu şi cel de-al treilea violet, câteva taburete de înălţimi diferite şi o masă lungă, neagră şi mată erau singurele obiecte de mobilier. Agăţată la o mică distanţă de sol, pe tapiseria de catifea, uşor aplecată înainte din cauza concavităţii cupolei şi bogat înrămată în aur, o mare şi impresionantă pictură abstractă echilibra tonul luminos al patului.

Secretara se îndreptă spre un punct al bolţii care se găsea în partea diametral opusă tabloului şi apăsă cu mâna. O porţiune din perete se întredeschise

(Emmanuelle nu se miră de acest fenomen) şi descoperi o cameră de baie. Plafonul şi cei patru pereţi, cu linii drepte şi unghiuri care, la ieşirea din spaţiul curbat. al camerei, izbeau privirea ca o necuviinţă, erau în întregime acoperiţi cu oglinzi. Emmanuelle observă că până şi podeaua, făcută dintr-un material strălucitor şi lustruit ca şi sticla (poate că la urma urmei, asta şi era) reflectă imaginea ei la fel ca şi celelalte faţete ale încăperii.

Un bazin pătrat, ale cărui proporţii erau mai degrabă ale unei piscine decât ale unei băi, era săpat la nivelul solului. Alte oglinzi îi tapetau pereţii şi fundul. O apă verde-deschis, cu miros de pin, îl umplea cam trei sferturi.: Numeroase instrumente din metal cromat erau fixate în pereţi sau aşezate pe măsuţe. Vizitatoarea descoperi fără dificultate un vibromasor, la fel cu cel de care ea se folosise deja, şi, diferite, feluri de duşuri, dintre care unele se terminau cu forme falice lipsite de echivoc. Dar destinaţia multora dintre ele rămânea enigmatică pentru ea.

O mişcare în spatele ei o trezi din contemplaţie.

Se întoarse: doi bărbaţi stăteau în picioare în rama curbată a uşii.

— Pentru dumneavoastră, o avertiză secretara cu glas scăzut.

Emmmuelle fu tentată să se agaţe de ea, să cerşească o amânare, măcar timpul necesar ca să găsească ce atitudine să adopte. Dar secretara dispăru, lăsând-o dureros de singură şi de conştientă de situaţia ridicolă în care se afla.

Se întreba dacă nu ar fi fost mai cinstit să-şi facă vizibilă, jenaşi lipsa ei de experienţă, prezentându-se ca o debutantă, necunoscând nimic din uzanţele casei şi făcând apel la indulgenţa oaspeţilor. Dar, cu siguranţă, ei veniseră acolo ca să caute rafinamentele pe care numai o expertă ştie să le procure, şi ei n-au s-o asculte, au să facă o plângere la direcţie, ca să le returneze cheltuielile, iar ea va fi copleşită de ruşine. Avu o tresărire: nu, ea n-o să se lase răpusă de o asemenea umilinţă! I se prezenta ocazia să descopere dacă era, da ori nu, bună la ceva.

Surâsul care îi transmitea acest gând, era atât de radios, încât n-ar fi avut nevoie, dacă ar fi fost mai

descurcăreaţă, să mai adauge ceva: cucerirea primilor săi clienţi, se făcu. Se apropiară unii de alţii la marginea bazinului. Cu o nevinovăţie de fetiţă, întinse faţa către cel mai apropiat, îi oferi buzele casă i le sărute, apoi ridică mâna spre cravată, o desfăcu, îi deschise nasturii de la cămaşă, îl dezbrăcă în întregime, cu nişte precauţii pline de o dulceaţă exotică, care îl lăsară stupefiat. Avu şi faţă de cel de-al doilea aceleaşi gesturi prevenitoare. Se dezbrăcă şi ea, cu multă graţie, fără grabă, având grijă să profite de arta gesturilor. Coborî treptele şi acolo, dispărând goală în apa de jad, se reîntoarse ca să-i invite să o urmeze.

Ei o mângâiară, şi apoi făcură dragoste, împroşcând cu apă toată încăperea. Ea se strădui cât putu să-i satisfacă, aşa încât nici nu se mai gândi la plăcerea ei: fu destul răsplătită auzindu-i cum îi lăudau serviciile. A făcut ce-a putut mai bine pentru ca ei să nu trebuiască să depună efort: a devansat momentul extazului lor, s-a folosit de uşurinţa trupului său în apă călduţă… După lungi variaţii, cei doi au ejaculat în acelaşi timp, unul în gură, celălalt în

profunzimea sexului ei. După aceea, ea i-a îmbăiat şi i-a uscat şi, după ce s-au odihnit pe blană albă de pe patul rotund, i-a mângâiat din nou cu buzele.

Nici nu au lăsat-o bine, că un microfon înăbuşit anunţa că Emmanuelle trebuia să se pregătească să primească un alt vizitator. Alergă să-şi ia capotul din muselină verde pe care îl văzuse agăţat lângă duş. Abia termină să şi-l pună, când secretara intră şi se dădu deoparte ca să facă loc unui bărbat înalt şi sobru. Emmanuelle izbucni în râs: era marinarul.

— Observ, zise el, că sunteţi mereu acolo unde trebuie. Ea îi spuse că ar dori să plece din casă de sticlă, chiar în ziua aceea, împreună cu el. Ar fi de acord să o ajute să iasă? Asta depinde de satisfacţiile pe care o să i le ofere.

Petrecută împreună o după-amiază atât de perfect voluptuoasă şi interesantă, făcură atâtea lucruri şi îşi încredinţară o mulţime de secrete, încât Emmanuelle îşi spuse că n-ar fi reuşit mai bine nici dacă ar fi fost îndrăgostită.

— Am scris un proiect al noului regulament, anunţă ea triumfătoare. Să vi-l citesc?

— Risc să nu fiu un foarte bun critic, spuse Anna Maria. Nu-mi faceţi scene, dacă n-o să-mi arăt toată admiraţia pe care o aşteptaţi la momentul potrivit. Îmi ştiţi lipsurile.

— Nu vă necăjiţi, o sfătui cu bunăvoinţă modelul său: puteţi chiar să-mi cereţi explicaţii; în dimineaţa asta mă simt într-o formă pedagogică excelentă.

— Observ, în orice caz, că regulamentul în vigoare nu vă place deloc: fervoarea dumneavoastră de neofită s-a răcit deja?

— Dimpotrivă, arde! Şi, odată cu ea, arde şi imaginaţia mea creatoare. Interesele casei mă preocupă atât de mult. Încât aş vrea s-o văd tăcând progrese uimitoare, depăşindu-şi timpul, deschizându-şi căi nebănuite. N-am să mă consolez niciodată s-o ştiu pierzându-se în conformism

— Deja obiectivele astea au fost atinse. Nu există niciun joc mai vechi decât bordelul.

– Mai bine mergeţi cu mine într-o zi acolo, decât să vorbiţi în necunoştinţă de cauză. O să vedeţi cât este de modernă şi plină de neprevăzut. Unicul lucru care mă deranjează este faptul că numai femeile

trebuie să se prostitueze. Chestia asta, vă spun sigur, este singurul aspect învechii: un fel de discriminare sexuală.

— Aţi dori să găsiţi aici şi bărbaţi curve?

— Exact. Nu văd niciun motiv pentru care bărbaţii să aibă mai puţine drepturi decât noi.

— Şi eu care credeam că dumneavoastră vă vindeţi din simţul datoriei.

— Într-o lume a schimbărilor, datorie şi drept sunt acelaşi lucru.

— Adevărat! Unde mi-o fi capul? Şi propunerea dumneavoastră de regulament ţine cont de această evidenţă?

— Rămâne să apreciaţi dumneavoastră. Fia se bazează pe ideea că nimic nu trebuie să fie unidirecţional. Dragostea erotică nu este nici activă, nici pasivă, nici subiect, nici obiect. Şi libertatea nu este un vector.

— Cum?

— Sau, dacă este unul, atunci să fie unul reciproc. Aşa ar trebui să fie în prostituţie.

— N-am înţeles nimic.

— N-are nicio importanţă. Noile articole ale regulamentului meu prevăd:

În primul rând, nu se face nicio discriminare între sexe.

În al doilea rând, orice membru al clubului poate *„să aleagă*” sau *„să fie ales*”. Spre exemplu, o femeie are posibilitatea să vină la casa de sticlă fie ca să închirieze talentele unui bărbat, fie ca să le ofere pe ale sale. În primul caz ea plăteşte şi comandă; în cel de-al doilea, este plătită şi se supune. Sau îşi satisface după cum îi place propriile dorinţe, sau se duce acolo ca să se odihnească.

— Cele două variante nu merg împreună?

— Fizic, da. Dar, mental, inversarea rolurilor ar trebui să facă plăcerile mai variate.

— Uau!

— Ştiţi ceva despre asta?

— Nimic. Spuneţi mai departe!

— În al treilea rând fiecare membru îşi va deschide un cont. Dacă vine să aleagă, se înregistrează „alegere” în debitul lui; în caz contrar, se înregistrează „alegere” ta, creditul lui.

Originalitatea regulii constă în aceea că, pentru a avea dreptul la o „alegere”, trebuie să fi fost „ales” măcar o dată. Altfel spus, coloana creditelor influenţează totdeauna pe cea a debitelor: dezvăluirile nu sunt permise.

— Nici prin taxe?

— Da, asta este o idee: trebuie să o studiez mai profund! Şmecheria ar putea să constea în a fixa o taxă, care să aibă o valoare artistică: spre exemplu, ar putea fi achitată prin prostituarea propriilor copii.

— Odios!

— Dar dacă sunt frumoşi? Iar cei care n-ar avea copii destul de frumoşi ca să-i aducă ar putea să împrumute de la alţii sau ar putea pune la dispoziţie o micuţă prietenă, fecioară de preferinţă.

— Recunoaşteţi că imaginaţia dumneavoastră are ci aplecare din fire către viciu.

— Dumneavoastră sunteţi de părere că o fecioară ar trebui să rămână mereu aşa?

— Ca Să scape de virginitate există o mulţime de alte posibilităţi mai potrivite decât un bordel.

— Ei! Mă întreb dacă n-aţi observat cum mi-a

venit ideea? În orice caz, nu-mi venise până să ajung acolo. Ca să revenim la problemele noastre de contabilitate: la sfârşitul lunii, se va vărsa fiecăruia ce i se cuvine, adică excedentul creanţelor asupra datoriilor.

— Sistemul dumneavoastră nu stă în picioare. Cum o să procedaţi ca soldul *tuturor* conturilor să fie creditor?

— O să consultăm un specialist: contabilitatea nu e punctul meu tare.

— Se vede. Dar de ce nu plătiţi pe loc? Ţineţi aşa de mult la sistemul clearing?

— Asta ca toată lumea să fie obligată să se vândă; şi apoi, vor fi unii care vor vinde numai ca să cumpere. Asta va fi în avantajul claselor dominante.

— Preocuparea dumneavoastră pentru problemele de ordin social este de-a dreptul înduioşătoare.

— Are şi de ce! Pentru că, atunci când spun clase, dominante, mă gândesc în primul rând la soţi cum sunt cei la care visaţi dumneavoastră, care îşi stăpânesc cu atâta grijă nevestele ca pe nişte acte

preţioase, şi care aleargă la casa de sticlă ca să-şi ofere alte femei. S-ar revolta însă la ideea să plătească ei înşişi cu persoana lor.

— Deci, jucaţi şi rolul sufragetelor sau al altor femei revendicative?

— Nu: v-am spus deja că eu vorbesc având în vedere interesul bărbaţilor. Nu e cinstit ca ei să fie lipsiţi de voluptatea de a se vinde, chiar dacă, pentru moment, nu sunt capabili să aprecieze lucrul acesta.

— Ce altruism! Ar fi trebuit să vă naşteţi în timpul lui Fourier.[17]

— Îmi convine timpul meu. Apropo! Nu va fi posibil să vină cineva la casa de sticlă numai ca să se îmbogăţească: pentru că, de fapt, cel puţin jumătate din creditul pe care l-a primit va trebui să fie cheltuit în natură, sub formă de „alegere” cu care va fi debitat contul respectiv. Scopurile instituţiei sunt filantropice şi nu comerciale.

— Nu e vorba de prostituţie, ci de o acţiune nobilă. Ceva cam ca într-un atelier de lenjerie, într-o

17 Charles Fourier (1772 – 1837), socialist utopic francez, creatorul fourierismului (n.t.).

mănăstire de maici. Mărturisesc că îmi închipuiam ceva mai vesel: lucrul ăsta mă tentează din ce în ce mai puţin!

— Aşteptaţi un moment! Deci, când un client, de un sex sau altul se prezintă, la cerere i se arată lista bărbaţilor şi femeilor care au venit în ziua respectivă spre a fi aleşi. Bineînţeles, cu condiţia să aibă dreptul la o „alegere”, adică contul lui este creditor. În clipa în care cere să consulte lista, vizitatorul este debitat cu o „alegere”, chiar dacă nimeni de pe listă nu-i place şi chiar dacă pleacă fără să-şi fi atins scopul. Curiozitatea este permisă, dar este la fel de scumpă ca şi desfrâul: valoarea ei erotică este astfel recunoscută.

— Şi-şi pot face o părere asupra articolelor puse în vânzare numai citindu-le numele? Presupun că toţi membrii cercului se cunosc?

— Nicidecum: se adaugă mereu alţi şi alţi recruţi. Tocmai ăsta este atuul cel mai important al sistemului: atracţia necunoscutului.

— Observ, totuşi, că le sunt notate numele.

— Nimic nu le interzice să-şi dea nume false.

— Deci, este vorba mai puţin de o alegere cât de o loterie.

— Dacă vreţi, dar toate numerele câştigă şi toate lozurile sunt bune.

— Urâtele n-au nicio şansă?

— Niciuna…

— Asta este dreptatea dumneavoastră?

— Lor le rămâne paradisul dumneavoastră.

— Cerul nu este rezervat urâţeniei.

— Pământul este cel rezervat frumuseţii.

— Clubul dumneavoastră nu-i va aduce frumuseţe.

— Haideţi! Fiţi bună! Uitaţi pentru o clipă de punctul dumneavoastră de vedere şi spuneţi-mi, cinstit, ce gândiţi despre regulamentul meu.

— E prost. Cu regimul dumneavoastră de pretinsă reciprocitate aruncaţi pe pământ întregul templu al erotismului. Îmi spuseseţi că în acest templu femeia este zeiţă şi că numai ea merită să fie. Că i se cumpără favorurile, asta, la nevoie, se poate înţelege, dar ca ea însăşi să cumpere favorurile fidelilor ei, asta… Făcând dragoste cu ea, bărbaţii, de toate

felurile, celebrează cultul său şi se pun la dispoziţia ei. Faptul că, pe deasupra, o şi plătesc înseamnă deja împingerea umorului negru departe de bunul-simţ. Dar, dacă ajung până acolo ca ea să plătească, ce mai rămâne din natura ei divină?

— Vorbiţi minunat! Continuaţi!

— E bine să ştiţi dacă faceţi din erotism o morală estetică, cu logica sa, sau dacă aveţi în cap o utopie egalitaristă: în cazul acesta, vă previn că nu este nouă, mi se pare aproape la fel de ispititoare ca o uşă de închisoare. Clubul dumneavoastră seamănă mai mult cu un falanster decât cu o Cyteră a timpurilor viitoare. Pensionarii dumneavoastră reuşesc atât de bine să se uniformizeze în intenţii şi să fie identici în modul de a se comporta, încât nu-şi mai recunosc sexul. Din punctul meu de vedere, eu prefer să mi-l păstrez pe al meu: să fiu femeie, să fiu numai frumoasă, preţioasă, dorită şi, dacă o fiinţă omenească poate fi vândută, „să mă vând eu singură. Asta face să dăinuie avantajul meu. Iar bărbaţii să stea alături întinzând mâinile, în dragoste ca şi la bursă.

— Pentru prima dată cred că aveţi dreptate.

Emmanuelle făcu un ghem de hârtie din ciorna ei şi îl aruncă cu toată puterea peste balustrada terasei, în frunzele răvăşite ale cocotierului.

Într-o altă zi, Emmanuelle îi mărturisi Annei Maria:

— Un bărbat, care era foarte obosit ca să mai facă dragoste, mi-a spus că dragostea este o prostie. Am învăţat destul ca să pot spune acum că nu are dreptate. Dragostea, de fapt, este mijlocul pe care omul l-a descoperit că să facă inteligenţa să depăşească limitele unităţii.

În încăperea albă în întregime, care amintea într-un fel de un spital, primul obiect care îi atrase atenţia Emmanuellei fu un scaun dublu, semănând vag cu forma cifrei opt, cu picioare scurte, şi cu partea de la mijloc mai adâncită decât restul. Trebuia, presupuse ea, să stai pe el ca să faci dragoste. Sau poate unul în spatele celuilalt.

Încăperea era împărţită în două de o perdea. În afară de ciudatul taburet, mai era acolo un cal de gimnastică, o vitrină conţinând obiecte făcute din materiale diferite şi al căror aspect era acela al

penisurilor de animale – de la câine până la catâr – în mărime naturală, cătuşe, curele, cleşti, speculum-uri şi un instrument destul de ciudat, compus din două emisfere din sticlă, fiecare din ele de grosimea unui sân frumos, legate prin tuburi de cauciuc de o mică pompă de mână. Era un aparat de muls pentru femei: probabil că provoca mare plăcere.

De-a lungul unuia din pereţii din sticlă care filtrau lumina cenuşie de afară, două estrade întinse, de un roşu-sângeriu susţineau nişte structuri şi mai ciudate. Prima, confecţionată dintr-un metal care părea maleabil, având o culoare mai palidă decât a alamei, era săpată după formele corpului feminin: nişte jgheaburi separate erau prevăzute pentru picioare şi pentru braţe, iar două cavităţi pentru înălţimea sânilor. Capul trebuia să fie aşezat în ceva care semăna cu o mască de scrimeur, cu marginile capitonate şi care era prevăzută cu o gură din care ieşea un abur auriu. Alte emisiuni de gaze pluteau în fundul cupelor destinate să acopere sânii şi în scobitura concepută să acopere sexul. Emmanuelle se aplecă să le inhaleze: aproape pe loc simţi o senzaţie

acută ca de înţepătură de lansetă în clitoris şi în vârful sfârcurilor sânilor, aşa de bine localizată, că o făcu să se simtă excitată. Se gândi: de ce să nu se instaleze, fără să mai aştepte, în această formă, cu pântecele şi faţa contra metalului şi să se lase în voia ei? Se dezbrăcă într-o clipă de rochia ei de vară, care se deschidea în faţă şi pe sub care nu purta nimic. Curiozitatea de a vedea ce se află pe cel de-ai doilea piedestal o deturna de la prima tentaţie.

Pe o pătură groasă, o femeie dezbrăcată, cu o talie perfectă având o linie şi o culoare pe măsură, părea să doarmă. Emmanuelle o atinse: era făcută dintr-un plastic mai plăcut la pipăit decât carnea. Pielea îi era catifelată, nici caldă nici rece. Gura şi sexul erau extraordinarele reuşite. Vizitatoarea îşi apropie obrazul de cel al păpuşii şi îi deschise puţin, cu un deget, gura. Ieşi un abur, diferit că miros de cel pe care îl respirase mai înainte. Avu o senzaţie greu de analizat, chiar dezagreabilă. Emmanuelle începu să-i cerceteze vaginul: era cald şi plin de efervescenţa aceloraşi gaze. E interesant, se gândi ea: trebuie să fie vorba de o compoziţie destinată bărbaţilor şi care le

place numai lor. Casa nu încurajează ambisexualitatea. Ce-o mai fi dincolo de perdea?

Îşi aruncă rochia pe un taburet, traversă camera, dădu draperia la o parte şi trecu după ea. Doi bărbaţi, îmbrăcaţi, complet, erau aşezaţi, stând unul într-o parte şi altul în cealaltă, ca o garnitură de şemineu. În mod curios, ei erau gemeni după înfăţişare şi postură, înalţi şi puternici, cu faţa galbenă şi ridată, cu ochii mici, cum au coreenii. Nu întoarseră capul la intrarea Emmanuellei. Examinau cu mare atenţie, ca nişte cercetători ocupaţi cu o experienţă ştiinţifică, un corp care stătea întins pe un pat, între ei: un corp cu bust de băiat, cu un pubis pronunţat şi râs, cu picioare elegante şi cu ten de culoarea chihlimbarului, pe care Emmanuelle îl recunoscu: era trupul prietenei ei Bee.

Oare era moartă? Emmanuelle o privi cu atenţie, lovită şi ea de catalepsie. Foarte curând însă cea care zăcea pe pat deschise ochii, surâse, întoarse capul mai întâi către unul, apoi către celălalt paznic al său, şi suspină:

— *So fantastic !*[18]

18 Ce minunat! (engl.) (n.t.).

Emmanuelle lăsă să-i scape un oftat. Ceilalţi trei o priviră. Bee părea atât de în largul ei goală, ca odinioară în taiorul de brocart, în după-amiaza aceea de miez de august, când a luat ceaiul cu Emmanuelle la mama Marie-Annei. Ea îşi dădu pe faţă bucuria:

— Cât de fericită sunt să te revăd! Se aşeză pe pat, ţinându-se cu mâna de umărul unuia dintre bărbaţi.

Avea în continuare aceeaşi voce fericită, acelaşi chip luminos. Dulceaţa ochilor mari şi cenuşii îi stârneau Emmanuellei dorinţa de a plânge.

— Vă cunoaşteţi, observă unul dintre cei doi, într-o franceză greu de priceput. Faceţi dragoste amândouă.

Emmanuelle înainta. Îngenunche la marginea patului, ridică ochii către cel care v.rbise, aşteptând ordinele lui. Dar el nu mai adăugă nimic, nu mişcă măcar o pleoapă. Ea se întoarse către tânăra americancă, întrebându-se cine avea să facă primul gest. Bee fu aceea. Ea cuprinse cu braţele gâtul vechii ei amante, o trase spre ea, îi îndoi talia, şi o strânse la pieptul ei.

— Îţi aminteşti? spuse ea, tu eşti cea care m-a învăţat. Coapsa ei mângâia sexul Emmanuellei:

— Am făcut progrese de atunci…

O mângâie apoi cu mâna, o mână atât de expertă, încât Emmanuelle îşi spuse în sine: ce progres, într-adevăr! Şi acum gura iubitei pe sânii ei. Apoi gura pe gura ei. Pe gura ei!

Ea rămase nemişcată, fără să mai simtă nimic. Este oribil, se gândi ea, am devenit frigidă. Se strădui, concentrându-se asupra mişcărilor degetelor şi buzelor prietenei sale, la suprafaţa mucoaselor ei. Brusc, îi reveni în minte o zi când ea era foarte mică şi a fost operată de amigdalită, fără să fie adormită. O anestezie locală o scutea de durere, dar simţul tactil îi rămăsese treaz: urmărise, fără să piardă nimic, intervenţia instrumentelor în gâtul ei; văzuse cum au prins-o cu pensă, cum au operat-o. Simţea nevoia să se convingă că îi este rău – dar nu, trebuia să recunoască faptul că nu o durea; devenise incapabilă

de emoţie fizică, total rece, apatică, nepăsătoare la ceea ce făceau cu ea, ca şi cum ar fi fost alungată din lumea celor vii, a fiinţelor care cunosc bucuria şi necazul, care strigă de spaimă sau de fericire; fără lucruri pe care savanţii le ating şi le taie, chiar fără sângerare, în universul acela neclintit şi steril. O greaţă îngrozitoare a cuprins-o pe micuţa Emmanuelle şi a trebuit să fie întreruptă operaţia, ca să o calmeze şi să o adoarmă cu adevărat. O greaţă asemănătoare simţea femeia de acum, care, ca şi atunci, nu putea accepta ideea de a fi insensibilă. Se întoarse supărată pe burtă, înfundându-şi faţa în pernă.

„Ce am oare? Ce m-a apucat?” se întreba ea îngrozită, muşcând pânza. Încercă să-şi imagineze chipul frumoasei Bee, să-şi amintească cum o aşteptase şi cât de mult o dorise… Îşi repetă, fără ca ecoul să-i răspundă: *O, tu, continentul meu*! *O, tu, frumoasa meu cu nume înaripai, tu, frumoasa mea, frumoasa mea dulce*! *Golful meu promis, cu nume înaripai*! *Frumoaso, tărâmul meu, golful meu, aripa mea*… Cuvintele se învălmăşeau, golindu-se de înţeles, în vidul capului şi; ea nu le mai recunoştea, nici nu le

mai înţelegea. Bee! Nu jurase ea să o iubească cu o dragoste de legendă, să-i fie mai devotată chiar decât anotimpurile? Să o cheme din adâncul absenţei şi al uitării?

Se ridică, nervoasă, de parcă ar fi fost cuprinsă de turbare, refuzând să o mai privească pe Bee; sări din pat, se îndreptă, fără să se mai uite înapoi, spre draperie, o dădu deoparte cu dezgust. Dincolo, îşi regăsi rochia, se aplecă să o ia şi merse mai departe, până la uşă, o deschise şi ieşi. Îşi continuă drumul de-a lungul culoarului, câteva secunde nereuşind să vadă nimic. O opri un bărbat şi o întrebă ceva, dar ea nu înţelese. Se auzi răspunzându-i:

— Iertaţi-mă, nu astăzi!

Rătăci, mai departe, dintr-un coridor într-altul. Aşa cum era, cu rochia în mână, până ce, în sfârşit, se deschise o uşă. Care-i permitea accesul la sistemele complicate de puţuri şi galerii, unde îşi reveni, totuşi. Ieşi din casă de sticlă, conduse, ca şi cum ar fi fost hipnotizată, printre luminile multicolore şi zgomotele oraşului, fără să fie conştientă de accidentele pe care era gata să le provoace de vreo câteva ori.

Jean o aştepta. Se aşezară la masă.

— Să ne culcăm devreme, sugeră ea. Să facem dragoste mult. Vreau să ştiu dacă te mai iubesc.

— Ai îndoieli în privinţa asta? glumi el cu tandreţe.

— Nu, dar e bine câteodată să te asiguri.

— Dacă aş fi fost soţ, spuse Emmanuelle Annei Maria, aş fi dorit că nevasta mea să facă dragoste cu cât mai mulţi bărbaţi posibil – şi, bineînţeles, cu femei. Aş fi permanent în căutare de noi amanţi pentru ea, de amante proaspete. Şi aş face tot posibilul să lărgesc cercul relaţiilor mele ca să-i sporesc şansele. Casa mea ar fi cea mai ospitalieră din oraş, dar nu va intra nimeni care nu este hotărât să seducă pe stăpână. La orice întâlnire cu un necunoscut, primul meu gând ar fi să întreb: „Oare ăsta doreşte să onoreze corpul celei pe care o iubesc? Dacă nu, eu nu am timp de pierdui ca să-l mai primesc încă o dată”, N-aş considera prieten pe nimeni care nu mi-a îmbrăţişat nevasta. Cum aş suporta eu să o cunoască şi să nu o dorească? Şi nu mi-ar plăcea decât cei care i-ar plăcea ei.

— Cu alte cuvinte, orice soţ bun ar trebui să aibă

suflet de proxenet?

— Dacă un proxenet este un bărbat care este atât de îndrăgostit de o femeie încât să vrea să fie tot timpul acoperită de mângâieri, atunci da. Soţul bun doreşte ca lumea întreagă să întindă mâinile către iubita sa, să o atingă şi să o facă să trăiască plăcerea.

— E ridicol. Doar nu se poate face dragoste cu toată lumea.

— Nu se poate, ştiu bine. Şi ce păcat. Dar măcar să faci cu cât mai mulţi! Iată de ce vreau ca bărbatul meu nu numai să mă dea, dar să mă prezinte, să mă arate, să mă pună la vedere. Să mă pună în vânzare la mezat, la licitaţie. Să mă vândă nu înseamnă să mă piardă, ci să mă câştige. Îl iubesc şi sunt mândră să fiu pentru el o bogăţie.

— Viaţa, deci, trebuie să se rezume la societatea proxeneţilor şi a prostituatelor şi legea mediului să fie singura care funcţionează?

— Într-o societate în care prostituţia este văzută ca un defect, mai trebuie să ne mirăm că proxeneţii sunt declasaţi şi prostituatele curve?

— Aveţi de data asta să-mi prezentaţi un proiect

de Republică sau aceste dereglări supărătoare nu vor avea o lecţie specială?

— Nu, m-aţi deturnat de la dreptul secular.

— Nu vă mai rămâne decât să legiferaţi dreptul divin.

— Este exact ceea ce fac.

— Cum?

— Gravând tablele Noii Legi.

— Numai atât! Ard de nerăbdare să le primesc.

— Amintiţi-vă de ce i s-a întâmplat lui Moise.

— Dumnezeul dumneavoastră nu este atât de gelos!

— Dar sunteţi sigură că doriţi Pământul Făgăduinţei?

— Destul cu verbe goale! Am să mă pronunţ după ce o să citesc: arătaţi-mi decalogul dumneavoastră.

Emmanuelle se duse să caute în cameră un dosar, de unde scoase o foaie de hârtie acoperită cu scrisul ei rotund.

— Femeie, citi ea, iată legea ta, aşa cum tu singură ţi-ai dat-o, pentru ca regatul dragostei să sosească, pe pământ ca şi în cerul cu stele, unde este

regatul oamenilor:

CELE ZECE PORUNCI ALE ARTEI DE A IUBI

I

Numai pe Eros îl vei onora în faptă, imagine şi judecată.

II

Vei face dragoste cu tine însăţi

Ziua şi noaptea, venind în ajutor visului.

III

Îţi vei arăta cu mândrie

Sânii, picioarele şi plăcerea iubirii.

IV

Te vei dezbrăca în public

Ca să poţi fi mai uşor iubită.

V

Ai să îngădui pătrunderea în trupul tău

Fiecăruia pe unde va dori.

VI

Cu îndelungi înghiţituri de spermă

Îţi vei bucura nesăţiosul cer al gurii.

VII

Pentru femeie sau pentru bărbat

Prin mângâierile tale să fii corp de amantă.

VIII

Te vei dărui mai multora,

Pe rând sau deodată.

IX

Vei consimţi ca din trupul tău

Stăpânii tăi să facă dar.

X

Amorul ţi-l vei înnobila,

Amantă, prostituându-te.

Începură să râdă amândouă deodată. Apoi Anna Mana adăugă:

— Toate principiile astea găsesc că rezumă tehnicile erotismului dumneavoastră. Dar oare asta este dragostea?

— Nu, spuse Emmanuelle, nu este dragoste, dar în afara acestor legi, dragostea este un rău.

12

...PICIOARELE EI GOALE PE PLAJELE VOASTRE DE FOC

— *Este nevasta ta cea de* lângă tine?

— *Ea nu este lângă mine. Ea este în mine. Se confundă cu mine. Dacă o vezi separată de mine, nu ştii să vezi.*

JEAN GIRAUDOUX (*Fruiii Gruhi, I*)

Ehe nenne ich den Willen von Zweien, das zu schaffen, das mehr ist, als sie es schufen.[19]

NIETZSCHE

Cammino
Senza voler arrivare...
la mia meta: l'infinito...
la mia realtà:
il camminare.[20]

---

19 Eu numesc voinţă de dedublare dorinţa de a crea ceva mai puternic decât a fost deja (germ.) (n.t.).
20 Merg/fără dorinţa de-a ajunge... ţinta mea/infinitul realitatea mea/mersul, (it.) (n.t.).

ALESSANDRO RUSPOLI (*Le Pulsazioni* del Silenzio)

Drumul care duce la mare merge de-a lungul unui canal navigabil, acoperit de lotuşi: bărcile cu vâsle şi cu pânze îi îndepărtează în calea lor, dar ei se adună din nou. Recompunându-şi imuabila lor acuarelă. Mari fântâni cu aripi din lemn scot din puţuri apa gălbuie şi o revarsă peste orezării, al căror pământ era crăpat de căldură, şi peste livezi. Setci suspendate de prăjini înalte ca nişte copaci se ridicau în calea barcagiilor, după ce îi fluierau pe copiii care le păzeau.

Maşina trecea pe lângă bonzii[21] care mergeau înşiraţi pe povârnişul năpădit de zumzetul insectelor. Fiecare din ei ducea, în afară de castronaşul de aramă, cu mâncarea dată de pomană în zori de femeile credincioase, o umbrelă de soare, strânsă, care îi incomoda foarte tare şi care părea grea.

— De ce s-or fi încărcând cu ele? se miră Emmanuelle. Şi nici măcar nu le folosesc, deşi soarele

21 călugări budişti

este destul de sus.

— Nu sunt umbrele, explică Jean, sunt corturi. Când vine noaptea, fiecare şi-l aşază acolo unde se află, se încolăceşte lângă prăjina lui şi lasă să cadă peste el pânza galbenă. Poate să doarmă, demnitatea lui este la adăpost.

— Şi dacă plouă?

— Îi udă.

— N-ar fi mai bine să aştepte sezonul uscat ca să pornească în pelerinaj?

— Acum este sezonul uscat. Anotimpul uscat începe astăzi. În noaptea asta, pe lună plină, mii de bărcuţe aducătoare de noroc, făcute din frunze de bananier şi din coajă de nucă de cocos, cu un catarg alcătuit dintr-o lumânare înaltă, aprinsă, vor pluti pe râuri şi canale, ducând flori, tămâie şi ofrande către Apa Mamă. Este *Loi Krathong*, o zi fastă şi veselă, când, după tradiţie, se leagă iubirile, îndrăgostiţii se logodesc şi logodnicii se căsătoresc.

— Mai există, deci, lume pentru care nu toate zilele sunt închinate iubirii? se prefăcu revoltată Anna Maria. Biata Emmanuelle, ce s-ar face ea dacă ar

trebui să aştepte să treacă timpul ploios!

— Eu aş scurta anotimpurile.

— Cei care aşteaptă nu o fac decât pentru că aşa vor ei, precizã Jean. Dar oare chiar aşteaptă? Când este vorba de dragoste, oamenii sunt atât de mulţumiţi să mintă!...

— Uite, spuse Emmanuelle. Mie nu-mi place dragostea, mai mult decât altora, dar ceea ce mă deosebeşte de toţi este că iubesc adevărul.

Erau aşezaţi toţi trei în faţă. Anna Maria între Emmanuelle şi bărbatul ei. În ajun, Jean a anunţat că avea nişte probleme undeva lângă frontieră. Drumul pe care urma să-l facă trecea prin Pattaya. Emmanuelle îi spuse aproape strigând:

— Hai să mergem s-o vedem pe Marie-Anne!

— Eu n-am timp să merg, dar pot să te las la ea şi apoi să rămân mai mult la întoarcere.

— Câte zile trebuie să stai la Chantaboun?

— O săptămână. Am să vin să te iau sâmbătă sau duminică.

— Şi dacă o iau şi pe Anna Maria?

— Excelent! În cazul ăsta am să vă rezerv un

bungalou, ca să nu le încurcaţi pe Marie-Anne şi pe mama ei.

Anna Maria şi-a îndesat în maşină echipamentul ei de pictură. Emmanuelle, încarcă şi ea o cameră video nouă şi nişte filme, un patefon, ziare, cărţi, ca şi cum s-ar fi îmbarcat pentru o traversare. Jean a râs în hohote când a văzut cum era îmbrăcată, dar nu i-a sugerat să se schimbe. Cămaşa pe care o purta era făcută dintr-un fileu pescăresc. Ochiurile din frânghie brună la culoare erau cam de un centimetru. Sfârcurile îi ieşeau cu totul, forma lor părând chiar mai ascuţită ca de obicei. În ce priveşte fusta, era croită din ţesătură de iută, lucrată foarte larg, deci transparentă, şi era de culoarea pielii ei. Se deschidea în faţă. Iar acum, când Emmanuelle stătea pe scaun, pulpele îi erau dezvelite până sus, în momentul în care Jean s-a oprit la staţia de benzină, la ieşirea din oraş, mecanicii şi cer care treceau pe acolo au înconjurat maşina ca să se uite, gură-cască, la spectacol. Emmanuelle, evident, era încântată, dar ceea ce a surprins-o a fost faptul că Annei Maria nu i s-a făcut ruşine. Ea chiar a spus, abia reţinându-şi râsul:

— Uite nişte bărbaţi curajoşi care nu vor mai fi niciodată aceiaşi. Scara lor de valori trebuie să fie reconsiderată.

Jean îi ţinu isonul:

— Această ţară este lipsită de subiecte de meditaţie. Este un act de umanitarism să-i furnizezi aceste subiecte. Şi ştiţi ce suflet caritabil are soţia mea!

— Aha! răspunse ea. M-a făcut într-o zi să traversez Bangkok-ul, de la un capăt la altul, goală aşa cum este mâna mea. Şi nimeni n-a avut vreo obiecţie.

— Nu, dar tot oraşul mai vorbeşte şi acum despre asta, sublinie Jean, încântat.

— Adevărul despre sinceritatea Emmanuellei, îşi spuse părerea Anna Maria, stă în aceea că ei îi place ce arată ea. Dar, dat fiind ce are de arătat, nu îi mai putem dori să o facă.

Odată maşina pornită iarăşi, Emmanuelle îşi dădu la o parte poalele fustei, lăsând să i se vadă burta bronzată şi triunghiul cu bucle strălucitoare.

— Dumneavoastră nu vă place? O apostrofă pe tânăra italiancă.

Şi cum cealaltă nu-i răspunse, îi luă mâna şi i-o puse peste sexul ei.

Era pentru prima dată că Anna Maria atingea această parte a corpului Emmanuellei: îi bătea inima: nu îndrăznea să-şi retragă mâna prea repede, de frică să nu o supere pe prietena ei şi, de asemenea, ca să nu pară mai mironosiţă decât ar fi fost permis, după mai mult de două luni de confidenţe. Dar nici n-ar fi vrut să pară că prelungeşte acest gest de bunăvoie. Din fericire, Emmanuelle o salvă de o parte din complexele sale, reţinându-i chiar ea mâna intimidată. Cu toate astea, cu cât situaţia se prelungea, cu atât mai mult se agrava conflictul dintre simţuri şi datorie pentru tânăra fată şi. Odată cu el. Spaima ei. Şi ceea ce-i făcea cel mai neplăcută situaţia era firește, prezenţa lui Jean.

Neliniştea vizibilă a prietenei ei sporea deliciul Emmanuellei. Ea strângea între picioare mâna atât de mult dorită, forţând-o, cu o mişcare imperceptibilă a coapselor ei, la o mângâiere de nespus în cuvinte… Pe măsură ce o dorinţă născândă şi o tandreţe adorabilă îi umflă buzele Emmanuellei şi îi aplecă ceafa către

umărul însoţitoarei ei, un sentiment neaşteptat de împlinire şi mândrie se substitui treptat confuziei Annei Maria. Nimeni nu o mai obliga, şi totuşi, ea continua să atingă voluptuoasa dulceaţă a acestui sex palpitant ca o pasăre vie mângâindu-i carnea deschisă, de sub penele calde.

Degetele Annei Maria pătrundeau din ce în ce mai adânc, pe măsură ce frumosul corp radios era dăruit lor. Nu poate fi ceva rău să o fac fericită, îşi spuse Anna Maria. Şi apoi, o iubesc! Trebuie să recunosc…

Emmanuelle îi înconjură gâtul cu braţul său şi-şi cuibări obrazul lângă al ei.

— Tu eşti amanta mea! şopti pierdută de fericire. Iubita mea, tu eşti amanta mea!

Anna Maria nu ştia ce să răspundă. Se îndrăgostea mai mult, cu fiecare mişcare a degetelor ei, de plăcerile carnale pe care le descoperea. Îi tremura tot corpul. O dorinţă mai puternică decât toate temerile şi decât toate măsurile de apărare ale tinerei fete supunea planurilor ei aşteptările şi puterile secrete ale simţurilor ei.

Lăsă gura Emmanuellei să se aşeze peste a ei, mâinile să i strângă sânii, să coboare peste pântece.

„O, nu! îşi zise. O, nu!”

Dar nu a opus nicio rezistenţă când Emmanuelle a pus stăpânire pe ea, gândirea ei îngrozită căzând în gol, fără ca măcar să ştie cu adevărat dacă încerca sau nu plăcere.

Cel puţin să dovedească iubire. Şi tot ceea ce regăsea, în afară de această certitudine, în dezordinea senzaţiilor, a imaginilor, a ideilor care îi tăceau capul greu era o mică frază, aproape derizorie prin calitatea ei de a fi simplă, care se mulţumea să constate o evidenţă imposibil de redat în cuvinte, şi irevocabilă – aceea, poate, pe care o caută atât de patetic oamenii şi care îi eliberează de falsele lor raţiuni:

— Şi iată! Iată…

Mult mai târziu, Emmanuelle fu cea care rupse tăcerea.

— Mario vine mâine să ne vadă, spuse ea. E o mare şansă faptul că binevoieşte să se mişte: a trebuit să mă târăsc la picioarele lui.

— Uncie o să-l culci? se interesă Jean.

— Cu noi. Sigur nu este loc la Marie-Anne. Anna Maria se arătă îngrijorată:

— O să avem destule paturi?

— Nu, spuse Emmanuelle, dar, la urma urmei –, e vărul tău.

— Mulţumesc, protestă tânăra, au fost multe astfel de incesturi în familia noastră.

— Atunci o să-l iau în patul meu, spuse hotărât prietena ei.

— Mult mai bine, aprobă Jean.

Maşina depăşi un măgar cu toată viteza, şi Anna Maria se agăţă de gâtul Emmanuellei. Îi dădu repede drumul, cu o figură amărâtă. Întrebă:

— Jean, nu vă deranjează deloc să ştiţi că un alt bărbat împarte patul cu nevasta dumneavoastră?

— Deloc.

— A, bine!

— Asta îmi face chiar plăcere.

N-am să mai spun un cuvânt! îşi promise Anna Maria. De altfel, după tot ce s-a întâmplat, abia mai îndrăzneşte să-l privească pe Jean în faţă. Cu toate astea, curiozitatea ei nu întârzie câtuşi de puţin să-i

învingă hotărârile. Este oare de crezut că Jean aprobă cu adevărat concepţiile erotice ale Emmanuellei? Acum este ocazia să îl constrâng să-şi spună cinstit părerea despre problema, asta, fără niciun echivoc. Un grăunte de rea-credinţă, la nevoie, ar ajuta, chiar dacă Emmanuelle ar fi chiar mai exasperată decât el. Miză, îşi spuse Anna Maria, merită riscul, ca să-i mai tai din sarcasm, îi spuse apoi, cu asprime:

— Deci, nu o iubiţi.

Jean primi acuzaţia cu mai multă detaşare decât se aştepta Anna Maria. Se mulţumi să o întrebe:

— Să îndrăgeşti ceea ce o face fericită, nu înseamnă să o iubeşti?

— Să nu-mi spuneţi că un bărbat poate să împingă dezinteresul sau spiritul de sacrificiu până acolo, se amuză Anna Maria.

— Vă rog, m-aş simţi de-a dreptul umilit să mă consider în stare de sacrificiu.

— Ce orgoliu! Sau, mai degrabă, ce paradox!

— Ba, deloc. Gândiţi-vă şi veţi vedea că ceea ce oamenii onorează sub numele de sacrificiu nu este, în general, decât gustul dulceag al pretenţiei şi laşităţii:

un omagiu adus de virtute viciului. Oricum, nu e genul meu.

— Şi care e genul dumneavoastră?

— Ori mi se pare urâtă comportarea Emmanuellei, şi mă opun, ori o las să facă ce vrea, şi o aprob. Şi asta ca urmare a unui egoism puternic şi neruşinat: mi se pare potrivit pentru ea ceea ce e bun pentru mine. În felul ăsta nu-mi dovedesc mai mult abnegaţia, ci inconştienţa sau indulgenţa. Dezinteresul meu ar fi şocant dacă aş manifesta lipsă de interes.

— Doar n-o să-mi spuneţi şi dumneavoastră că, făcând dragoste în dreapta şi în stânga, Emmanuelle devine cea mai bună amantă. Sau că se vinde pentru a spori resursele menajului, şi dumneavoastră îi sunteţi recunoscător.

— Punctul meu de vedere este şi mai simplu: eu nu o privesc pe Emmanuelle ca pe o altă persoană.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Ea nu este distinctă de persoana mea şi nici eu de a ei. Ea este eu.

— Nimeni nu este gelos pe sine însuşi, explică

Emmanuelle.

— Doi parteneri pot să se înfrunte, pot să aibă interese diferite, continuă Jean, sau este posibil că judecata, voinţa unuia să cedeze în faţa celuilalt. Noi însă nu suntem parteneri. Noi alcătuim o singură persoană. Ca urmare, plăcerea ei nu poate fi durerea mea, gustul ei nu poate să-mi displacă, iubirile ei nu pot fi duşmanii mei. Eu nu fac din asta meritul meu în a-i vrea binele: este, de fapt, binele meu.

— Noi nu avem nevoie să fim fizic prezenţi împreună.

Ceea ce face unul, celălalt este autorul: acolo unde este Jean sunt şi eu. Dacă el a construit un baraj este pentru că eu, prin el, l-am construit.

— Noi doi avem un singur sens, sublinie Jean.

— Suntem o celulă hermafrodită, rosti Emmanuelle, şi ne vom perpetua, este sigur, prin sciziparitate!

— Corpul ei este corpul meu: ea este principiul feminin, aşa cum eu sunt instinctul masculin. Sânii ei, mângâiaţi, sunt ai mei, pântecele ei este al meu. Ea lărgeşte pentru mine câmpul posibilului. Ea îmi

deschide uşi ale unui univers închis pentru bărbat.

— Şi… nu vă simţiţi jenat să vă identificaţi până într-atât cu ea?

— Şi ca bărbaţii să o mângâie şi să facă dragoste cu ea? Nu este ceva cam ca o relaţie de homosexualism?

— Atâta timp cât sunt ea, eu sunt femeie. Când ea face dragoste cu o femeie, eu sunt lesbiană.

Arma Maria roşi. Jean zâmbi. Dar fata îşi recăpăta repede sângele rece şi adăugă:

— Sunteţi sincer când spuneţi că preferaţi ca Emmanuelle să vă fie infidelă decât să o pierdeţi?

— Să mă piardă! răcni Emmanuelle. Se poate imagina că Jean să mă piardă? Şi, i-am fost eu vreodată lui infidelă?

— Emmanuelle îmi este fidelă atâta timp cât nu încetează să facă parte din mine. Şi nouă nu ne e frică, nici unuia, nici celuilalt, că o să ne pierdem.

— O, ce siguri sunteţi! se miră Anna Maria cu un ton aproape amar. Există între spiritele voastre o astfel de telepatie care nu vă lasă nicio îndoială unul asupra altuia?

— Această telepatie e la fel de veche ca şi omul. Ea are un nume mai puţin prestigios, dar mai sigur: simpatia. Cei care sunt în stare să sufere împreună nu pot să se şi bucure împreună?

— Anna Maria, iubita mea, Jean este pe cale de a-ţi da răspunsul la întrebarea pe care tu îţi pierzi timpul încercând să o pui.

— Ce întrebare?

— Ascultă şi ai să ghiceşti.

Dar Jean nu adăuga nimic, şi Anna Maria privi, gânditoare, cum defilau monoton palmierii, de o parte şi de alta a drumului galben. S-ar fi putut crede, o clipă, că somnul îi pândea pe toţi trei şi, pentru a se apăra împotriva ei înseşi, frumoasă italiancă se mişcă şi rosti un protest vehement, pe care ceilalţi nu-l mai auzeau:

— Nu se poate trăi aşa, fără riscuri înspăimântătoare! Jean, să-i lăsaţi pe alţi bărbaţi să vă vadă nevasta dezbrăcată, să o atingă, să se întindă peste ea, nu vă e frică? Dacă cu adevărat ţineţi la ea…

O intersecţie, fără indicator.

— Presupun că la dreapta, spuse Jean. Luă

virajul, făcând să scârţâie cauciucurile, şi Anna Maria, înainte să poată să se ţină, fu înghesuită cu tot corpul în el. Îşi continuă dialogul, fără să aibă aerul că ar fi observat neliniştea pasagerei:

— Prudenţa ar fi mai sigură? Frumoaselor cărora bărbaţii geloşi le închid broaştele uşilor, le cresc chei false în vârful degetelor. Şi pe urmă nici nu cred că Emmanuellei i-ar plăcea să mă ştie fricos. Laşitatea, draga mea, ne face atât de proşti. Dacă, de frică să nu-mi vadă nevasta goală, o ţin mereu acoperită, eu mă frustrez de frumuseţea ei mai mult chiar decât îi frustrez pe alţii: este ăsta un lucru de bun-simţ? Se cuvine să ascundem ceea ce iubim? Chiar dumneavoastră, Anna Maria, aţi spus că Emmanuelle îşi iubeşte corpul, că este mândră de el şi că, deci, îl arată. Ei bine, eu îmi iubesc nevasta, sunt mândru că e frumoasă şi sunt fericit că se face dorită şi că şi este dorită. Trăsătura de caracter cea mai înspăimântătoare pe care o cunosc este aceea a prizonierului care arată o fotografie camarazilor săi strigând: „Priviţi cât este de urâtă! E urâtă ca un fund. Am luat-o de nevastă pentru că este înspăimântătoare:

în felul ăsta n-o să-mi fie niciodată frică că o să-mi fie luată”.

— Gelozia are nebuniile ei, dar este inseparabilă de dragoste. Cum se poate să nu suferiţi când alţii fac dragoste cu femeia pe care o iubiţi? Sau atunci poate nu sunteţi bărbat!

— *„Te ador, mânie de fecioară, o, eşti delicioasă*!” cânta Emmanuelle.

— Că ei fac dragoste cu ea? spuse Jean. Cuvintele iubirii sunt atât de improprii! Ce ia bărbatul care îi aduce soţiei mele plăcerea pe care ea o preferă? Este, oare, ea cea care ia ceva? Nici ea nu ia decât plăcere. Şi ce-mi ia mie?

— Ceea ce ea îi dă altuia vi s-ar cuveni dumneavoastră.

— E ceva ce se măsoară? Şi este vorba de un lucru pe care ea îl posedă într-o cantitate atât de mică, încât să fie nevoie să îl economisească? Eu nu mi-am dat seama. Ceea ce ea dă altora nu mă prejudiciază cu nimic.

— Dar nu vă umileşte să-şi împartă corpul cu alţii, nu mai contează cu cine? Nu ar fi fost mai preţios

dacă ar fi rămas inaccesibil intruşilor, păstrat numai pentru dumneavoastră?

— Bănuiesc că v-aţi dat singură răspunsul: aţi vorbit de orgoliu, de preţul lucrurilor, de gustul proprietăţii şi de exclusivitate, de pasiunea de a poseda. Dar eu v-am vorbit de dragoste.

— Atunci această dragoste trebuie să fie un fel de sfinţenie. Voi doi, care vă bateţi joc de pasiunile mele spirituale, voi sunteţi cei care nu faceţi parte din lumea asta. Pasiunea cărnii se arată prea întunecoasă.

— M-aţi putea închipui separat de corpul ei? Întrebaţi-o şi pe ea! Barierele iubirii mele nu sunt ridicate la frontierele cărnii ei. Ele nu marchează sfârşitul drumului nostru comun, ci semnalează punctul de pornire. Nu-mi amintesc dacă înainte de a o cunoaşte pe Emmanuelle ştiam să iubesc. Ceea ce ştiu sigur este că, iubind-o, am devenit capabil de o dragoste nemărginită. Şi să nu vă închipuiţi că am învăţat asta fără să sufăr. Totuşi, n-a fost niciodată vorba de gelozie. Dacă, câteodată, mi-era frică (fiindcă şi eu, ca toţi ceilalţi nu sunt perfect şi frica mă poate cuprinde), asta nu se datora faptului că eu aş putea să

fiu lipsit de atenţiile ei, ci dimpotrivă ca ea să nu fie lipsită de ale mele. Ce mi-ar mai rămâne, dacă n-aş mai putea să am grijă de ea, să o învelesc noaptea, când se face frig şi ea nu-şi dă seama, în somn, că îi este rece? Cine altcineva ar mai veghea-o atât, de bine atunci când febra face din ea un copil neputincios? Şi, cu toate astea, nu m-aş plânge dacă un altul mi-ar răpi-o, atâta timp cât acel altul nu este moartea. Cum aş îndrăzni să apar în faţa prietenilor mei, cum aş mai putea să le spun că n-am ştiut s-o păstrez pentru ei pentru cea pe care viaţa mi-a încredinţat-o? Pentru că ea este prietena lor, de asemenea, şi eu o apăr pentru ei ca şi pentru mine. Ar trebui să consider un pericol pe bărbaţii şi femeile care mă ajută să îi apăr viaţa? Nu e altceva decât dragoste şi ei nu sunt rivalii mei, sunt aliaţii mei.

Anna Maria nu mai răspunse. Drumul era acum atât de strâmt, încât spre capăt se subţia ca o şină. Jean, care micşorase viteza, acceleră din nou. Praful le usca gâtul.

— Jean nu are niciun motiv să fie gelos pe amanţii mei, spuse Emmanuelle: mai degrabă ei ar

trebui să fie geloşi pe el. Pentru că niciunul nu-mi va putea da vreodată ce îmi dă el. Să nu vă închipuiţi că este vorba numai de libertate. El face din mine o femeie mai presus de orice femeie de rând. Nu sunt oarbă ca să nu văd ce noroc am. El nu vrea de la mine decât personalitate. Şi să răspund încrederii sale prin cutezanţă. Anna Maria, ai vrea să-l dezamăgesc?

— Singură libertate care are un sens, spuse Jean, e aceea care te eliberează de spaimă. Şi care dintre noi nu este uneori înspăimântat de adevăr? Emmanuelle ştie că există pe pământ cel puţin o persoană căreia ea să-i poată spune orice. Şi asta e destul pentru ea ca s-o ferească de frică, ca să se simtă tare. Eu sunt ea, e adevărat, dar eu sunt în acelaşi timp şi garantul ei. Restul lumii nu poate nimic împotriva ei.

— Şi totuşi, dacă provoacă scandal?

— De ce să se teamă ea, atâta timp cât eu nu mă scandalizez?

— Şi dacă asta s-ar întâmpla?

— Atunci m-aş afla într-o situaţie proastă, ar fi greşeala mea. Şi ea ar trebui să mă facă să înţeleg.

Plăcerea mea stă şi în faptul de a dori ca ea să mă ajute.

— Rolul meu este să dovedesc că nimic din ceea ce este, dragoste nu poate fi rău, spuse Emmanuelle. Numai dacă tu nu pretinzi, fecioară, că dragostea fizică este contrară iubirii.

— Corpul este altceva, răspunse Anna Maria, decât izvorul binelui şi al răului.

— Dacă n-aş putea să vă iubesc corpul, spuse Jean, nu v-aş putea iubi.

— Aminteşte-ţi, îngere! spuse Emmanuelle. Când Stăpânul tău ne-a dorit, s-a prefăcut şi el în carne… Ai dori ca noi să fim chiar mai diafani decât el?

— Dacă n-o condamn pe Emmanuelle când face dragoste, oricare i-ar fi partenerul, explică Jean, asta se întâmplă pentru că ea nu este vinovată. Dragostea nu este mai justă sau mai puţin justă, după cum o faci cu un bărbat sau cu un altul. Dragostea este propria ei justificare. Ea este nevinovăţia absolută.

— Jean, întrebă Anna Maria, dacă Emmanuelle n-ar fi femeie decât pentru dumneavoastră, aţi judeca-o?

— N-ar mai merita s-o iubesc dacă ar fi în stare

să se refuze. Singura valoare de care putem fi siguri este să te dăruieşti.

— Fidelitatea este, deci, un vis spulberat?

— Dacă ar fi numai atât, am putea s-o iertăm.

— Este chiar mai josnică?

— Nouăzeci la sută, o dezonoare.

— Cuvintele nu mai au sens!

— Acelea ale fariseismului, ale îngustimii de minte, ale conformismului, ale convenienţelor au, din nefericire, totdeauna un sens. Şi „fidelitatea" lumii care le onorează nu este, de cele mai multe ori, nici curajoasă, nici frumoasă, nici nobilă, nici tandră: ea este mediocră, interesată şi laşă. Iată de ce o numesc dezonoare.

— Un soţ nu poate, deci, să fie decât mediocru?

— Să te mulţumeşti cu un bărbat când ai puterea să cunoşti mai mulţi, spuse Emmanuelle, este ca şi cum ţi-ai tăia aripile şi ţi-ai bate joc de şansa care te-a făcut capabilă să zbori. Înseamnă să te târăşti prin dragoste în patru labe.

— Dar nu este destul amorul în doi? Nu e destul să te dăruieşti celui pe care îl iubeşti? Chiar mai e

nevoie şi de altceva? spuse Anna Maria aproape ţipând, atât de surescitată, încât părea că e pe punctul să izbucnească în plâns.

— Să baricadăm uşile? spuse cu blândeţe Emmanuelle. Pământul este plin de prieteni.

— Dacă rostul dragostei ar fi acela de a priva, spuse Jean, raţiunea ne-ar dicta să începem prin a ne priva de dragoste. Iar dacă dragostea unei fiinţe presupune să sigilezi inima şi corpul alteia, ar fi mai de dorit să nu mai iubeşti.

— Tocmai dragostea lui Jean mă face mai fericită şi capabilă să iubesc, spuse Emmanuelle. Dacă aş înceta să-l iubesc, n-aş mai putea să mai iubesc pe nimeni, fie că e bărbat sau femeie. Nici n-aş mai putea să fac dragoste: nici măcar cu mine! Dar, atâta timp cât mă iubeşte, tăcând dragoste cu alţi bărbaţi, învăţ să îl iubesc mai bine.

— Dragostea care este un egoism în doi, sublinie Jean, nu este mai recomandabilă decât egoismul solitar. Există în exclusivitate un gust al singurătăţii care mă dezgustă: nimic nu mi se pare mai îngrijorător decât iubirile care sunt „singure pe lume”.

Nu e lipsit de justificare faptul că acelora cărora nu le place să împartă bucuriile vieţii li se spune că trăiesc la fel ca nişte urşi. La fel ca lupii. Mai bestii chiar decât omul.

— Aţi ştiut, totuşi, să vorbiţi atât de frumos despre unirea perfectă ce poate exista între două persoane! Se plânse Anna Maria.

— Un cuplu nu trebuie numai să se mulţumească că există, spuse Jean. El trebuie să aibă un ţel, spre care să se îndrepte fiecare din părţi. Şi pentru asta să comunice, să accepte schimbarea, să se amestece cu alţii, să se lanseze pe căi umblate, să iasă din manej.

— Nu poţi să mergi mai departe dacă te încăpăţânezi să te priveşti ochi în ochi, spuse Emmanuelle, pentru că abia încerci să faci un pas şi te şi loveşti de celălalt. O lume redusă la oglindă neagră şi rotundă a ochiului celui iubit, poate să sfârşească altfel decât prin a fi urâtă, distrusă? Nici n-ar mai trebui să ne mirăm, după asta, că unora li se pare firească asocierea dintre dragoste şi moarte.

— Cuplul care este o linie închisă, nu inel, adăugă Jean, nu se poate decât să se întoarcă în cerc,

adică, altfel spus, să stea pe loc. Dacă vrei să ieşi din viaţă, trebuie să-l deschizi, să-i îndepărtezi picioarele ca şi cum ar fi un U.

— Ca o hiperbolă echilaterală, care are patru picioare, corectă Emmanuelle.

— În ceea ce dumneavoastră numiţi adulter, adăugă Jean, eu văd privilegiul cuplului de a prefera lumii limitate a cercului şansele nelimitate ale hiperbolei.

— A cărei asimptotă este dragostea, sublime Emmanuelle.

— Şi deci nu poate să o atingă niciodată, spuse Anna Maria.

— Da. La infinit. Fii totuşi mulţumită măcar pentru faptul că inima nu te opreşte să te apropii mereu.

— Precum Sisif de vârful muntelui?

— Aventură de a iubi nu este atât de împovărătoare! Te împiedică cineva să te odihneşti?

— Eu aş dori o dragoste pe care să o pot păstra până la sfârşitul vieţii.

— Braţele celui de-al o mielea amant o va depune

pe treptele mormântului tău.

— Şi de ce să nu rămână acolo unde este, de ce să nu continue să fie ceea ce este?

— Pentru că evoluţia este legea vieţii, răspunse Jean, şi pentru că progresul nu există decât în transformare. Ceea ce este nu mai este deja: trebuie să devină altceva.

— Desigur, noi nu suntem nişte stiliţi[22], 1 dar, cu siguranţă, nu vom traversa Calea Lactee, dacă vom duce cu noi povara tuturor temerilor noastre de a ne bucura.

— Ce echilibru aş putea eu să găsesc în această căutare fără răgaz, în acest suspans?

— Ăsta, este un mod de a trăi, să fii în echilibru? o ironiza Emmanuelle. Echilibrul nu se poate atinge decât pe pământ. Corpul meu are o dorinţă nebună să zboare.

Anna Maria se relaxa şi îi zâmbi prietenei sale.

— Ce alt spaţiu este pe măsura aripilor ei decât cerul? Ce alt infinit mai demn de visul său decât

22 Stilist, stâlpnic, pustnic care îşi petrecea viaţa în vârful unui stâlp (n.t.).

eternitatea?

— Eu nu cred că există Dumnezeu, spuse Emmanuelle. Dar, dacă există unul, ar trebui să fie mândru de curajul meu.

Drumul ocoli ca să iasă din câmpia prăfuită şi urcă printre colinele de latent printre care începea să se zărească marea îmbrăţişată cu soarele arzător.

— Eternitatea, spuse încă o dată Emmanuelle, există în corpul acelor bărbaţi şi femei care fac dragoste. Dar este precară şi ameninţată: dacă va înceta dragostea, eternitatea va fi pierdută. Îmbrăţişările reînnoite sunt eternitatea regăsită.

Anna Maria părea să fie iarăşi cuprinsă de teamă.

— Şi dumneavoastră, Jean, credeţi că erotismul a înlocuit iubirea pe pământ şi că acum acesta este zeul care trebuie adorat în loc de Dumnezeul nostru?

— Eu nu ştiu nimic despre asta. Ceea ce ştiu cel mai bine este că nu există nimic mai omenesc decât o fată frumoasă. Să te minunezi de graţia ei mi se pare mult mai important decât să-ţi mărturiseşti păcatele sau să-ţi pui întrebări despre Sfânta Trinitate. Nu vă

bizuiţi, deci, pe mine să vă iau apărarea: în materie de zei, eu nu am preferinţe. Erotismul pentru mine este în întregime întruchipat de Emmanuelle. El este Emmanuelle. Şi, cum tot ceea ce este ea este pentru mine, ea este, de asemenea şi erotică în contul meu. Dacă ea n-ar fi fost erotică, erotismul în ochii mei n-ar mai avea autor, n-ar mai avea conţinut, nici sens. Şi niciun zeu şi nicio femeie n-ar mai putea s-o înlocuiască.

— S-o *înlocuiască*? se miră Anna Maria. Dar ea va fi în continuare nevasta dumneavoastră!

— Nu, spuse Emmanuelle, n-am să mai fiu.

— Nu vă mai înţeleg nici pe unul, nici pe celălalt, oftă Anna Maria.

— N-am să mai fiu, de fapt, femeie. Am să fiu o mască funerară, o mumie. Jean, care m-a cunoscut vie, va trebui să mă păstreze îmbălsămată în patul lui? Din vina mea, va pierde totul: gustul erotismului şi gustul de mine. Şi, cum nu poţi să construieşti o viaţă pe o astfel de poezie trădată, va pierde, de asemenea, şi gustul pentru viaţă.

— Deci pentru dumneavoastră nu există altă

alternativă decât erotismul sau moartea.

— Pentru nimeni nu există alte alternative decât moartea sau felul de a fi. Numai dacă nu vor să fie morţi care trăiesc: aşa cum sunt cei care aşteaptă paradisul. Dacă ai să ne vezi într-o zi că vom fi astfel de morţi care trăiesc:

— Că bucuria de a iubi, ne-a părăsit; că eu mă interesez de lucruri inutile şi artificiale mai mult decât de a stârni dorinţa bărbaţilor de pe stradă; că mă aşez pe scaun fără să-mi arăt picioarele; că-mi lungesc fustele şi-mi fac decolteuri mai decente, pentru ocazii la care voi întâlni persoane respectabile: că, atunci când se intră în camera mea pentru o vizită sau pentru micul dejun, îmi pun repede ceva pe mine; că accept să iau masa cu un bărbat fără ca după aceea să facem dragoste, că iau ceaiul cu o fată fără să încerc să o dezbrac: că las să treacă o zi fără să mă masturbez; că accept să fiu cunoscută înainte să fi fost văzută goală şi că se vorbeşte de corpul meu altfel decât ca de amintirea de a-l fi mângâiat sau de intenţia de a o face – atunci, trecătoareo, întoarce-ţi privirea de la scena în care noi vom mima această

viaţă de paiaţă. Emmanuelle şi Jean, cei pe care tu i-ai iubit, şi-au trădat visul. Scuteşte-i să-ţi citească în priviri ruşinea faţă de decăderea lor.

Deşi tonul Emmanuellei părea să-şi bată joc de propria-i emfază, Anna Maria simţi atât de bine sinceritatea. Încât o cuprinse o senzaţie de frig, în ciuda cerului arzător. Trecu un răstimp destul de lung înainte să întrebe:

— Atâta intransigenţă nu riscă să-l obosească pe unui din voi mai înainte? Şi ce se va întâmpla dacă absolutismul., refuzul de a face armistiţiu. cu acest erotism sfârşesc prin a se izbi de natură, prin a se dezgusta sau prin a ajunge la saturaţie? În loc să vă daţi o altă soluţie decât încăpăţânarea şi renegarea, de ce nu acceptaţi ideea că, mai târziu, un fel diferit de viaţă va înlocui erotisi Yiul şi vă va interesa la fel de mult?

— Mi-e teamă că ne-aţi înţeles greşit, răspunse Jean. Aveţi aerul de a crede că noi suntem inspiraţi de un soi de fanatism sau că ne-am dedicat menţinerii nu ştiu cărei ortodoxii. Zelul ăsta conservator nu ne caracterizează câtuşi de puţin. Emmanuelle a vrut

numai să spună că, dacă vrei să faci un lucru mai bine, trebuie să nu te uiţi în urmă. Sunt atâţia bărbaţi şi femei care, după ce au mers puţin înainte, îşi petrec tot restul existenţei încercând să facă să fie iertaţi: spăşindu-se şi renunţând la ei înşişi, sau, cum se spune, intrând în rândul lumii. Noi n-am vrea să fim atât de demoralizanţi. Dar, ca să ne conducem mai bine, nouă nu ne este suficient numai să nu dăm înapoi, pentru noi ar fi o prăbuşire: cu cât am fi mai sus. cu atât prăbuşirea ai fi mai în adânc.

El vorbi cu atâta seninătate, încât Anna Maria îi adresă un zâmbet care dovedea că era aproape convinsă.

— Comuniunea noastră nu se află decât la început, continuă el. Ca să supravieţuiască, ea trebuie să meargă mai departe, să se întărească, să-şi descopere noi puteri, toate puterile. Ce va fi, nu sunt încă sigur că pot prevedea cu claritate, dar pot spune că va avea valoare de viaţă. Emmanuelle şi cu mine avem că trăsătură comună pasiunea pentru adevărurile de mâine, mai mult, decât nostalgia pentru cele de ieri. Cuplul nostru nu se îndreaptă spre

viitor privind în urmă.

— Dragostea noastră duce la tinereţe, se mândri Emmanuelle. Noi mergem umăr la umăr către viitor, fără să îmbătrânim.

— Puneţi atâta suflet! şopti Anna Maria visătoare. Cine ştie ce. O să mai fie? Poate chiar veţi reuşi să transformaţi, să refaceţi realitatea iubirii.

— Iubirea nu trebuie refăcută, spuse Eiiimanuelle. Ea încă nu a fost creată.

O faleză abruptă, a cărei margine se contura pe cer cu frumuseţe brutală, abătea şoseaua de-a lungul mării, care era câteodată atât de aproape, că puteai s-o atingi, şi aşa de transparentă, că puteai să vezi, pe fundul împânzit de Coloniile de madrepori, lucind ochiul albastru al aricilor-de-mare gigantici.

— Să ne oprim să mâncăm cuiburi, spuse Jean.

O santinelă înarmată păzea o spărtură în zidul de piatră, îi întâmpină pe cei trei străini cu un zâmbet. Răcoarea dinăuntru îi izbi dintr-odată, făcându-i să dârdâie şi, la început, nu puteau distinge nimic: apoi crăpătura se lărgi şi pătrunseră într-o cavernă imensă, luminată de sus printr-un fel de puţ: păsări, nu mai

mari decât nişte muşte, intrau şi ieşeau cu miile.

Pe o porţiune de pământ bătătorit, unde erau aşezate câteva mese, tăcute din scânduri puse peste nişte pietre, şi o bucătărie improvizată, în care lucra vesel un chinez, nişte indivizi de prin locurile acelea luau cu vârful unui beţişor.

— Dintr-un castronaş, o substanţă gelatinoasă, de care păreau să fie foarte încântaţi. Noii Veniţi se aşezară lângă ei.

— Ce-i cu soldatul ăla de la intrare? se miră Anna Maria.

— Grota ascunde comori, explică Jean. Cuiburile sunt proprietatea statului. Adică, păsările sunt protejate prin lege. Nici cobrele şi nici dumneavoastră nu aveţi voie să le omorâţi. Altfel plătiţi cu capul!

— Sunt rândunele?

— Mai degrabă un soi de lăstuni pitici, foarte agitaţi şi, după cum puteţi observa, cu un ciripit frumos; păsările astea se numesc *sulangaees* sau *ianes*. Se hrănesc cu alge, cu plancton sau cu insecte.

— Şi cuiburile lor sunt făcute din algele astea?

— Nicidecum: cu riscul de a vă face silă, trebuie

să vă spun că păsările astea le construiesc în întregime dintr-o secreţie a gurii lor, care nu este proteină, ci im ciment comestibil: în plus proteinele, iodul, vitaminele pe care le conţine completează specialitatea culinară pe care o cunoaşteţi.

— Verdeţurile sunt cele care le fac gustoase.

— Că sunt bune la gust este adevărat, poate: dar cuiburile sunt servite pentru alte motive.

Bucătarul cel vesel aşează în faţa lor mâncărurile preţioase.

— Pentru că picioruşele lor nu sunt potrivite ca să se agaţe de ramuri, povestea Jean, păsărelele *ianes* nu-şi aşază cuiburile în copaci, ci în cavităţile celor treizeci şi una de insule interzise sau în această peşteră. Un trib din Thaïs are monopolul recoltei: se numesc *tehao-ho*, locuitori ai colibelor, din cauza vizuinilor pe care şi le construiesc, numai pentru un anotimp, în vârful său pe coastele piscurilor. Ei se agaţă de funii lungi, se caţără pe trunchiuri de bambus, îşi riscă viaţa şi, câteodată, o şi pierd, ca să desprindă cuiburile în formă de scoică Saint-Jacques, de care au deja două în palmă. După ce le-au furat

păsărilor primul cuib, ele îl construiesc pe al doilea, în speranţa că-şi vor putea adăposti ouăle: li-l iau însăşi pe acela. Pe al treilea li-l lasă, amestecat cu sângele lor, pentru că erau aproape să moară apărându-l.

— Ce cruzime! Se indignă Emmanuelle. Nici nu mai mănânc.

Un bărbat trecu, cu un mers demn. Urmat de patru tinere, toate frumoase, care purtau pe cap mari coşuri pline.

— Asta e un *tehao-ho*, spuse Jean, şi nevestele lui.

— Patru! Eu credeam că la siamezi nu este permisă decât una.

— Asta, în afara legii. Trăind cu simţul pericolului, iubeşti mai mult viaţa.

Căţărătorul aruncă către, sânii dezgoliţi ai Emmanuel. Lei o privire curioasă. Femeile adresară câte un zâmbet amabil grupului lor.

— Vezi? Ele nu sunt geloase.

— Poate chiar doresc să fie cinci, spuse Anna Maria.

— Să mergem, zise Jean, mai avem cam o

jumătate de oră de drum.

Aerul fierbinte de afară i-a amuţit pentru câtva timp. Parcurseră mai mulţi kilometri, înainte că Anna Maria să reînceapă discuţia.

— Probabil că cei mai mulţi bărbaţi din tribul ăsta mor în escaladările lor, iar femeile sunt forţate să se mulţumească cu un singur bărbat pentru patru.

— Forţate? protestă Emmanuelle. Cine ţi-a spus că sunt forţate?

— Ele sunt libere, preciza Jean, dar lor nu le-ar plăcea să fie soţii uni. ce.

— De ce?

— Le-ar fi ruşine.

— O căsătorie care se reduce numai în doi nu este cu siguranţă reuşită, confirmă Emmanuelle.

— Adulterul nu vă ajunge, se scandaliza Arma Maria: acum vă tentează şi poligamia.

— Să lăsăm această concepţie învechită, spuse Jean cu blândeţe. Să fii poligam înseamnă să te împarţi. Ceea ce noi căutăm este mai multă unitate. Cel care s-a împlinit prin pereche, urmăreşte mai mult.

— Nu văd diferenţa.

— Menajul în trei, spre exemplu, explică Emmanuelle, este opusul poligamiei.

— A! Da? În tot cazul este o himeră. Aşa ceva n-a mers niciodată.

— Asta pentru că bazele erau greşite, spuse Jean. Poate s-a pus căruţa înaintea boilor: să reuşească să frică în trei ceea ce nu au fost în stare în doi. Trioul nu poate fi un remediu pentru eşecul cuplului.

— Poate fi recompensa pentru succesul său, zise Emmanuelle.

— Poligamia este trecutul, perechea – prezentul, trioul armonios – noutatea; dar vor mai exista în viitor şi alte formule, adăugă Jean râzând. Ăsta este numărul pentru început, dar, evoluând, va creşte.

— Sinceritatea, încrederea sunt deja suficient de incomode pentru doi, oftă Anna Maria. Imaginaţi-vă cam cum ar fi într-un menaj nereuşit în trei.

— Dar imaginează-ţi că ar fi unul hun.

— Cel mai probabil, insistă Anna Maria, este că unul dintre parteneri va fi lăsat, mai devreme sau mai târziu, deoparte, va deveni un intrus; şi, în interiorul

triadei voastre, se va forma din nou şi se va izola un *telea-lele*. Nu neapărat cel de la început, asta poate fi singura schimbare.

— O căsătorie bună este aceea care se naşte din fuziunea a trei cupluri, declară Emmanuelle cu hotărâre.

— Cum? Şase persoane?

— Nu: trei. Un bărbat care să fie amantul a două femei şi care formează cu fiecare dintre ele un cuplu, cum e cel format din Jean şi mine: şi ele să fie, la rândul lor, amante.

— Deci nu poate exista un trio fericit fără homosexualitate?

— Evident că nu.

— Şi dacă doi bărbaţi ar fi amanţi?

— Şi aşa ar fi bine.

— Dar două femei şi doi bărbaţi n-ar fi bine?

— Mie mi se pare bine, dar Mario preferă numărul impar.

— A, deci intenţionaţi să încercaţi experienţa asta cu Mario?

— Nu, spuse Emmanuelle, cu tine.

Pescarii negri, cocoţaţi pe stânci, jalonau plaja aceea atât de albă că-ţi ardea ochii şi care se lăţea treptat. Privirea lor nu se îndrepta spre femeile venite de pe uscat, ci urmărea îndeaproape prada. Cu gestul unui semănător, ei aruncă plase mari, fine, care se înalţă ca un voal, se întind în vânt şi cad din nou în valuri, tară greutate, aproape fără să le atingă. Apoi le trag spre ei şi încep din nou să pândească. Au prins ceva? Nimic? Mişcările lor sunt aşa de sobre, atât de eliptice, încât spectatoarele n-au avut timp să vadă dacă au scos vreo pradă din plasele lor. Sau poate că peştele o fi, fost prea mic şi l-au lăsat. Următorul zbor al braţului lor îl va reda mării.

Spre vest, o joncă dublează efectul. Mai întâi abia zărită pe apa de culoarea soarelui şi a fumului: o joncă parcă dintr-o carte din copilărie, o joncă dintr-o carte cu poze, cu pânza ca un trapez roşu, netedă şi legănându-se uşor în atmosfera aceea de calm, ca un evantai între degetele unui literat. Apoi mai veniră şi alte bărci, cu aceeaşi formă, dar diferite ca mărime, la o distanţă mai mare sau mai mică una de Cealaltă. Acum aranjamentul lor este perfect: întocmai pe

măsura peisajului. O pânză mai puţin şi desenul ar fi devenit prea aerisit, una mai mult şi tabloul ar fi fost încărcat. Dacă acelaşi număr ar fi fost altfel repartizat între far şi recife, ai fi simţit nevoia să le schimbi locul.

Oricum, pe cea mai apropiată – cea mai mică – care atingea acum ţărmul, Anna Maria şi Emmanuelle o găsesc, chiar trădând opera de artă, atât de frumoasă încât le vine să-i trimită sărutări. Ele aleargă înaintea ei. E încărcată cu copii. Oare nu o fi având şi echipaj adult? Cu siguranţă că are, dar ele nu-l pot vedea. De departe pare că trupurile le atârnau peste coca din lemn albit de vechime, mâinile trăgeau de capete de funii mai groase decât ele. Pe măsură ce vaporul se apropia, şi-au dat seama că pasagerii nu sunt mai mulţi de o duzină.

Unii erau siamezi. Alţii, cei mai numeroşi, aveau culoarea pâinii coapte şi sănătatea europenilor întăriţi de soare. Cel mai mic avea vreo patru ani, cel mai mare, zece sau unsprezece ani. Erau cam tot atâţia băieţi câţi şi fete.

În timp ce galionul, care s-a apropiat atât cât îi

permitea adâncimea apei, viră din nou spre stânga, cu coastă spre plajă, ei se îngrămădiră toţi pe o parte, râzând, ţipând în gura mare, întinzând mâinile către cele două femei tinere. Orientalii purtau pe ei nişte pânze albastru cu alb, roşu cu negru, sau ocru cu mov, împrejmuindu-le şoldurile. Ceilalţi, băieţi şi fete, erau goi.

Cei mai agili săriră în apă, împrăştiind stropii; apoi îi încurajară să-i urmeze şi pe cei care rămăseseră pe bord. O, fetiţă cu obrăjori bucălaţi, cu un nas minuscul, cu nişte ochi imenşi, de un albastru-cenuşiu, cu păr fumuriu, aproape tot atât de lung ca şi ea, se hotărî, se căţără pe grinda uzată care ţinea loc de bastingaj, depărtă braţele, ţipă din toate puterile şi se lăsă să cadă înainte, ca şi cum ai fi crezut că aripile întinse aveau să o poarte. Căzu într-o harababură de mâini şi apă spumoasă şi ţâşni din nou, în clipa următoare, cu părul ca un pârâu, urlând de bucurie.

Ceilalţi dansau înconjuraţi de valuri. Le chemau gesticulând pe fetele de pe plajă. Emmanuelle alergă către ei. Când apa îi ajunse până la coapse, îşi ridică poalele fustei şi le legă în jurul mijlocului, ca pe o

desagă. Încercă să o aşeze acolo pe blonduţă, dar desaga se deznodă. Un băiat se agăţă de gâtul ei. O fetiţă mai mare, ai cărei sâni începuseră să se formeze, îl imită. Mai veniră şi alţii să se agaţe. Emmanuelle se prăvăli sub ciorchinele de copii. Strigătele de bucurie se amplificară. Se eliberă şi-şi desfăcu fusta, îşi scoase şi tricoul, ce ar fi putut să le fie de folos pescarilor care erau pe aproape, şi îl aruncă, cu un gest asemănător cu al lor, dar spre mal. Apoi, goală ca şi copiii, se jucă cu ei, până nu mai putu să respire.

O altă joncă, pe care ea nu o văzuse venind, ancoră la adăpostul celeilalte. Copiii se adunară din nou şi strigau către ea. Voci care se reverberau le răspunseră. Era o nouă sosită, dar cu mai puţini copii pe ea, băieţi şi fete: Ei erau mai mari, erau îmbrăcaţi în costume de baie. Anna Maria ar fi vrut să o prevină pe Emmanuelle. Un strigăt limpede îi întrerupse vorba: era Marie-Anne, ale cărei cozi despletite pluteau în lumină ca un pavilion de la pupa care ar fi fost făcut în întregime din franjuri de aur.

Grămada de copii care se juca în valuri se

rostogoli pe plajă. Mâinile Emmanuellei alunecau pe pielea lor lucioasă. Cea mai mică dintre fete, care se îndrăgostise de ea, se agăţă de podoabă aurie a pubisului ei. Emmanuelle adună cu braţul ei stâng trupul micuţ de culoarea ambrei, cu celălalt luă un băieţel siamez şi se îndreptă spre Marie-Anne, care tocmai ajunsese la mal.

— Toţi copiii ăştia sunt cu tine? întrebă Emmanuelle.

— Pentru moment, aşa este, confirmă fata-elf. Cum aţi venit? Singure?

— Jean ne-a adus. Şi asta ca să te vadă. A plecat deja. Era grăbit. Dar o să vină să ne ia peste cinci zile. Şi bucură-te: Mario soseşte mâine. Unde este bungaloul tău?

— Nu aici. E departe: pe altă plajă. Ce căutaţi în locul ăsta pierdut?

— Noi stăm în casa aceea, chiar acolo, în faţă.

— Ce idee!

— Jean ne-a reţinut-o.

Marie-Anne o privi pe Anna Maria, se gândi, apoi spuse:

— Vă iau pe jonca mea. Dar mai întâi să conducem liotă de copii. Apoi să veniţi să o vedeţi şi pe mama. Mâncăm împreună. O să vă întoarceţi printre stânci. Noaptea, mareea este scăzută. Şi e lună plină: nu aveţi de ce să vă fie frică.

— Trebuie să pun ceva pe mine, spuse Emmanuelle, pescuindu-şi hainele ude.

— Şi dumneavoastră rămâneţi îmbrăcată? o întrebă Marie-Anne pe Anna Maria, cu o ironie abia sesizabilă. Tânăra italiancă zâmbi, fără să răspundă, şi o urmă pe Emmanuelle în drumul spre cabană.

După numai o clipă, s-au întors îmbrăcate amândouă în costume de baie. Din întâmplare, modelul costumului lor era identic: dintr-o singură piesă, dintr-o ţesătură foarte fină, lăsând spatele şi şoldurile goale, mulându-se pe piept şi răscroit pe şolduri, accentuând astfel relieful sexului şi al coapselor; costumul Emmanuellei era un cafeniu-roşcat, iar cel al Annei Maria, oliv.

Odată îmbrăcate, ele îi descoperiră pe marinari: doi chinezi, stând lungiţi, pe punte, fără niciun chef; conduceau barca fără să se ridice. Dinţii lor roşietici

mestecau încet frunze de betel.

După ce s-a ridicat ancora, Marie-Anne îşi scoase sutienul de la costumul alb de baie, apoi slipul. Se întinse pe spate, în soare, cu capul spre proră, cu sânii la fel de tari ca şi cum ar fi fost făcuţi din lut ars, cu picioarele depărtate, mult. Un băiat veni să se lungească pe burtă chiar în unghiul format de picioarele ei, cu faţa în dreptul gleznelor ei. Era foarte frumos pentru cei doisprezece ani ai săi, treisprezece poate. El contemplă grav sexul fetei care avea aceeaşi vârstă ca şi el. Niciunul, nici celălalt nu spuneau nimic. Nici Emmanuelle, nici Anna Maria nu se uitau la malul umbrit de palmieri care se desfăşura pe partea stângă, ci îl priveau pe băiat, îi priveau ochii atenţi şi şalele pe care agitaţia mării i le mişca.

Marea s-a retras atât de departe încât luminile bungaloului aproape nu se mai zăreau. Era trecut de miezul nopţii, fără îndoială. Emmanuelle şi Anna Maria erau lungite pe nisipul ud, cald, spre sfârşitul refluxului.

S-au întors târziu de la Marie-Anne şi s-au dus pe terasa lor: bătrânul gardian cu cap de pirat, bronzat şi

ridat, care încetase să le mai păzească în timpul nopţii, stătea acolo, culcat pe spate, cu gura deschisă, dormind fără nicio remuşcare, cu ciomagul în mână. Dar ele ştiau bine că n-au de ce să se teamă. Prezenţa acestei gărzi de corp nu era decât un semn al demnităţii.

Emmanuelle fu aceea care a propus să mai facă o ultimă baie în mare. Anna Maria, fără ca prietena ei să-i fi sugerat, a lăsat să-i alunece de pe umeri, una după alta, bretelele costumului de baie. Şi l-a scos apoi şi l-a lăsat acolo lângă corsar. Mergea pe plajă, inundată de lumina lunii. Era pentru prima oară că Emmanuelle o vedea goală.

Întinsă, acum, lângă cel Tliit corp, ea simţea o timiditate necunoscută reţinându-i mâinile şi buzele. Ar fi vrut ca Anna Maria să spună ceva: nu despre dragoste, nici despre bărbaţi, nici despre ele, nici despre viitor, ci despre ceva simplu: despre spumă şi zgomotul mării, despre scoicile care le zgâriau, despre umbrele negre care treceau în depărtare, aplecate, în căutarea crabilor, şi despre luminile jucăuşe ale apei, despre cele ale bărcilor care pescuiau sepii. Dar Anna

Maria privea cerul senin şi tăcea.

— La ce visezi? o întrebă Emmanuelle, în cele din urmă.

— Nu visez. Sunt fericită.

— De ce eşti fericită?

— Datorită ţie.

Dacă n-aş fi iubit-o din prima clipă, se gândi Emmanuelle, n-aş mai fi iubit-o niciodată. Numai pentru asta am avut răbdare să aştept.

— Nu te-am mai văzut goală până acum, spuse Emmanuelle.

— Priveşte-mă!

— Pot să te iubesc, pe tine care eşti mai frumoasă decât mine!

— E prea târziu ca să mă apăr.

— Tot mai crezi că eu sunt răul?

— Dar tu mai crezi că eu sunt îngerul?

— Tu eşti amanta mea. Tu eşti femeia mea.

— Am să trăiesc cu tine şi cu Jean. Am să fiu voi.

— Am să te determin să faci ceea ce-mi place mie.

— Nu te grăbi aşa: vezi că sunt încă speriată.

— Puţin curaj, cavalere! Eu nu te doresc ca să te mănânc. Te voi jefui şi te voi risipi ca pe un fief.

— Nu vei păstra nimic?

— Să te risipesc nu înseamnă să te pierd. Îţi închipui că mă aşez pe tine ca o cucuvea, ca să mă îmbăt cu sângele tău dulce?

— Nu ţi-aş ajunge să te saturi?

— Nu, nimic, niciodată n-o să-mi ajungă. Voi căuta mereu altceva. Priveşte cerul…

— Ai vrut să uit.

— Priveşte cerul! Vezi ce fericit este pământul nostru! El este sensul existenţei lui. Este al nostru: am ajuns aici datorită omului.

— Ce mai avem de descoperit?

— Totul, totul! Gândeşte-te la ce mai avem de cunoscut. Ei! E imposibil: lumea asta nu va fi niciodată înfăptuită.

— Ai încredere! insistă Anna Maria cu o pasiune bruscă. Jean şi noi, cei care ne asemănăm, cei care ne seamănă, cei care ne iubesc o s-o vedem răsărind.

— Noi nu. Niciodată. Numai cei care vor urma.

— Şi cine, deci, ne va urma nouă, ţie şi mie?

— Fiica noastră.

— Cine o va naşte? Tu, eu? Şi cu cine o s-o facem, cu

Jean?

— Ori tu pentru mine, ori eu pentru tine. Nu mai contează! Noi o vom învăţa să creeze, să schimbe.

— Asta este tot?

— Restul va fi de datoria ei să ne înveţe sau a fiicelor ei şi a nepoatelor ei.

— Noi nu vom mai fi aici, spuse Anna Maria gâtuită de emoţie. Aşa de mult aş vrea să pot să mă întorc! Peste mult, mult timp, când oamenii vor fi crescut.

— Taci. Îţi aminteşti tu de faun – ce spunea el? „*Aceste nimfe*..." Logodnica mea, sora mea, eu le-am născut: nu e destul! Dragostea pentru tine îmi prelungeşte visul. Simt o dorinţă care va dura.

— Ce vrei tu? o întrebă Anna Maria.

— Să ne perpetuăm. Te doresc! Te iubesc. Dăruieşte-te nouă!

— *Uite apa, sarea, algele, nisipul... Şi iată şi corpul meu...*

— Ce frumos este, atins de gura mea şi de mâinile mele!

— Fă din el creaţia ta!

În noaptea aceea, Emmanuelle a dezvirginat-o pe Anna Maria.

Peste bungaloul cu acoperiş de paie, se iveau zorile. Prin fereastra larg deschisă, ele desenau în tonuri sepia corpurile îmbrăţişate pe patul de stur

O fi dormit Emmanuelle? Nici ea nu ştie. Priveşte soarele care trece peste promontoriu: marea trebuie să se întindă spre lumina lui. Ea are poftă să o vadă, să se arunce în valuri, ca să-i ceară puteri noi.

Anna Maria doarme. Pe buzele ei a rămas un surâs de încântare. Emmanuelle se desprinse cu mare atenţie din braţele ei şi se strecură uşor afară. Pe terasă numai mării, corali albi ridicau mitic ramurile lor descărnate. Gardianul plecase deja: probabil odată cu umbrele nopţii. A aruncat el măcar o privire, înainte de a pleca, celor două corpuri goale? Oare plăcerea lor, gemetelor lor l-au ţinut treaz?

Pe plajă, Emmanuelle îşi întinse membrele frânte de oboseală. Venirea ei a gonit cormoranii şi fregatele,

şi ei cu aripile amorţite. Nisipul, fin ca talcul, îi mângâia picioarele. Se aşează pe vine ca să-şi umple pumnii cu nisip şi îl lăsă apoi să curgă. Se ridică, respirând adânc, şi întorcându-se spre valurile care lingeau spinările acoperite cu muşchi ale stâncilor aflate la câţiva paşi de sălaşul de peste noapte. Zâmbi către soare, îşi cambră şalele – sânii ascuţiţi, coapsele lungi, picioarele ancorate în nisipul plăcut. Păru! Ei de pasăre de noapte mătură franjuri de crustacee, scoici fărâmiţate, alge, resturi de bambus şi iarbă moartă aduse de flux la mal. Apoi le scutură în vântul zorilor şi alergă înaintea ei, făcând să se împletească în jurul gleznelor şi genunchilor ei coroane verzi şi albe.

Se aruncă în apă, se îndepărtă în larg; capul i se făcu un punct negru în hăul valurilor, dispăru, apăru din nou, apoi dispăru de tot.

Trei siluete trecură peste vârful de stâncă care închidea golfuleţul, înaintară cu pas leneş, dând cu piciorul în scoici sau lovind cu vârful unui băţ meduzele moarte.

Trecură pe lângă micuţa căbănuţă de lemn, aruncându-i o privire, dar erau de partea cealaltă a

terasei şi nu o puteau vedea pe Anna Maria dormind.

Erau trei tineri, frumoşi, musculoşi, bronzaţi, blonzi, cu figura energică şi inteligentă şi care semănau foarte bine unul cu celălalt: nu puteau ţi decât fraţi.

Se opriră în faţa mării şi se sfătuiră. Unul dintre ei încercă apa cu piciorul şi aprobă. Cu un avânt simultan se aruncară în apă şi începură să înoate. Curând scăpară şi ei vederii.

Când înotătorii au reapărut, erau patru. Cei trei bărbaţi, o întâlniseră pe Emmanuelle, care plutea pe valuri, şi eu înconjurat-o. Mai întâi s-au mulţumit să o privească, să-i zâmbească, apoi au întrebat-o cine este, de unde venea, dacă era singură şi tot felul de întrebări ce se pun unei necunoscute de către nişte tineri care încep în felul ăsta să-şi pună în aplicare planul de a o seduce. Emmanuelle le răspunse, şi ei îşi dădură seama că nimeni nu o protejează, că la ora asta, în acest golf izolat, nu îi va deranja nimeni. Cu toate astea ea a evadat din încercuirea lor: a trebuit să se întreacă în viteză de înot cu ea: ajunseră, în felul ăsta aproape de ţărm.

Acolo apa era mai transparentă, şi ei observară că Emmanuelle era goală. Simţurile li s-au înflăcărat, s-au apropiat de ea, au atins-o. Mai întâi unul, apoi toţi trei, pe sâni, pe fese. L-au spus că ei n-au mai văzut niciodată o fată mai frumoasă. Are amanţi, nu-i plac sărutările? O mână i se strecură printre picioare. Nişte degete o pipăită, vrând să o pătrundă. Ea, însă, scăpă din nou, jumătate înotând, jumătate fugind şi ieşi din mare, ca un anadiomene înveşmântat în stropi de apă, scuturându-şi părul amestecat cu alge, radioasă, cu faţa îndreptată spre soare.

Băieţii au ajuns-o chiar lângă cabană: ea se trânti pe nisip, îşi lăsă corpul gâfâind în mâinile lor, gura, pe care cel dintâi i-o muşcă plin de dorinţă. Simţi un sex, tare ca şi piatra de lângă ea, frecându-i-se de coapse, lovindu-i pubisul. Ea îi înţelese nerăbdarea, se deschise pentru el, se dărui tară condiţii violenţei loviturilor lui. Era fericită, deoarece cuceritorul ei nu a căutat să obţină consimţământul, ci a posedat-o după bunul lui plac. Fără să se sinchisească să o menajeze, năpustindu-se în adâncul ei. Parcă grăbit să o fecundeze. Avea să urmeze rândul celorlalţi.

Dar nu: după această primă furie, el se stăpâni, savura cu mai multă subtilitate corpul acesta pe care îl dorise atât de mult: sărutările lui, acum, ci mişcară pe Emmanuelle la fel de mult ca şi forţa sexului lui.

Brusc, el se răsuci pe o parte, apoi pe spate, trăgând-o şi pe ea, în aşa fel că acum era deasupra lui. Înţelese intenţia acestei mişcări atunci când simţi alte mâini mângâindu-i fesele, depărtându-i-le şi un alt falus pătrunzând-o, irezistibil, înainte ca primul ei amant să se fi retras din sexul ei. Sarea mării îi zvântase toate mucoasele, dar ea refuză acum să se mai plângă de durere: cum putea să fie altfel decât fericită? Plăcerea acestor bărbăţii gemene în pântecele ei şi între-fesele ei era şi plăcerea ei. Ea şi le imagină lungi, puternice, încordate, trufaşe, hotărâte să se satisfacă – separate atât de puţin prin nişte membrane subţiri. Ea ar fi vrut ca şi acest obstacol să fie distrus şi ca bărbaţii, chiar siliţi să sape şi să erodeze, fiecare de partea lui. Pereţii din ea, să sfârşească prin a-şi întâlni, carne cu carne, sexele lor goale, să se apese şi să se frece frăţeşte, unul de celălalt şi să se contopească într-o ejaculare inefabilă.

Dar asta nu a fost totul: un ultim acces, o altă resursă voluptuoasă a corpului ei rămăsese liberă. Aşteptase degetele pe care le simţea la tâmple: văzu faţa celui de-al treilea bărbat şi falusul lui pătrunse în gură.

I s-a pus căluş! Tocmai când ar fi vrut să strige de bucurie! Să râdă, să cânte, să-şi sărbătorească destinul demn de invidiat şi mândria acestor mistere. Ce şansă neobişnuită! Şi ce frumoşi sunt eroii ei! Pe care îl preferă? Dar mai are nevoie să aleagă? Ei sunt pentru ea un singur amant, amantul, unicul amant, al cărui corp împărţit frăţeşte în trei a fost zămislit în dimineaţa mării, pentru ca Emmanuelle să fie făcută în întregime femeie.

Triumful simţurilor? Această invenţie a omului, această artă care priveşte înălţimile naturii, cine ar mai îndrăzni să o numească carnală? *Miracol care poartă în el veşnicia*! Iubeşte! îşi aminteşte de spaimele fecioriei: „Oare asta este dragostea?” Aceste corpuri care se confundă cu ea reprezintă iubirea absolută.

Cine este ea? De unde vine? De acolo, de atât de

departe, de la izvorul existenţei ei. Unde nu există altceva decât abisul de apă întunecată, spicuită de zăpadă, din care ea îşi reaminteşte că a fost smulsă pentru a fi acordată la visul omului. Zeitate sau trecut fără memorie, da, dar în ce scop, pentru ce viitor inimitabil? *Nu este plăcere de moment ceea ce vă aduc, ci plăcerea cea mai îndepărtată*... La întrebarea pe care o femeie i-o va pune, ea nu va da alt răspuns decât imposibilul. *Eu nu vă învăţ ceea ce este mai comod, eu vă învăţ ceea ce este plin de îndrăzneală*. Dragoste nu înseamnă să reţii între braţele tale, ci să fii limita care respinge.

Rând pe rând, amanţii ei de o clipă s-au revărsat în ea. Se eliberă – fără ca vreunul din cei trei să aibă răgazul să schiţeze vreun gest. Pulpele i se relaxară, sări pe terasă, intră în camera în care Anna Maria tocmai se trezea.

Emmanuelle îngenunche, îndepărtând cu cele două mâini picioarele amantei sale. Îşi lipi buzele de sexul ei dezvelit şi îi dărui sperma pe care o păstrase în gură.

Cuprins

1. PLĂCEREA DE A IUBI FACE DIN DUMNEAVOASTRĂ LOGODNICA LUMII 9

2. INVITAŢIA... 27

3. LUPTA EVEI 3<S

4. NOAPTEA DE LA MALIGÂTH... 55

5. ETERI A 76

6. PENTRU FERICIREA ARIANEI... 102

7. VÂRSTA RAŢIUNII... „... 123

8. DEUS ESCREVE DIREITO POR LINHAS TORTAS 1611

9. PĂSĂRILE FĂRĂ MASCĂ... 190

10. CEL MAI NOBIL TALENT... 205

1 1. CASA DE STICLĂ... 226

12... PICIOARELE EI GOALE PE PLAJELE VOASTRE DE FOC... 249

Au apărut:
Emmanuelle Arsan EMMANUELLE
Brigitte Lahaie FOTOMODEL DE LUX

În curând:
Emmanuelle Arsan EMMANUELLE ÎNTREABĂ
Didier Saillac BARBARA

Emmanuelle Arsan
Emmanuelle întreabă

Emmanuelle Arsan, de această dată teoreticiană, şi nu oricum – cultivată, informată, îndârjită, făcând apel, în susţinerea teoriilor ei privind amorul liber, descătuşat de prejudecăţi, de inhibiţii, de conservatorism, la cele mai diverse domenii: filosofie, psihanaliză, fizică, astronomie, literatură, teatru şi film, religie şi mitologie, politică şi stat (ca expresie a puterii), citând nume dintre cele mai ilustre, mai reprezentative pentru domeniile respective (Democrit, Descartes, Platon, Jung, Freud, Einstein, Villiers de

l’Isle-Adam, J.P. Sartre, Michel Foucault, Malraux, Bertolucci, P.P. Pasolini, Ingmar Bergman etc). Punând accentul pe libertatea sexuală (indiferent cum, cine cu cine – ca sex şi număr), autoarea declară că oamenii nu vor învăţa niciodată să iubească siliţi de lege sau de lovituri de cravaşă. Iată, aşadar, o carte care se vrea „teoretică” şi nu descriptivă.

ISBN 973 – 569 – 042-x